Ambuscadă în trecătoarea Khyber

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

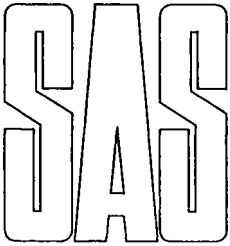

Ambuscadă în trecătoarea Khyber

www.virtual-project.eu

V.1.0

ISBN:
973-597-029-5

Malko Productions – Paris,
Embuscade a la Khyber
© Gerard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
2001

Gerard de Villiers

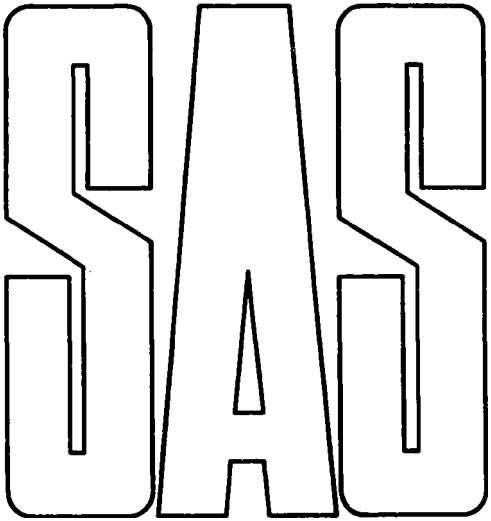

Ambuscadă în trecătoarea Khyber

În româneşte de Anda Tărâţă

2001

Capitolul I

Poliţistul care păzea intrarea în staţia Peshawar aruncă o privire surprinsă şi puţin dispreţuitoare pasagerului ce cobora dintr-o ricşă, modest mijloc de transport echipat cu o cabină înveselită de nişte desene naive şi de placaje din crom.

Un fel de hippie îmbrăcat într-un costum pakistanez zdrenţăros, cu pantaloni bufanţi foarte largi şi cu o cămaşa ce-i ajungea până la genunchi şi bineînţeles, cu nelipsitul pancol[1] pe o creştetul capului.

Părul negru, prea lung, îi cobora în valuri năclăite pe umeri, iar când hipiotul trecu prin faţa lui, cu o raniţă pe umăr, poliţistul fu frapat de albeaţa pielii, ce contrasta cu barba neagră, de ochii lui de nebun, ce clipeau fără astâmpăr, străinul trăgea nervos dintr-un chiştoc, pe *care-l* ţinea cu o mână tremurătoare cu unghii jegoase.

El îi aruncă poliţistului un surâs vag şi se pierdu în mulţimea din staţie. Poliţistul îl urmări cu privirea, dar nu-l opri. Erau treaba lui, într-adevăr, răufăcătorii şi hoţii. Dar acest hippie voia probabil să-şi cumpere niţel haşiş de la vreun camionagiu ce venea din Afganistan, iar asta nu-l privea.

*

* *

John Davidson se opri pentru a-şi aprinde o nouă ţigară, iluminând cu o privire scrutătoare împrejurimile. Un gard din sârmă ghimpată delimita un teren situat între Railway Road şi calea ferată, de-a lungul căreia se întindea un depozit. Mai multe camioane erau la încărcat, altele, pe butuci, aşteptau o ipotetică reparaţie. Şoferii se odihneau, lungiţi de-a dreptul pe jos, pe bucăţi zdrenţuite din ceea ce fuseseră cândva covoare.

De-aici plecau toate camioanele cu destinaţia Afganistan. John Davidson aruncă o privire invidioasă unui şofer de camion care, instalat pe o cârpă, fuma haşiş şi-l privea la rândul lui. Însă confuz, stând lângă enorma lui semiremorcă Mercedes încărcată cu baxuri de ceai. Îşi făcea curaj pentru că-l aştepta etapa Kabul! Nouă ore de condus, cu traversarea trecătoarei Khyber, cu nenumăratele ei curbe periculoase, iar apoi punctul de frontieră

[1] Tichie plată din pânză.

Torkham şi Jalalabad, teatrul ambuscadelor neîntrerupte şi în sfârşit, devierea groaznică, chiar până în capitala afgană. Vreo cincisprezece camioane erau în curs de încărcare. Practic, tot ceaiul şi toate legumele consumate la Kabul veneau din Peshawar şi din valea Indului. John Davidson dădu roată semiremorcii, cercetând maşina, care-l interesa.

Îşi şterse fruntea acoperită de broboane de sudoare. Deşi era aproape ora şase după-amiază, erau în continuare vreo patruzeci de grade afară, iar aerul îţi usca mucoasele. Târându-şi picioarele, tânărul hipiot se strecura printre camioanele superb colorate şi înveselite de desene naive şi de motive în crom drăgăstos decupate. Şoferii mai cocheţi chiar îşi înlocuiseră portierele din tablă cu uşi frumos sculptate din lemn!

John Davidson trecu nebăgat în seamă şi se apropia din ce în ce pentru a arăta sub pancolul bej ud de transpiraţie o faţă de european. Strecurându-se printre camioane şi şoferi, ajunse chiar în spatele hangarului de încărcare. Uşurarea pe care o simţi îl făcu să uite câteva clipe de căldură. Un vechi Bedford, încărcat cu enorme scânduri din lemn se afla gară, într-un con de umbră. John Davidson scoase o hârtie şi verifica numărul: 8261, apoi litera „dari[2]“ ce semnala înmatricularea de Kabul. Şoferul stătea aplecat şi pregătea ceaiul. Un tânăr bărbos, cu nasul gros. John Davidson se aşeză lângă el.

— *Salam alleikum...*

— *Alleikum salam,* mormăi politicos celălalt, fără să se oprească din ce făcea, după ce-i aruncă o privire.

Hipiotul continuă în dialect:

— Vii de la Kabul?

— Da.

— Ai ajuns demult?

— De o oră.

— Şi mujahedinii?

Şoferul se încruntă:

— Erau, după Jalalabad. A trebuit să le dau 2500 de afghani.

Între graniţă şi Jalalabad, sovieticii renunţaseră să mai controleze drumul. John Davidson dădu din cap cu înţelegere, aşteptând ca celălalt să-şi toarne ceaiul într-un pahar. Şoferul îi întinse ceainicul:

— *Tehai shang*?[3]

---

[2] Limbă vorbită în Afganistan.

[3] Ceai roşu?

— *Baleh*[4].

Hipiotul scoase o cană de metal din raniţă. Ca întotdeauna, ceaiul era fierbinte şi foarte dulce. Cei doi băură în tăcere: în Pakistan, nu erau niciodată presaţi de timp. Nici de lucrurile importante. Când şoferul îşi goli paharul, John Davidson îl întrebă cu o voce egală:

— Ţi-ai luat încărcătura de la Chardeh?

Acesta era unul din cele două cartiere sudice ale Kabulului.

— Da, confirmă afganul.

Şoferul nu părea mirat de întrebare. John Davidson scuipă, cu gâtul uscat. Îşi pierduse toată buna educaţie englezească. În momentele sale de luciditate, îşi dădea seama că nu eră decât o epavă, ce avea să sfârşească pe o grămadă de gunoi. Într-un bazar, din cauza unei supradoze. Consulatul britanic îi oferise cu trei luni în urmă, un bilet pentru Londra. Hipiotul îl revânduse imediat. De cinci ani, se toi învârtea între Kabul, Peshawar şi Kashmir. Din zi în zi, mai distrus.

O angoasă vagă începea să-l învăluie. Unde era cel pe care venise să-l caute, colegul său Bryan? Îşi aprinse o nouă ţigară, trase cu sete din ea un fum prelung şi se aplecă spre şofer.

— Înainte de a pleca, nu te-ai întâlnit cumva cu cineva la Shahzada Market?

Piaţa de schimb din Kabul, sediul central al traficului Afganul îi aruncă o privire pătrunzătoare, îşi mai turnă puţin ceai în pahar, îl aruncă, apoi îl reumplu. John Davidson îşi scarpină furios bustul pricăjit şi albicios. De ce nu-l aşteptase Bryan?

— Da, lăsă să-i scape şoferul. Am văzut pe cineva la Shahzada.

— Unde este?

Afganul aruncă o privire uimită interlocutorului, îşi luă paharul de ceai şi începu să-l cureţe cu cârpă zdrenţuită, care probabil adăpostea cam un milion de amibe pe centimetru pătrat.

— Nu ştiu, nu mi-a spus unde se ducea…

Începuse să-şi regrete amabilitatea. Problemele nu erau cea mai tare… John Davidson trăgea nervos din ţigară, iar ochii negri i se umpluseră de un ciudat soi de frenezie…

— Cum, nu l-ai luat cu tine?

Bryan trebuia să se ascundă între bârnele camionului cu încărcătură până la Peshawar. La graniţă, pentru cei care ieşeau, vameşii erau întotdeauna mai înţelegători. Afganul îşi clătină

[4] Da.

capul în semn că nu.

— Nu, mi-a dat un pachet. E pentru tine?

— Da, răspunse instinctiv tânărul.

— De unde ştiu eu asta? zise celălalt neîncrezător.

John Davidson scotoci în şalvari[5] şi scoase de-acolo o hârtie de 10 rupii[6] mototolită pe care o netezi şi o întinse şoferului:

— E pentru tine.

Argument fără replică. Pentru pakistanezi şi afgani, toţi străinii nu puteau fi altfel decât căptuşiţi cu aur, chiar când arătau mizerabil ca ăsta. Afganul luă bancnota, se ridică, se îndreptă spre camion, deschise o lădiţă de deasupra şi scoase o cutie groasă ce conţinea pliculeţe de ceai. John Davidson îl urma îndeaproape. El înhăţă cutia şi o cântări în braţe. Nu era prea grea. Şoferul, care nu mai era interesat deja de toată afacerea, îşi rula covoraşul pe care stătuse cât îşi băuse ceaiul.

John Davidson, intrigat de faptul că prietenul său Bryan nu apăruse, se ghemui în spatele Bedfordului, la adăpost de priviri indiscrete şi dezlipi banda maro din scotch care sigila cutia. Imediat, un miros anost, puţin greţos, îi pătrunse în nări. Hipiotul desfăcu zdrenţele care înveleau un obiect cam de mărimea unei mingi de fotbal, acoperit cu o folie transparentă din plastic şi îl scoase din cutie.

În ciuda celor patruzeci de grade de afară, avu impresia că se scufundase brusc într-o baie de gheaţă. Gura i se uscă dintr-o dată, iar laringele i se blocă. Ceea ce ţinea în mână era un cap de om, tăiat foarte drept, cu ochii încă deschişi, cu trăsăturile calme. Cel al prietenului său, Bryan.

*

* *

Timp de mai multe secunde, hipiotul nu-şi putu dezlipi privirile de pe îngrozitorul dar. Faţa lividă părea că-l fixează cu o gravitate ireală. Cel ce-i decapitase prietenul lăsase sângele să se scurgă: pe folia din plastic nu era nici o picătură. Câteva muşte gurmande dădeau târcoale, râvnind la macabrul colet. Oripilat, John Davidson lăsă capul să cadă la loc în cutie, pe *care o* împinse sub Bedford şi se ridică din nou, tremurând din toate încheieturile.

Privirea i se încrucişă cu a cuiva care-l urmărea. Un afgan sau pakistanez de-o înălţime impresionantă, rezemat de gardul din

[5] Largi pantaloni pakistanezi.

[6] Cam un dolar.

sârmă ghimpată, ce dădea în calea ferată. Când înţelese că fusese observat, hipiotul se panică şi mai tare.

Bărbatul necunoscut făcu un pas către el şi, în acelaşi moment, poliţistul, pe care îl zărise John Davidson mai devreme, apăru lângă Bedford.

Îşi spusese, în cele din urmă, că străinul insolit stătea cam mult în afara câmpului său vizual. Dacă ar fi descoperit vreo mică manevră de trafic, asta ar fi putut să-i aducă un modest bacşiş…

John Davidson o luă la goană, fugind cât îl ţineau picioarele. Nu încetini decât când ajunse suficient de departe de Railway Road. Picioarele îl dureau groaznic, aşa că opri un maxi taxi. Aşezat printre alţi pasageri, bătăile inimii i se mai calmară puţin. Brusc, îşi aminti de uriaşul care-l urmărise. Cu siguranţă că văzuse capul. Probabil că urma să fie găsit şi apoi poliţia va face legătura.

John Davidson trecuse deja prin închisoarea din Peshawar şi nu-şi dorea să mai ajungă vreodată.

Panica îi dădea o senzaţie de greaţă. Bryan murise. Cel mai bun prieten al său. O epavă ca şi el, dar se născuseră amândoi în Liverpool. Aproape pe aceeaşi stradă. Ce se întâmplase? Până acum, micile servicii pe care i le făcuse i se păreau ca un joc, nu prea periculos şi lucrativ. Şi iată că, brutal, oroarea îşi făcuse apariţia tulburătoare în viaţa lui, jalnică.

Se opri la intrarea în bazar, apoi trecu pe podul ce trecea mult deasupra căii ferate şi o luă pe Shahrah-E-Pehlvi, către Dean’s Hotel. Trebuia să-l prevină numaidecât pe şeful lui de ceea ce se întâmplase, iar la Dean’s aveau o cabină telefonică discretă.

Mergând grăbit, John Davidson se uită de mai multe ori în spate, fără însă a vedea, de fiecare dată altceva, decât mulţimea obişnuită de pe străzi, de la acea oră. Claxoanele stridente şi necontenite ale ricşelor şi ale maşinilor îi dădeau dureri de cap.

*

* *

Jamal Seddiq ieşi fără grabă din gară, disimulându-şi perfect furia. Dacă nu apărea poliţistul ăla idiot, un al doilea cap i-ar fi urmai celui zburat la Kabul. Pe sub pantalonii săi largi îşi ascunsese un pumnal lung, cu lama subţire, ca un brici.

El opri o. Ricşă şi se răsti la birjar:

— Du-mă la Friend’s Hotel.

Îşi îngrămădi corpul masiv în jilţul prea strâmt, apoi îşi suflecă

puţin turbanul, pentru a-şi şterge sudoarea ce-i năpădise fruntea.

Murea de căldură la Peshawar; clima din Kabul era mult mai proaspătă; însă nu avea de ales. Mai mult de-atât, înţelegea destul de prost limba pakistanezilor, plină de cuvinte urdu[7] şi englezeşti şi nu se simţea în largul lui în acest oraş fierbinte, agitat şi uscat de soare.

Pentru a se consola, pipăi un teanc de bancnote de câte o sută de rupii, ascunse în fundul buzunarului, sub larga-i cămaşă pakistaneză. În ciuda tuturor inconvenientelor, trebuia ca el să-şi termine misiunea şi să se întoarcă în ţara lui.

Cam cu patru ani în urmă, Jamal Seddiq era un biet hazara[8] care-şi câştiga existenţa lucrând ca hamal în bazarul din Kabul, cu singura perspectivă de a purta poveri din ce în ce mai grele. Nici măcar casă nu avea. Şi dormea în cotloanele magazinelor, la voia întâmplării. Apoi, într-o zi frumoasă, se întâlnise cu un consătean de-al lui, care se ajunsese în Kabul şi care îi promisese un venit ameţitor dacă se înscria în Parcham, partidul comunist afgan. Jamal Seddiq, analfabet, nu înţelegea nimic din politică, dar cum primea cinci mii de afghani, se înscrisese!

Prietenul lui se întorsese o săptămână mai târziu şi-i oferise o muncă bine plătită: o sută de afghani pe zi! Era simplu, trebuia să lucreze la închisoare. Să-i tortureze pe prizonieri până ce aceştia erau gata să vorbească. Cei mai mulţi dintre aceştia erau Paştuni, rasă pe care Jamal o detesta sincer. Astfel, cu inima uşoară îşi îndeplinea noua însărcinare, lovind cu cruzime în nenorociţii dezertori din armata afgană, până ce aceştia divulgau numele complicilor lor din Rezistenţă…

Sigur, erau şi piste false, căci Jamal nu avea simţul nuanţelor. Un prizonier din cinci murea înainte de a putea vorbi… Dar, în ansamblu, cei ce-l angajaseră erau mulţumiţi de el. Primise chiar o notă de felicitare de la un locotenent sovietic.

Câteva luni mai târziu, întâlnise, pe sub arcadele bazarului, pe un necunoscut care îi oferise un Pepsi şi îl avertizase că Rezistenţa pusese recompensă pe capul lui. Singura metodă de salvare era să treacă din nou la mujahedini. Iar greşelile i-ar fi fost trecute, cu vederea dacă aducea o Douchka[9]. Cum nu părea să înţeleagă, interlocutorul său îl clasase drept trădător şi periculos. Jignit şi nebun de furie, Jamal îl sugrumase imediat.

---

[7] Limba oficială din Pakistan.

[8] Rasă afgană mongoloidă dispreţuită de celelalte etnii.

[9] Mitralieră sovietică cu amortizor.

După ce s-a aflat de incident, a fost călduros felicitat şi înrolat oficial în Khad, gestapoul afgan format de către KGB-ul sovietic. Nu exista decât o singură umbră în acest tablou idilic. Reputaţia lui Jamal devenise atât de cumplită, încât fusese nevoit să plece din Kabul. De doi ani, Jamal Seddiq se deplasa prin Afganistan, în misiuni Khad, mişcându-se fără încetare, pentru a duce la bun sfârşit commando-urile ce i se încredinţau.

Nu conştientizase decât cu puţin timp în urmă pericolul ce-l păştea, vorbind cu un prizonier pe care-l schilodise şi care-i dezvăluise întinderea reputaţiei lui. Jamal se confesase imediat prietenului său, cerându-i protecţia. Atunci şefii săi îi făcuseră o propunere. Aveau o misiune periculoasă şi urgentă în Pakistan. Pentru sovietici. Dacă Jamal făcea asta, i se oferea apoi imediat o slujbă liniştită şi curată în marea bază sovietică de pe lângă Kabul. Trebuia doar să păzească tancurile, să le cureţe… Fără torturi…

Aşa ajunsese el acum în Peshawar… Şef al unui commando însărcinat cu o misiune ultrasecretă.

Singura surpriză fusese faptul că la toate acestea participa o femeie, care le furniza informaţiile şi armele. Asta îl cam enervase pe Jamal. Femeile n-ar trebui să facă altceva decât copii şi să gătească. Dacă se amestecau în războaie…

Ricşa se antrenase în traficul demenţial de pe GT Road, marea arteră care traversa Peshawarul de la est la vest, dominată de masa ocră şi crenelată a vechiului fort din Balahisar. Afganul bătu pe umărul conducătorului pentru a-l opri şi coborî în faţa cinematografului Ferdous, cu faţada decorată de efigii gigantice din carton ale vedetelor. Jamal Seddiq înconjură cinematograful şi se înfundă pe o străduţă prăfuită, care cotea apoi către Friend’s Hotel.

Urcă la etajul trei şi intră pe una din uşile ce dădeau către o cameră cu terasă.

Un puşti cu picioarele goale dormea pe un divan. Jamal îl trezi cu un ghiont prietenesc şi-i vorbi cu o voce joasă. Copilul îl ascultă atent, apoi ieşi din cameră fără a vorbi. Jamal Seddiq îşi scoase turbanul şi sandalele şi se lăsă să alunece pe divan, după ce puse în funcţiune un ventilator uriaş, în camera alăturată.

*

* *

John Davidson formă numărul pentru a zecea oară, apoi ascultă cum suna în gol. Corespondentul său nu era de găsit. La

Peshawar, telefonul era capricios şi trebuia să încerce de mai multe ori. Închise şi ieşi, apoi traversă spaţiul liber în mijlocul căruia se găsea uriaşa clădire din lemn verzui care reprezenta Dean’s Hotel. În aer plutea o mireasmă vagă de bălegar de cal. În mod ciudat, barul unde se vindeau băuturile alcoolice se găsea într-o clădire micuţă separată. Ca pentru a-i izola pe nenorociţii ce. Erau vinovaţi de sfidarea legilor islamice. Pakistanul era un stat „uscat”, unde doar nemusulmanii aveau dreptul la alcool şi acela contabilizat la picătură. John Davidson trecuse printr-o spaimă de moarte şi simţea nevoia să-şi revină. Însă, bineînţeles, barul era închis. Bătu din nou. Mai tare şi, în sfârşit, un *barman mustăcios* îi deschise. Cei doi se cunoşteau şi nu mai fu nevoie să-şi vorbească.

Barmanul intră după tejghea, urmat de hipiot, care fuma mereu, nervos. Pakistanezul scoase în tăcere sticlele de bere de sub tejghea, pe care, pe măsură ce acesta le scotea, tânărul le băga în raniţă, Când fură şase, *hipiotul* scoase *o* sută optzeci de rupii din buzunar şi le dădu barmanului. Pe când lucra la bazar, bea dublu. Hotelul său îl costa şase rupii pe zi, hrana – cinci, iar restul lăsa pentru haşiş…

Cu raniţa pe umăr şi cu sticlele ascunse sub ziare vechi, ieşi, scrutând întrebător întunericul, părăsi incinta hotelului, cel mai vechi din Peshawar şi o luă din nou pe Shahrah-E-Pehlvi. Era noapte deja şi el se simţea protejat de întuneric. Raniţa îi tăia umărul şi se gândi că trebuia să ia o ricşă, apoi renunţă, din cauza berii. Inima-i bătea să-i spargă pieptul, când ajunse la bazar. O luă pe strada Namak Mandi. Apoi făcu stânga pe Kabuli Road.

Era incredibil de aglomerat şi avea nevoie de reflexe foarte bune ca să nu se izbească de nenumăratele ricşe ce trepidau printr-un fum albăstrui greţos, trăsurile cu cai, taxiurile, hamalii ce se târau sub bagaje monstruoase. Din nou, John Davidson încercă să-şi sune corespondentul dintr-o cabină publică. Fără mai mult succes ca până atunci.

Ceea ce primise astăzi, toată chestia cu Bryan, îl aruncase într-un vârtej de panică incontrolabilă. Pentru prima dată, se gândea serios să plece din Peshawar. Dar unde să se ducă?

Se întoarse, pe Cinema Road, vizibil enervat de fumul ce ieşea din nenumăratele restaurante-terasă, urcă scările către vârf, la Isimbad şi se opri într-o sală goală, sub un ventilator. Un băiat îl văzu şi se duse să închidă uşa în linişte. După vreo câteva minute, apăru patronul, un pakistanez gras şi bărbos cu o tocă

din astrahan. John Davidson scoase sticlele de bere, una câte una. Clientul său le verifică atent, înainte de a cerceta dacă nu cumva fuseseră desfăcute. Unii traficanţi rău intenţionaţi obişnuiau să. Facă trei sticle din două, cu un plus de apă cu amibe. Satisfăcut, scoase din buzunar un teanc de bancnote din care scoase 360 de rupii pe care le întinse hipiotului.

John Davidson îşi îndesă banii în buzunar. Nu schimbaseră nici o vorbă. La ce bun? Nu simţeau nici o simpatie unul pentru celălalt. Hipiotul, pe când se pregătea să plece, observă telefonul de pe tejghea, zise:

— Aş putea să dau un. Telefon?

Mereu tăcut, amfitrionul se opri lângă el, în timp ce forma numărul. Ocupat! Inima lui John Davidson îi blocase respiraţia cu bătăile ei. Închise şi apoi formă din nou. Iar ocupat! Patronul restaurantului începuse să-l privească nerăbdător… Probabil că era linia deranjată. Era nevoie uneori şi de 3 zile pentru a prinde un număr din Islamabad, care se afla la doar 2 ore de mers cu maşina… în sfârşit, a patra oară, suna!

— Fred? zise tânărul.

— Da?

— Sunt eu, John. Avem o mare problemă, zise el cu vocea sacadată de emoţie. Cu Bryan. Trebuie să te văd. Cât mai repede!

Corespondentului său nu-i plăcea deloc să dea nume la telefon şi Davidson îi simţi enervarea în voce.

— OK, îi răspunse. La zece, la Dean’s. Nu pot mai devreme.

Îi închise.

John plecă, coborî scările înguste şi ajunse în Cinema Road, trecând prin faţa unei bolţi, păzite de un soldat cu turban şi cu un kalaşnikov pe umăr. Una din nenumăratele ascunzători ale rezistenţei afgane.

O sută de metri mai jos, tânărul intră în magazinul unui vânzător de *păsări.* Un bătrân paştun, cu privirea piezişă şi fără un ochi, cu un bandaj enorm, cu turbanul pe deasupra, tria seminţe. Îi aruncă o privire interogativă lui John, iar acesta îi întinse o hârtie de 20 de rupii, pe care primul o făcu nevăzută. Apoi scotoci într-un sac de seminţe şi scoase de-acolo cinci ţigări cu haşiş, pe care John şi le puse în raniţă. Nu că ar fi fost interzis, dar n-avea rost să atragă atenţia. Ieşi din nou în stradă, clipind des din cauza prafului, încercând să regăsească drumul către Sarafa Bazar. Nu era decât ora opt, deci mai avea două ore în care putea fi ucis. După toate prin care trecuse, avea şi el

dreptul la un mic răsfăţ.

Fără să observe un puşti proţăpit la intrare, el urcă scările murdare şi decrepite, patru câte patru, ale Hotelului Prinţului şi deschise uşa camerei sale, ce se afla la ultimul etaj, în ceea ce forma o etuvă, luminată intermitent de neonul de la Habib Bank, de pe partea cealaltă a străzii. Vacarmul atroce al bazarului urca până la el, praful şi căldura i se lipeau de piele, lăsându-ţi părul uscat – precum câlţii, iar dacă închideai geamul… era mult mai rău. Camera lui era de trei metri pătraţi, având drept singură mobilă un divan diform şi sacul lui de voiaj închis cu un lacăt. Din fericire, deşi foarte săraci, pakistanezii nu erau hoţi.

John Davidson se lăsă să alunece pe divan, îşi aprinse prima ţigară de haşiş, din care trase prelung şi voluptuos un fum, apoi închise ochii. Imaginea capului tăiat al lui Bryan nu înceta să-i apară pe retină.

Mirosul haşişului umpluse camera mică. John Davidson deschise ochii şi-şi consultă ceasul. Doar nouă. Murea de sete. Trebuia să bea ceva. Îi era şi foame, ceea ce era o noutate.

Nu se gândi că teama îi rodea stomacul. Îşi dorea un kebab bun cu orez şi un Seven-up rece. Îşi luă rucsacul, ieşi, iar pe culoarul îngust, dădu de un puşti care stătea ghemuit în umbră, îl interpelă în paştun; copilul se ridică şi ieşi după el.

Sarafa Bazar strălucea din toate neoanele sale verzi şi roşii. Din păcate, temperatura ridicată nu scăzuse. Un muezin intona ultima strigare a serii. Hipiotul se pierdu pe străzile sordide ale bazarului, unul dintre cele mai mari din Orient. Peshawar avea cinci secole de mizerie acumulate… Nenumărate. Birturi fuseseră deschise şi serveau felurite mâncăruri prea puţin ademenitoare. John Davidson hotărî să-şi ofere un adevărat festin, alegând din toate relele, răul cel mai mic, adică restaurantul Salateen din Cinema Road. Ignorând parterul, urcă la primul etaj unde era aer condiţionat. Sala era plină de unii paştuni înfierbântaţi cu turbane, cu puştile, veniţi din „zona tribală”, regiunea de frontieră, unde guvernul pakistanez nu exercita decât o autoritate limitată. Nici o femeie. Ce fericire că drogul îi calma ardoarea sexuală lui John, aici. Comandă un kebab, o farfurie de orez, două Seven-up şi ceai. Haşişul îi mai alinase durerea de cap, lăsându-i doar un mic punct dureros, la baza sternului. Reflecta: probabil că poliţia găsise deja capul. Risca să fie denunţat. Era un străin. Iar pakistanezilor nu le plăceau deloc poveştile de genul ăsteia. Ori îl vor expulza, ori îl vor arunca în închisoarea subterană de lângă aeroport.

Şi totuşi nu era vina lui că prietenul său fusese asasinat…

Îşi curăţă farfuria, spunându-şi că şeful lui nu-l va lăsa baltă. Era zece fără un sfert – se făcuse timpul.

Când pleca de la Salateen, îl văzu: puştiul care-l aşteptase la ieşirea din hotel. Rezemat de un autobuz – decorat ca un pom de Crăciun – chiar în faţa restaurantului.

Neliniştea îl ţinea în loc. Ce mai însemna şi asta? Băiatul se întoarse pe călcâie şi se pierdu în mulţime. John Davidson şi-l alungă din minte. În fond, în mod frecvent ştrengarii urmăreau străinii, destul de rari la Peshawar – din curiozitate sau interes. Traversă rapid Bazarul Khyber, pentru a ajunge mai repede la pod.

Iniţial, se gândise să meargă pe jos până la Dean’s, dar nu avea curaj. Căuta din ochi o ricşă, când îl zări din nou pe puşti. Era la intrarea pe pod, iar de această dată nu mai era singur. Bărbosul gigantic pe care-l văzuse în autobază se afla în spatele lui, cu încă un individ, pe care hipiotul nu-l mai văzuse. Înţelese într-o clipă. Bărbosul îl văzuse cu capul tăiat în poală şi îl căuta, pentru a-l da pe mâna poliţiei, în schimbul vreunei prime.

Fără să mai stea pe gânduri, o luă în grabă către centrul bazarului, în Qissa Khawani, acolo unde mulţimea era foarte concentrată pe metru pătrat. Făcu apoi stânga, în Andar Sher, bazarul cu bijuterii, o stradă ce urca într-o pantă uşoară, unde magazinele gemeau de coliere de perle suflate cu aur, de brăţări groase din argint. Toate goale. Nimeni *nu* mai avea bani… Se lovea, în graba lui, de trecători şi îl urmăreau priviri arţăgoase şi curioase… Mulţimea era atât de densă încât nu-şi dădea seama dacă era urmărit sau nu. Din greşeală, dădu peste un nenorocit care purta o tavă pe cap, plină cu *ukumi* şi se încovoie apoi sub droaia de înjurături. Mai avea puţin şi era linşat.

Ieşiţi în pragurile magazinelor, negustorii îl priveau uimiţi. Nu vedeai niciodată un străin pe acolo.

John Davidson se adăposti sub o boltă ce susţinea o galerie interioară, pe cale să se rupă, din faţa unui magazin de turbane. O curte micuţă care dădea între magherniţe. John Davidson se opri: magazinul unde spera să se refugieze şi de unde vroia să dea un telefon, era închis. Întrebă un vecin, un suflător de sticlă.

— Unde este Ali?

Celălalt făcu un gest evaziv.

— Nu e. Mâine.

Mâine. Tânărul englez se întoarse şi o sudoare rece îi năpădi şira spinării. Puştiul şi cei doi acoliţi ai săi, se îndreptau spre el cu

paşi siguri, fără să se grăbească. Probabil cunoşteau bine bazarul şi ştiau că această curte era o fundătură. Dintr-o mişcare, John se aruncă pe nişte trepte prăfuite şi sumbre: trebuia să ajungă pe acoperiş în *labirintul absolut enigmatic* al teraselor. Teroarea îi dădea aripi, nu mai simţea mirosul înţepător de urină, de sare, de gunoaie. Agonizant, ajunsese la etajul doi. Nici o deschizătură care să dea în afară. Printr-o uşă întredeschisă de pe palier, văzu un atelier unde două femei erau aplecate peste maşinile de cusut. Abia de-şi ridicară capetele.

Le auzi paşii pe scări, înainte de a-i vedea. De data asta, *copilul mergea în* spatele celor doi. John Davidson se întoarse către femei şi lăsă să-i scape un strigăt.

Uriaşul se afla deja lângă el. John Davidson se zbătu, însă fără folos. Mâinile mari i se încleştară în jurul gâtului. Un fior îl cuprinse; dar nu vroia să moară. Al doilea bărbat, mult mai mic, îi prinse degetele, încercând. Să-i ţină mâinile la spate. John Davidson urlă.

Sfârşit, John Davidson, secătuit de sânge, încetă să se mai zbată.

Ucigaşul său scormoni încetişor rana cu foarfeca, parcă pentru a se asigura că nu mai este nimic de golit, apoi scoase arma improvizată din gâtul victimei şi o şterse cu cămaşa acesteia. Îi întinse sumbra pereche de foarfeci puştiului, care o luă şi, tropăind până în atelier, o puse exact acolo de unde o luase. Cei doi coborâră scările, urmaţi de copilandru. Una dintre femei se ridică, aruncă o privire circumspectă cadavrului şi închise uşa, ignorându-l.

Mort, John Davidson părea şi mai slab. Părul i se împrăştiase pe trepte, descoperindu-i rădăcinile unsuroase. O muscă mare i se aşeză pe rană şi începu tacticoasă *să* cineze, frecându-şi, de mulţumire, picioruşele păroase unul de celălalt.

Capitolul II

O cratiţă uriaşă fierbea, pusă la foc mic, în faţa gardului consulatului Statelor Unite, între două corturi verzui, sub care se ghiceau trupuri omeneşti aflate în plină siestă de refacere, pe divane. Lenjerie pusă la uscat, întinsă între corturi şi o capră, legată de un ţăruş, rodea iarba de pe lângă Hospital Road. Ceea ce un necunoscător ar fi crezut că era o tabără de nomazi instalată în plin Peshawar, era, de fapt, postul de gardă al armatei pakistaneze, însărcinată să vegheze asupra siguranţei consulatului american.

Malko se dădu jos din taxi şi se îndreptă către gardul negru. Cămaşa i se lipea de pielea udă de transpiraţie. Erau cam cincizeci şi cinci de grade, în ciuda copacilor ce străjuiau Hospital Road de o parte şi de alta.

Din fericire, garda, prevenită, nu-l lăsă să bâjbâie mult şi-l ghidă *către o* clădire albă, aflată în dreapta intrării. Acolo, era Siberia! Un aer condiţionat bine pus la punct înghiţea căldura de afară. Malko se afla la al optulea strănut – în faţa unui personaj enorm cu chip candid. Prin ochelarii de miop, ochii lui păreau nişte uriaşe bile albastre. O mână imensă cuprinse degetele lui Malko.

— Fred Hall. Bun venit la Peshawar, d-le Linge. Nu e prima dumneavoastră vizită.

— De fapt, zise Malko, am fost aici în ’71. Eram în război cu India şi aveam restricţie la carne.

Un strănut sonor îl întrerupse. Climatizarea nu avea efect numai asupra lui.

— *God bless you*[10]*,* zise Malko politicos.

Fred Hall strănută din nou zgomotos.

— S-aude că Dumnezeu ar fi părăsit ţara asta, zise. Războiul cu Ludia s-a sfârşit, dar restricţiile au rămas: marţea şi miercurea nu se consumă carne. Cum, oricum nu este comestibilă, nu e nici o problemă.

De fapt, Malko nu sesizase nici o schimbare după douăzeci de ani. *Peshawar* era acelaşi oraş prăfuit, sărac, uscat de căldură, cu capre şi măgari umblând în libertate pe străzi, o circulaţie

[10] Dumnezeu să te binecuvânteze

demenţială şi fierbinte şi câteva oaze de lux ca Intercontinentalul sau reşedinţa guvernatorului provinciei. Marea fortăreaţă a secolului al XV-lea. Cu vechile-i tunuri îi dădeau un aer oarecum anacronic, compensat de sutele de autobuze, ricşe şi vehicule de toate felurile. Fred Hall îl observa din spatele lentilelor sale groase.

— Sunt fericit să vă văd, zise. Avem o mare problemă.

— Nu mă îndoiesc, zise Malko. Compania nu mi-a oferit încă niciodată voiaje de agrement. Gara din Viena a fost foarte misterioasă. Mi s-a cerut doar să vă contactez.

— Nu sunt la curent ei, zise, Fred mustăcind. E o operaţiune foarte închisă. Iată: noi am hotărât să reunim la Peshawar toţi şefii locali ai diferitelor mişcări de Rezistenţă care luptă în Afganistan împotriva armatei sovietice.

— De ce?

Americanul luă un elastic să se joace *cu el.*

— Din două motive, zise. Primul: pentru a încerca o evaluare cât mai exactă a posibilităţilor Rezistenţei. Iar apoi, pentru ai forţa să se înţeleagă între ei. Pentru a-şi mări eficienţa şi a forma un front comun pentru eventualele negocieri.

— Mare program! suspină Malko.

Fred Hall îşi scoase ochelarii grosolani, arătându-şi în sfârşit frumoşii ochi albaştri, cu o expresie niţel confuză.

— Sunt şase luni de când m-am băgat în asta, zise el. Am trimis pe unul dintre cei mai buni agenţi să facă un tur de recunoaştere prin toate popotele. Bruce Kearland. Lucrează sub acoperire „umanitară” pentru o mică fundaţie care i-a fost înfiinţată. E un pasionat al Islamului şi al Afganistanului. Şi-a petrecut acolo mai mulţi ani, vorbeşte dari, paştun, turkmena… Un caz. Pe scurt şi-a terminat turneul afgan cu Lowgar, o regiune la sud de Kabul şi acolo a fost rănit, nu ştiu exact în ce fel de circumstanţe.

— Grav?

— Da, aşa cred, zise Fred Hall. Dar, mai rău de-atât, am pierdut sistemul de contacte, asigurat de „străini” (contractanţi) ce făceau legătura între Lowgar, Kabul şi Peshawar. De patru zile aştept noutăţi. Ori, cel care trebuia să mi le furnizeze n-a mai venit şi străinul meu care trebuia să-l recupereze a fost asasinat câteva ore mai târziu. În mijlocul Peshawarului.

Un înger trecu, cu zborul îngreunat de zale.

La Viena, şeful de staţie îi ascunsese pudic aceste neînsemnate detalii…

— Ce aştepţi de la mine? întrebă el.

Fred Hall îşi puse din nou ochelarii şi îşi reluă elasticul.

— Bruce Kearland este în pericol, zise el. Sovieticii şi omologii lor din Khad, KGB-ul afgan, îl vânează. Sunt pe urmele lui. Ceea ce s-a întâmplat o dovedeşte. Trebuie să-i căutăm, să-l ajutăm să se întoarcă.

*

* *

Malko stătea pe gânduri. La Viena, avuseseră grijă cu toţii să nu-i pomenească nimic despre această incursiune în Afganistan. Dacă ar fi fost prins de sovietici, avea toate şansele să nu-şi mai revadă castelul niciodată. Iar ei ar fi fost foarte încântaţi să prindă în gheară un spion veritabil. Risca să sfârşească într-o cuşcă suspendată de plafonul sălii de conferinţe din piaţa Jerjinski[11].

— De ce eu? Presupun că aveţi reţele de infiltrare şi exfiltrare, aruncă el. Iar eu ştiu câteva cuvinte în dari şi nici unul în paştun.

— Nu, dar vorbiţi engleză, zise Fred Hall. Or, Bruce Kearland deţine informaţii vitale asupra modului în care sovieticii vor încerca să ne saboteze mica noastră conferinţă la nivel înalt, ce nu pot fi încredinţate decât cuiva sigur… Ca să vă spun totul, mă tem, din informaţiile pe care le am, că el nu poate ajunge viu aici. Este foarte grav rănit. Iar de informaţiile lui – am mare nevoie. Şefii Rezistenţei ar trebui să ajungă în opt zile la Peshawar.

Tăcerea se lăsă peste ei, întreruptă din când în când, doar de scârţâitul ventilatorului. În această atmosferă siberiană, ţi se făcea râu dacă-ţi aminteai de căldura de-afară.

Pentru a nu-i lăsa prea mult timp de gândire lui Malko, Fred Hall se lansă într-o nouă discuţie.

— Când ieşiţi de-aici, aş vrea să vă duceţi la Dean’s Hotel. Camera 32. Întrebaţi de Yasmin Munir. E logodnica lui Bruce.

O afgană care locuieşte în Islamabad. A venit să-l aştepte aici. Prin intermediul ei primesc şi eu noutăţi, cât să nu mă perpelesc din pricina lui Bruce. Apoi, dacă nu sunt noutăţi, veţi merge să-l vedeţi pe prietenul meu, Sayed Gull, directorul sectorului de informaţii al Alianţei mujahedinilor. Una dintre formaţiunile moderate ale Rezistenţei. El este „agenţia mea de voiaj” pentru Afganistan.

— Ştiţi că sunt însoţit de Elko Krisantem, preciză Malko. E şi el

[11] Sediul KGB.

prevăzut?

— Sigur, zise americanul. Nu puteţi avea o gardă de corp mai devotată. Nu vă ascund că e vorba de o misiune foarte periculoasă, cu mari riscuri. Peshawarul mişună de agenţi KGB sau Khad. Sunt infiltraţi printre toţi membrii Rezistenţei, ceea ce face din misiunea dumitale o muncă extrem de primejdioasă.

Încurajator. Malko îi urmări privirea lui Fred Hall, care se uita la marea hartă a Afganistanului, aflată în spatele biroului. Lowgarul era o mică pată rozalie, aflată la sud-vest de Kabul. Privirea americanului reveni asupra interlocutorului său, umedă, iar Malko nu-şi dădea prea bine seama dacă era din cauza emoţiei, sau din cauza aerului rece.

— E pentru prima dată când oamenii care lucrează direct în subordinea mea păţesc aşa ceva. Mai mult, erau străini, englezi. Au fost exterminaţi cu o brutalitate. şocantă. Unul dintre ei a fost decapitat, continuă el cu o voce tremurătoare.

— Ce s-a întâmplat, de fapt? întrebă Malko.

Măcar să ştie la ce să se aştepte.

Şeful local al CIA scoase dintr-un sertar un pachet de fotografii pe care îl întinse lui Malko. Capul tăiat pus pe o masă avea o mină macabră suprarealistă, dar corpul rostogolit pe jos amintea de toate fotografiile de poliţie…

— Poliţia pakistaneză a găsit capul la autobază, comentă Hali. Cei doi tineri hipioţi lucrau bine. Unul era infiltrat la Kabul şi făcea legătura cu interiorul. Capul lui este acela. Celălalt a fost masacrat în bazar.

— Ce spun pakistanezii despre asta?

— Nu mare lucru, răspunse Fred între două strănuturi. Au auzit spunându-se că un commando al Khadului a sosit la Peshawar săptămâna trecută pentru a executa mai multe persoane. S-ar zice că e lucrătura lor.

Malko strănută şi el. Înainte de a muri în Afganistan, probabil că va face o pneumonie.

— Nu se ştie unde se află?

Fred Hall oftă.

— Sunt două milioane şi şapte sute de mii de refugiaţi afgani în Pakistan, din care cinci sute de mii numai în Peshawar. Nimic nu deosebeşte un membru al Rezistenţei de un simpatizant al regimului de la Kabul.. Nici ei între ei nu se deosebesc… Sunt anumite fapte, trăsături, legături… Suntem în Orient. Totul e posibil şi nimic nu e simplu. Trebuie să bănuieşti pe toată lumea.

— Chiar şi pe cei la care mă trimiteţi? Pe Yasmin… şi pe Sayed

Gull?

— Pe ei, nu, dar cercul lui Sayed n-aş băga mâna-n foc. Toţi au veri. Prieteni, fraţi uneori, de cealaltă parte a baricadei. Unele mari familii s-au împărţit de bună voie în două clanuri, ca să nu pună toate ouăle în acelaşi paner. Mai adăugăm şi rivalităţile tribale sau familiale…

Numai această Rezistenţă, atât de disperată şi de sfâşiată, reprezintă o problemă sacră pentru sovietici. Este chiar singură adevărată monedă de schimb pe care o avem cu ei. E cazul deci, să facem tot ce putem pentru a ajuta.

Malko tremura. Gândindu-se că afară îl aşteptau cincizeci şi cinci de grade!

Fred se apucă să-şi facă ordine în hârtii, cu un aer grijuliu, apoi îl pironi pe Malko cu privirea.

— Ştiu că vă cer o treabă murdară, dar m-am adresat disperat la Washington. L-am trimis pe Bruce Kearland acolo jos pentru că vorbeşte paştun şi dari. Astfel, n-am fi trimis un american. Vă daţi seama ce se întâmplă dacă-l pierd? Unul de-ai noştri… KGB-ul s-ar linge pe degete un secol… Dumneavoastră… e altceva, aveţi o reputaţie sacră ca şef de misiune. Şi nu sunteţi cetăţean american. Vă putem oricând construi o „legendă” dacă avem un punct de plecare.

— Şi să-mi trimiteţi portocale la Vorkuta, comentă Malko ironic, fără să zâmbească.

Un înger trecu, frângându-şi mâinile. Fred Hall îşi plecă fruntea. Greu de convins un om ca Malko. Acesta ştia prea bine de ce ţinea CIA-ul la el ca la ochii din cap. Muncea din greu şi era de foarte mare încredere. În cazurile extreme, doar înalţii funcţionari ştiau că era de fapt agent american. Asta era viaţa pe care el însuşi o alesese. Între două misiuni îl găseai la Liezen, unde ducea o viaţă oarecum anacronică de castelan austriac, într-o locuinţă în care fiecare cărămidă costase câţiva litri de sânge; el savura aceste pauze din viaţa lui aventuroasă… Rangul şi-l menţinea exercitând o activitate care fusese tot timpul considerată onorabilă printre ai lui: războiul.

Avu un gând fugitiv şi arzător către Alexandra, logodnica lui dintotdeauna. Nu se mai gândea că această misiune era atât de periculoasă şi că se certaseră îngrozitor înainte să plece. Făcuseră apoi dragoste ca doi nebuni, multe nopţi la rând, într-o lungă reconciliere. Tânăra femeie părea că renunţase la gândul de a-i smulge din gheara CIA-ului şi totuşi, din când în când, ea dispărea sau se fereca într-un cadru absurd, care ducea până

acolo încât i se refuza lui. Apoi, o dată trecută criza, ea se întorcea. Aceste regăsiri erau delicioase întotdeauna, fără îndoială, Malko era convins că ea avea şi alţi amanţi, dar la fel de convins că relaţia lor era unică şi indestructibilă. În acele clipe, făceau dragoste cu şi mai multă violenţă. Ultima dată. Alexandra se încleştase sub el, cu braţele în jurul lui, împingându-l din ce în ce mai tare, ca pentru a şi-l imprima în adâncurile ei. Ţipase fără reţinere, ca o pisică sălbatică, cu corpul acoperit de broboane fine de sudoare, cu ochii ieşiţi din orbite. După astfel de orgasme, Malko putea să-i ceară orice fel de fantezie sexuală. O poseda cu brutalitate, ca pentru a o face să accepte inacceptabilul. Cambrată, Alexandra se îndoia de durere, fără ca el să ştie ce se petrecea de fapt în mintea ei. Când plecase în Afganistan, Alexandra insistase să-l conducă la aeroportul Swchechat, în Rolls-ul, condus de Elko Krisantem. Ea sugerase o ultimă îmbrăţişare, pe bancheta din spate, oferindu-i ofranda delicioasă a gurii ei. Apoi, dulce, se instalase pe genunchii lui şi-i mângâiase organul dilatat de plăcere. Nu reuşea să-şi desprindă mâinile de pe trupul ei musculos. Pe ea ar fi vrut s-o ia cu el. În locul lui Krisantem.

— La ce vă gândiţi? întrebă Fred Hall.

— La viitoarea mea călătorie, zise Malko, revenind în biroul consulatului.

Dacă nu-şi putea permite o mică fantezie…

Americanul tocmai scria un bilet pe care îl întinse apoi lui Malko.

— Este pentru Sayed Gull. Ştie că veţi veni. Birourile se află pe Charsadda. Road, în nordul oraşului. Au un steag afgan afară. Toată lumea ştie. Pentru Yasmin. Spuneţi că veniţi din partea lui „George”. E pseudonimul meu.

El se ridică, ocoli biroul plin de dosare şi stivele de sticle de bere, apoi deschise uşa blindată, însoţindu-l pe Malko. În sala de aşteptare, un pakistanez citea Coranul cu voce tare, sub un afiş care anunţa improbabililor turişti că trecătoarea Khyber şi întreaga zonă „tribală” erau interzise străinilor, din motive de securitate.

Malko avu impresia că i se turna, plumb topit pe umeri, atunci când ajunse din nou în curte. Fred Half îl conduse până la maşină, unde îşi găsi şoferul adormit cu toate portierele deschise. Americanul se aplecă spre Malko.

— Dacă plecaţi, fiţi atent la elicopterele MI 24. Mujahedinii sunt lipsiţi de apărare în faţa lor.

— E aproape la fel de periculos ca Peshawarul, glumi Malko.
Americanul scutură din cap.
— Nu e acelaşi lucru. Nu e deloc acelaşi lucru…

Capitolul III

Malko se aventură în maşina transformată în furnal, cu prudenţa şi agilitatea unei pisici şi-i spuse şoferului:

— La Green’s Hotel.

Era un hotel jalnic, refugiu al ultimilor hipioţi din Peshawar, situat cam la 100 de metri de Dean’s Hotel, în strada comercială Shahrah-E-Pehlvi. Nu era nevoie ca şoferul, care lucra în mod sigur pentru Serviciul Pakistanez de Informaţii, să ştie prea multe despre persoanele de contact. Din nefericire, la Peshawar era imposibil să închiriezi o maşină fără şofer, ceea ce permitea Serviciile Secrete de Siguranţă să-i supravegheze pe străini zi şi noapte…

Malko închiria taxiuri cu ora de la Intercontinental.

Destul de repede, marea alee umbroasă care dădea un aer cochet acestei zone a oraşului lăsă loc unei mulţimi nesfârşite de imobile sărăcăcioase.

Malko îşi lăsă maşină în faţă la Green’s Hotel, a cărui faţadă de un verde spălăcit părea gata să se surpe şi intră, pentru a ieşi aproape imediat. Îndreptându-se spre Dean’s, floarea hotelurilor din Peshawar. În timpul cât parcurse cei două sute de metri care despărţeau hotelurile, cămaşa i se udă fleaşcă. Din cauza transpiraţiei.

Ziua, Dean’s părea şi mai mizerabil, cu acoperişul său din tablă ondulată şi cu micile bungalouri repartizate în jurul grădinii. Trecând prin faţa minusculei recepţii, el ajunse la camera 32. Datorită obloanelor închise, interiorul vechiului hotel avea o temperatură suportabilă, deşi aerul condiţionat era înlocuit de ventilatoare prăfuite ce se învârteau foarte lent.

Malko bătu încetişor în uşa cu numărul 32. Nici un răspuns. Insistă, după ce verifică la recepţie dacă nu cumva fusese lăsată cheia. Totuşi, nu răspundea nimeni. Nici un zgomot nu se auzea prin uşă. Din nou, degetele lui bătură în uşă. Nu vroia să atragă atenţia asupra lui. În sfârşit, auzi un zgomot slab de partea cealaltă şi o voce de femeie care murmură ceva într-o limbă necunoscută. Se apropie de uşă şi şopti:

— Yasmin! Deschideţi, sunt un prieten de-al lui George.

Cheia se întoarse în broască şi uşa se deschise exact atât cât să se strecoare el înăuntru. Camera era slab luminată, iar ochilor

săi le trebuiră câteva clipe pentru a se obişnui cu semiîntunericul şi pentru a desluşi silueta din faţa sa.

— Cine sunteţi dvs.? între vocea.

— Lucrez cu George, zise Malko. Şi trebuie să-l caut pe Bruce, acolo unde s-o fi aflând.

Silueta se mişcă şi dintr-o dată lumina invada camera Malko avu un şoc văzând-o pe Yasmin Munir. Doi ochi mari negri, degajând o senzualitate animalică, buzele strălucitoare şi bine conturate, de un roşu puternic, ce contrasta cu voalul lejer ce-i acoperea parţial părul negru. Tânăra femeie purta un fel de sari verde, transparent, ce lăsa să se întrezărească sutienul alb ce-i acoperea pieptul greu şi chiar chilotul alb! Ţinuta curioasă, de o cuminţenie prefăcută, conştient provocatoare. Privirea lui Malko nu se putea desprinde de pe sânii înfloriţi ce păreau făcuţi pentru atingerea mătăsurilor. Se tulbură brusc şi violent atunci când privirea i se încrucişă cu a Yasminei. Ochii sumbri exprimau o lascivitate primitivă, languroasă, docilă. Avea senzaţia că dacă s-ar fi apropiat de ea şi ar fi început să o dezbrace, ea nu s-ar fi împotrivit. Yasmin surâse, dezvelind un şirag de dinţi strălucitori. Malko îşi simţi gura uscată. Marele ventilator din plafon care se învârtea lent, îi sufla în văluri. Cu un gest graţios, ea îl invită, să se aşeze pe un fotoliu.

— Luaţi loc. Scuzaţi-mă, dar nu am nimic de băut…

Mereu prohibiţia asta… Malko nu se aştepta să găsească asemenea frumuseţe. Yasmin Munir se aşeză pe marginea patului fără să-şi mute privirea de pe el. Îşi încrucişă picioarele şi brăţările din argint de la glezne îi zăngăniră.

Nu-l întrerupse, cât timp Malko îi expuse planul său, scuturând uşor din cap, doar, când acesta termină.

— E periculos, zise ea. Şi e mult până la Lowgar. Călătoria dumitale ar putea dura două-trei săptămâni. Şi apoi…

Îşi lăsă propoziţia în aer.

— Şi apoi, ce?

— Poate că Bruce a murit deja, nu mai ştim nimic despre el de zile-ntregi.

Vorbea cu o voce calmă, ca şi cum nu i-ar fi păsat, cu ochii superbi fixând covorul tocit. Detaşarea ei îl miră şi îl intrigă pe Malko. Care erau oare raporturile ei cu americanul din slujba CIA-ului? Ce făcea ea închisă în camera asta de hotel? Părea o superbă plantă de seră.

— Trebuie să încerc, zise Malko, chiar dacă e foarte problematic totul.

Privirea Yasminei Munir se ridică din nou, indiferentă.

— Bine. Cum vă pot eu ajuta?

Întrebarea îl luă cam pe nepregătite şi în acelaşi timp îi veni o idee.

— Trebuie să discutăm, îi răspunse. De ce să nu luăm cina împreună astă-seară? Sunt sigur că-mi puteţi oferi o groază de informaţii preţioase.

Gura frumoasă se destinse într-un surâs dezamăgit şi ironic.

— Cină! Dar eu nu pot să ies de-aici. Nu cunoaşteţi Peshawarul. Femeile nu ies. Celor care-şi flutură cosiţele pe-afară, li se spune târfe. Eu iau masa aici. Nu aţi observat că nu există femei de serviciu prin hoteluri? Ar fi o impietate să trimiţi femeile să muncească în contact cu tot felul de bărbaţi infideli. La Islamabad, desigur, e altceva…

Malko râse, fascinat.

— Deci nu trăiţi, până la urmă, închisă?

Yasmin Munir îşi scutură capul, adunându-şi poalele sari-ului pe piept, pentru a evita privirea fui Malko, apoi oftă:

— Ba *da,* când nu e Bruce. E foarte greu pentru mine, înainte era altceva. O ştersesem din Afganistan la Beirut. Casa mea a fost rasă de pe faţa pământului, părinţii mei ucişi, nu mai am ţară. Una este ocupată de sirieni, cealaltă de sovietici. Iar aici sunt obligată să mă conformez cutumelor locale.

Stupefiant.

— Ascultaţi, pledă Malko, există un loc unde am putea trece neobservaţi. În bazar…

Yasmin râse *cu* tristeţe.

— În ţinuta asta, ar fi sinucidere curată. Nu-i cunoaşteţi, de-abia suportă străinii. Dacă le-aţi înţelege comentariile, de fiecare dată când trece vreunul prin faţa lor… Ori, în ochii lor, eu sunt o musulmană.

Malko avu impresia că se descărcase vorbind, rupându-şi singurătatea şi tăcerea. Privirea lui dădu înconjur camerei şi căzu pe *un veşmânt* verzui, dintr-o singură piesă, ce avea înglobată şi o acoperitoare pentru cap şi ce conţinea, la nivelul ochilor, un voal ce ar fi apărat-o de privirile indiscrete. Ceva ce-ar fi transformat orice femeie în fantomă. Asta îi dădu o idee. Se ridică, luă veşmântul şi se apropie de Yasmin.

— Puneţi-vă asta şi nimeni nu vă va recunoaşte.

Privirea tinerei femei coborî.

— Nu, nu pot să ies, e imposibil…

Malko. Nu mai insistă. Pudoarea ei nu era decât un pretext.

Era vorba de altceva, ceva ce trebuia neapărat să descopere. Conversaţia lor nu ducea la nimic. Se îndreptă spre uşă.

— Asta e. Voi mai trece să vă văd, înainte să plec. Dacă aflaţi ceva, mă găsiţi la Intercontinental, la camera 312. Mă numesc Malko Linge.

Strângerea de mână, molatecă, păru să o liniştească. Se regăsi singur, pe coridorul hotelului Dean's, frustrat şi intrigat. De ce această tânără superbă tânjea într-o cameră mizeră de hotel din Peshawar, aşteptând un bărbat pe care se părea că nu-l iubea defel?

Din nou, fu silit să meargă prin ardoarea soarelui plumburiu până la taxi, în care se aruncă şi care oricum, se transformase între timp în cuptor. Spera că va fi mai puţin decepţionat de Sayed Gul.

*

* *

Un vechi drapel afgan spălăcit flutura deasupra unui complex de clădiri gălbui înconjurate de galerii exterioare.

Taxiul se opri în faţa uneia dintre santinelele aşezate la umbră pe un scaun, cu o carabină kalaşnikov pe genunchi, ce citea un ziar, în timp ce un ventilator mare cu picior îi făcea vânt. Se ridică brusc, văzând maşina, iar aspectul occidental al lui Malko îl mai linişti.

Acesta respiră o gură de aer uscat şi fierbinte: Şifonat şi transpirat deja, pe parcursul micului traseu efectuat.

— *Hara Sayed Gul inja?*[12] întrebă el.

Cele câteva vorbe în dari îl liniştiră definitiv pe paznic, care îi deschise o uşă ce dădea într-un mic post de gardă la intrarea într-o curte unde se antrenau mujahedinii, cu şi fără arme. Vechile fotografii ale regelui Daud decorau zidurile şi esenţialul acestui decor îl constituiau lăzile la fel de vechi de muniţie. După câteva vorbe de neînţeles pentru Malko, doi mujahedini, cu puştile kalaşnikov în banduliere îl escortară până la primul etaj. Acesta semăna cu o cazarmă, cu camerele goale şi o animaţie slabă. Alianţa Islamică se instalase în localuri comerciale dezafectate, împărţite în trei corpuri de clădire, cu garaje la parter.

Ajunse într-o curte interioară de mărimea unei batiste înconjurat de războinici cu turbane, blindaţi cu cartuşiere, aşezaţi pe jos. Îl păzeau pe sfântul sfinţilor, biroul lui Sayed Gul, şeful

[12] Dl. Sayed Gul este aici?

operaţiunilor mujahedine. O uşă se deschise şi în cadrul ei se ivi un bărbos cu o faţă prelungă, cabalină, care-i făcu semn lui Malko să-l urmeze. Intră, deci, urmărit de privirile invidioase ale celorlalţi, care continuară să gătească la micile focuri aprinse ici şi colo.

Camera era plină de vrafuri de documente, de jurnale, de manifeste.

Într-un colţ, „dactilografa” – un mustăcios cu turban, bătea la maşină, ca un surd, iar maşina de scris, după cum arăta, prinsese cu siguranţă războiul din 1914.

Domnea o căldură înăbuşitoare, pe care ventilatorul modest nu pridideа s-o împrăştie. O a doua uşă se deschise şi Malko fu izbit de o rafală delicioasă de aer îngheţat, în plină faţă.

— Intraţi, dragă prietene, îi spuse o voce, într-o engleză fără cusur.

Gazda lui înconjură biroul pentru a-l întâmpina, şchiopătând uşor. Părul negru lucios, cămaşa descheiată ce descoperea un bust puternic, o faţă expresivă, ochii sclipind de inteligenţă ascunşi de nişte ochelari cu rame din baga. Contrar celor mai mulţi afgani, mâinile sale erau foarte îngrijite. În spatele biroului său, o hartă mare a Afganistanului ocupa tot peretele şi era însemnată în numeroase puncte de diferite steguleţe din hârtie, cu semne cabalistice. Malko îl privi pe Sayed Gull, care îi adresă un zâmbet plin de căldură.

Cel pe care-l avea în faţă era unul din cei mai temuţi duşmani ai sovieticilor.

Camera era sumbră, cu o fereastră cu vitralii pictate. Într-un colţ stătea un uriaş cu barbă, cu părul lung negru şi cu pieptul acoperit de două cartuşiere, nemişcat ca o statuie.

— El este Asad, garda mea de corp, îl prezentă Sayed Gull. Asad se ridică, se închină către Malko, zăngănindu-şi armele şi-i ţinu mâna dreaptă între două palme gigantice, pentru câteva clipe, după care se reaşeză mecanic.

Dactilograful de alături intră cu nelipsita tavă cu ceaiuri, iar Malko încercă să-şi cureţe niţel praful de pe gâtlej, cu ajutorul băuturii. Şocul sosirii în Pakistan avea ceva zguduitor pentru orice om normal.

Călătoria începuse cu 747 Air France, ruta Paris – Karachi, fără escală, ca în fiecare miercuri şi joi. Malko experimentase, graţie simţului economic al CIA, noua clasă Club – dată în folosinţă de puţin timp pe toate avioanele de cursă lungă Air France.

Locurile erau confortabile, iar atmosfera intimă şi cochetă a

cabinei, era excelentă, pentru un preţ net inferior celui de clasa întâi.

Malko savura lungile voiaje fără escală, acea senzaţie de a se afla între două lumi.

Din nefericire, urmarea – adică aeroportul Karachi, era un haos uriaş şi semăna mai degrabă a gară bombardată – decât a aeroport internaţional. Trebuie să aştepte şase ore avionul corespondent pentru Peshawar. Vecinătatea *trecătoarei* Khyber, punct de intrare în Afganistan, îl făcuse un centru comercial important. Paştunii, trib războinic, aflaţi la graniţa dintre Pakistan şi Afganistan, menţineau acolo o ambianţă jumătate tradiţionalistă, jumătate western.

Singura schimbare adevărată de la ultima trecere a lui Malko pe-aici era faptul că Intercontinentalul fusese echipat luxos, cu o piscină!

Bău puţin ceai, prea dulce, ca de obicei şi-şi privi gazda:

— Deci, cred că e vorba de o problemă agasantă?

Sayed Gull îi răspunse cu un gest onctuos şi cu un surâs slab:

— Sunt multe probleme, prea multe probleme ca să le putem *rezolva* noi!

Se întoarse către hartă şi indică Afganistanul cu un gest învăluitor:

— Principala problemă ar fi că ţara mea este ocupată de sovietici!

Malko continuă:

— Reuniunea tuturor şefilor Rezistenţei este o bună iniţiativă a domnului Hali, nu-i aşa?

Sayed Gull îşi scoase ochelarii şi începu să se joace nervos cu ei, privind gânditor peretele. Ca pentru sine, spuse cu voce joasă, întorcându-se spre hartă şi arătând cu degetul rând pe rând regiunile, care erau numele lor.

— Vin din cele patru colţuri ale Afganistanului. Comandantul Massoud – din valea Parichir, Zadih Ullah de Mazar, I Sharif, din Nord, Si Ahmed din Lowgar, Tadj Mohammad din Ghasni, Said Jagrani din Hazaradjat, Djallal Ouddin din Paktiar.

Se opri o clipă, răsuflă după această înşiruire şi continuă cu voce gravă:

— Toţi cei ce duc Djihadul împotriva ruşilor, care le-au luat ce era al lor cu kalaşnikovul la tâmplă. Niciodată nu s-a realizat, până acum. O asemenea reuniune.

— Vi se pare de folos?

Sayed Gull îşi puse ochelarii.

— Teoretic, da. Dar mi-e teamă. Sovieticii ştiu despre ea. Vor încerca să-i asasineze. Când se află în mijlocul trupelor lor, e imposibil. Sunt foarte bine apăraţi. Aici, la Peshawar, însă, dimpotrivă…

Malko asculta, uşor sceptic.

— Cred că vor fi totuşi foarte precauţi, observă el. De asta sunteţi aici dvs.

Sayed Gull scutură din cap.

— Aţi auzit vorbindu-se de Khad? Serviciul de informaţii afgan. Format şi încadrat de către KGB. Are agenţi infiltraţi în toate mişcările de rezistenţă aici, la Peshawar. Nu trece o săptămână *fără* să prindem un spion. Chiar şi pe lângă mine, sunt sigur că există oameni care lucrează pentru ei. Ruşii sunt foarte puternici.

— Forţele de siguranţă pakistaneze n-ar putea să-i protejeze?

Sayed Gull scutură din nou din cap, fără să-şi ascundă plictiseala.

— Pakistanezii nu vor să intervină. Le e teamă, nu vor ca ţara lor să ajungă ca Libanul. Sunt două milioane jumate de refugiaţi afgani în Pakistan. În sud, ruşii încurajează minoritatea baluch pentru ca să-şi ceară independenţa; ei ameninţă să continue şi cu Rezistenţa de-aici.

Deci pakistanezii ar vrea să găsească o soluţie. Un acord cu sovieticii. Asta i-ar salva. Doar cei care se luptă cu adevărat sunt intransigenţi. Ei vor continua Djihadul până când şi ultimul rus de pe pământul afgan va dispărea. Ca şi paştunii care acum o sută de ani, i-au împiedicat pe englezi să treacă prin trecătoarea Khyber. Sunt oameni încăpăţânaţi şi curajoşi, înţelegeţi de ce nu doresc să contez pe pakistanezi pentru a-i proteja pe şefii Rezistenţei…

Asad, uriaşul, scuipă, din colţul lui. Sayed Gull îşi puse din nou ochelarii cu rame groase şi întrebă brusc şi fără nici o legătură.

— Când credeţi că veţi pleca în căutarea lui Bruce Kearland?

Malko începuse deja să se gândească probabil că uitase de american.

— Cât mai curând posibil, zise, cred că are informaţii foarte exacte.

Sayed Gull aprobă.

— Şi eu cred asta. Dacă nu ar fi fost aşa, cei din Khad nu i-ar fi eliminat pe mesagerii lui într-un mod atât de brutal. Ştim cât de cât pe unde se află. Vă voi da o escortă formată din cei mai buni mujahedini ai mei, dar veţi fi nevoiţi să mergeţi foarte mult, zi şi noapte, ca să ajungeţi înapoi la timp. În cel mai bun caz, veţi

avea nevoie de o săptămână. Vă pot organiza plecarea pentru mâine dimineaţă, cu un convoi cu muniţie.

— Da, sunt de acord, zise Malko. Vă găsesc aici?

Afganul nu mai apucă să răspundă. O bătaie în uşă, după care apăru dactilograful bărbos, bâlbâind ceva de neînţeles. La un semn al lui Sayed Gull, el îi făcu loc unui afgan micuţ, mustăcios şi timid să intre, care se apucă să-i îndruge o foarte lungă tiradă şefului nostru.

Acesta îl scoase afară după ce termină şi se întoarse spre Malko.

— Nu cred că mai aveţi ce să căutaţi la Lowgar. Acest om vine de-acolo. Domnul Kearland va fi mâine dimineaţă la Landikotal, cu escorta sa. Este grav rănit şi pe punctul de a muri, probabil.

Capitolul IV

Într-o clipă, zeci de imagini îi trecură lui Malko prin faţa ochilor.

Landikotal! Era un mic orăşel paştun, ultimul înainte de frontiera Torkham, ascuns în cutele aride ale trecătorii Khyber, centru al traficului dintre Afganistan şi Pakistan. Acolo jos, toată lumea era înarmată şi toţi străinii doar toleraţi. Iar Landikotal era şi punctul de unde porneau căi secrete de trecere a graniţei.

— Când putem pleca? întrebă Malko.

Sayed Gull îşi potrivi ochelarii:

— El va fi acolo spre prânz, probabil. E transportat pe o targă, fiind grav rănit. Mesagerul mi-a spus că aproape că nu mai respiră. Poate muri înainte de a ajunge la Peshawar.

— Voi lua o maşină, răspunse Malko şi îmi explicaţi cum să ajung.

Sayed Gull avu un surâs amuzant.

— Nu e chiar atât de simplu. Trecătoarea Khyber şi Landikotal sunt interzise tuturor străinilor de către guvernul pakistanez. Acesta a distrus laboratoarele unde se producea heroină – din Landikotal iar paştunii sunt foarte supăraţi şi ameninţă să ucidă orice străin ar trece pe acolo. Va fi, deci, nevoie de anumite precauţii…

Elegant vorbind…

— De exemplu? întrebă Malko.

— Vă vor însoţi oameni siguri. Va fi nevoie să vă costumaţi în pakistanez. Dacă doriţi, venim să vă luăm mâine dimineaţă la şapte de la hotelul unde locuiţi.

— Perfect, zise Malko. Şi cum dau de Bruce Kearland?

— L-aţi văzut pe mesager. Vă va aştepta acolo. Oamenii mei îl cunosc. Aveţi mare grijă astă-seară! Nu vorbiţi cu nimeni, mai ales în engleză. Vă vom da drept turkmen.

Se ridică, urmat de Asad, uriaşul. Malko se ridică şi el la rândul său şi se îndreptă spre uşă. Vocea lui Sayed Gull îl opri:

— Luaţi ăsta!

Se întoarse. Afganul îi întindea un pistol automat negru, mare. Malko îl luă şi-l examină curios. Părea un hibrid între un pistol de calibrul 38 şi un Colt. Cântărea oricum, destul de greu.

— E o armă fabricată la Darra, explică Gull. Sigur, nu ţinteşte

prea bine, dar e mai bun decât nimic.

Darra era un mic sat paştun unde se fabricau, încă din vremuri imemoriale, arme artizanale, copii ale celor englezeşti sau adaptări insolite.

Paştunii săraci se mulţumeau cu ele. Pentru a reduce pe câte cineva la tăcere, din când în când.

Malko şi-l îndesă în buzunar, regretându-şi pistolul extraplat. Nu-l purta mereu, din cauza particulelor magnetice din aeroporturi, care-l trădau. Ţeava rece a pistolului greoi îi dădu frisoane. Sayed Gull şi uriaşul îl priveau zâmbind.

— La Landikotal, un bărbat fără turban şi fără armă, nu e bărbat.

Strângerea de mână a lui Sayed Gull fu foarte călduroasă. Îl conduse până-n galeria exterioară şi-i luă din nou mâna dreaptă a lui Malko într-ale sale:

— Noroc!

Malko îşi regăsi taxiul transformat în saună. Medita. Sayed nu-i spuse nimic de bine. Puţin cam onctuos şi, i se păruse, nesincer. Încă o dată, era trimis la masacru. În mod clar, n-avea de ales. Elko Krisantem fusese scutit de această escapadă. Îi rămăsese să-i prevină pe principalii interesaţi. Pe Fred Hall şi pe strălucitoarea Yasmin. Malko trebui să recunoască în sinea lui că găsea această perspectivă foarte agreabilă.

Să circuli într-un taxi fără aer condiţionat, în plină după amiază, în Peshawar, era dovada celui mai crâncen masochism. Malko îl căutase pe Fred Hall, de la centrul cultural american până la consulat, pentru a-l găsi într-un târziu la o recepţie, pe peluza de la Intercontinental.

Şeful local al CIA-ului încremenise, ascultând noutăţile aduse de întoarcerea agentului său.

— Doamne – Dumnezeule, murmură el, ce vă aşteaptă! Aş vrea să vă pot însoţi, dar, dată fiind poziţia mea, ar trebui să cer o autorizaţie…

— Mă duc doar să-l caut.

— Desigur, dar, chiar şi aşa… Cred că ar fi încântat să mă revadă… Voi pregăti o cameră la Lady Reading Hospital. E cel mai bun. Îl veţi aduce direct la consulat.

Se despărţiseră, pe când lumea se aşeza la masă. Deşi Fred Hall insistase să rămână, Malko prefera să-şi încerce norocul cu Yasmin, cu care oricum trebuia să se întâlnească. În ciuda aparentei sale indiferenţe faţă de Bruce Kearland, ea fu foarte interesată de noutăţile pe care i le spusese. De această dată,

trecu prin curtea hotelului Dean’s. Câţiva străini vorbeau cu voci joase în micul holişor sumbru din faţa marii săli de masă – care era goală – veselă ca un cavou. Conversaţiile se întrerupseră la trecerea lui Malko, care-şi aminti ce i se spusese: Dean’s era înţesat de agenţi KGB şi Khad.

Bătrânul pakistanez de la recepţie nici măcar nu-şi ridicase ochii către Malko. El bătu la uşa cu numărul 32. De data aceasta, Yasmin răspunse imediat:

— Cine este?

În engleză, ca şi cum s-ar fi aşteptat la vizita lui Malko.

Acesta răspunse:

— Prietenul lui George.

Uşa se deschise. Yasmin purta acelaşi sari, dar broboane line de sudoare îi împodobeau fruntea. Se izbi în camera ei de o căldură înfiorătoare. Privirea i se opri asupra lui Malko, întrebătoare:

— E târziu…

— Ştiu, zise Malko, dar aveam o ştire importantă pentru dumneavoastră…

— Care anume?

— Vă voi spune, dacă ieşiţi să cinaţi cu mine.

Yasmin scutură din cap, cu un surâs ambiguu.

— Uitaţi ce e, v-am spus că…

— Dacă toate merg bine, Bruce va fi aici mâine, zise Malko.

Pupilele negre se măriră şi încremeniră:

— Glumiţi! Cum?

De data aceasta, el o ţinti bine.

— Nu aflaţi mai multe, decât dacă veniţi.

Se priviră preţ de câteva clipe lungi.

O simţea pe tânăra afgană sfâşiată între curiozitate şi teama ei ciudată de a se arăta. În sfârşit, el luă veşmântul verde de pe un fotoliu şi i-l întinse.

— Puneţi-vă ăsta, zise el şi nimeni nu vă va vedea.

Ea luă haina, dar apoi rămase nemişcată.

— Schimbaţi-vă şi haideţi, insistă Malko:

Cum ea rămăsese nemişcată, Malko încercă să-i aranjeze sari-ul pe umeri, dar unul din falduri căzu şi-i dezveli pieptul mai mult. Yasmin făcu un pas înapoi, dar expresia tulbure a ochilor ei nu se schimbă. Îl fixa pe Malko cu o intensitate aproape jenantă. Nu dăduse drumul hainei verzi. Din nou tăcere, interminabilă. În sfârşit spuse ceva, cu o voce joasă:

— Bine. Dar nu vreau să ieşim în acelaşi timp. Aşteptaţi-mă în

taxi.

— Veniţi, într-adevăr?

— Desigur.

Până ieşi pe uşă, mai schimbară o lungă privire.

*

* *

Şoferul nu păru câtuşi de puţin surprins de fantoma verzuie care se desprinse din întuneric şi se instala lângă Malko. Yasmin se parfumase.

— Unde mergem? întrebă el.

— E un restaurant chinezesc în Quaid-E-Azam, sugeră ea, Hong Kong. Nu se mănâncă rău acolo. Aş prefera să nu mergem în bazar…

Ea îi spuse câteva cuvinte şoferului. Vocea era deformată de iaşmacul ce-i acoperea buzele. Pe Malko îl încercă o senzaţie de un erotism straniu. Simţi un şold elastic sprijinit de-al său. Masca verde se întoarse spre el. Enervant să nu-i poată urmări expresia feţei.

Se aplecă spre ea, ca şi cum ar fi vrut să o îmbrăţişeze, iar ea se trase înapoi, dar nu foarte tare. Apoi mâna ei se aşeză pe cea a lui Malko, liniştită:

— Acum, spuneţi-mi.

— Bruce Kearland va sosi mâine dimineaţă la Landikotal, anunţă Malko. Mă duc să-l caut.

Îi povesti vizita sa de la Sayed Gull, povestire pe care ea o ascultă cu atenţie, fără să-l întrerupă. Îi relată pe scurt şi starea gravă în care se găsea americanul şi când taxiul se opri, o întrebă:

— Vreţi să mă însoţiţi la Landikotal?

Ea dădu din cap în semn că nu.

— Nu. E periculos. Prefer să-l aştept aici, să-l iau când vine. Vreau să pregătesc totul.

Restaurantul nu părea cine ştie ce. Dintr-o dată, Malko îşi dori să nu mai coboare din taxi, să nu mai întrerupă niciodată acea clipă de intimitate.

Prin retrovizoare, şoferul le arunca priviri întrebătoare. N-avusese parte de astfel de străini, care ieşeau cu pakistaneze prin Peshawar, domeniu incontestabil paştun. O altă candidată la linşaj.

În sfârşit, coborâră. Căldura abia dacă mai scăzuse cu câteva grade. Malko o lăsă pe Yasmin să treacă prima, atingându-i în

treacăt şoldul şi realizând că o dorea violent pe această femeie, depersonalizată de văl.

Dacă te luai după vânt, te-ai fi crezut la Point du Raz. Două ventilatoare puternice înviorau masa la care Yasmin şi Malko se instalară, ca o tornadă îngheţată, lipind vălul verde de faţa tinerei.

Aceasta se mai înviorase niţel, deşi nu gustase nici o picătură de alcool. Ca prin minune, aveau Perrier! Meniul anunţa cu mândrie: „Apă fiartă şi strecurată!”. Restaurantul valora trei stele – la nivel Peshawar, dacă era adevărat. Barieră împotriva amibelor şi a altor microbi.

Yasmin părea nervoasă, abia dacă se atinse de mâncare, ridicându-şi voalul pentru a-şi putea introduce bucatele în gură. Nu mai vorbiră despre Bruce Kearland.

— Ce-aveţi? întrebă Malko.

— Mi-e teamă, şuieră ea.

O privi uimit.

— Teamă? De ce?

Vocea ei mai coborî cu un ton.

— De agenţii Khad. Sunt peste tot în Peshawar. Ei hărţuiesc oameni ca mine, care cooperează cu americanii sau cu Rezistenţa mujahedinilor. Se ştie că sunt afgană. Am fost contactată pentru a mi se cere să mă dau de partea regimului Babrak Karmal. Cum am refuzat, ei m-au ameninţat. Acesta e unul din motivele pentru care nu ies. Nu vor veni să mă omoare în camera de hotel, sau la Islamabad, dar în bazar, o înjunghiere rapidă e floare la ureche pentru ei. Asasinii nu sunt niciodată găsiţi, mai ales că e vorba de uciderea unei femei; n-ar fi pentru prima oară.

Iată aşadar şi explicaţia.

— Cu mine nu riscaţi nimic, zise Malko.

— Nu, dar nu veţi fi tot timpul cu mine. Mă rog, *Inch Allah…*

Din nou, îi ceru:

— Veniţi cu mine la Landikotal.

Fantoma verde scutură din cap.

— Imposibil. Sunt femeie. Nu am voie printre mujahedini. Doar străinii. Nici în Peshawar nu prea mai pot să stau. Vreau să mă întorc la Islamabad. Cel puţin acolo femeile pot duce o viaţă normală, pot ieşi fără să-şi pună văluri. Aici însă…

— Sunteţi îndrăgostită de Bruce? întrebă brutal Malko.

Se lăsă o tăcere grea, tulburată doar de strănuturile clientelei. Privi gura călduroasă, singura parte vizibilă a chipului. Era

fascinantă, aproape o ofrandă. Apoi frumoasele buze lăsară să le cadă, cu voce egală:

— Nu.

— De ce trăiţi cu el?

Prin văl, încercă să-i prindă privirea, apoi reveni la gura ei. Vorbele se făcură auzite, dar pe un ton alterat.

— N-am avut de ales, atunci când l-am cunoscut. Pierdusem totul. El m-a cules de pe drumuri şi am rămas doi ani la Beirut cu el. Apoi el a fost numit la Islamabad şi mi-a cerut să-l însoţesc. Nu aveam alte planuri şi nu mă gândeam la urmări. Mi-a cerut să-l ajut în munca lui şi am venit amândoi aici. Pleacă săptămâni la rând şi mă lasă într-un hotel de unde nu pot ieşi. E oribil. Mă sufoc.

Vocea îi devenise vehementă şi sinceră.

Brusc, ea se afundă iar în puiul ei cu curry şi nu-i mai răspunse lui Malko la întrebări. Continuară restul cinei în linişte.

— Plecaţi cu oamenii lui Sayed Gull? întrebă ea într-un târziu.

— Aşa cred, îi răspunse.

— Fiţi atent. Paştunii din Landikotal sunt supăraţi pe guvern şi dau informaţii celorlalţi. Mai mulţi mujahedini au fost omorâţi în felul ăsta.

Restaurantul se golise. Se culcau devreme toţi cei din Peshawar… Regăsiră şi ei căldura uscată a nopţii. Fără nici o adiere. Şoferul adormise, cu pumnii strânşi. Mecanic, fără să i se ceară, opri în faţă la Dean’s. Yasmin se întoarse către Malko:

— Noapte bună şi să vă întoarceţi repede cu Bruce.

— Vă însoţesc, zise el.

Ea nu protestă. Părea paralizată atunci când un bărbat îi spunea ceva. Merseră până la intrare. Recepţionerul dormea. Coridorul era luminat vag de un bec gălbui. Yasmin intră în camera ei. Malko se răsuci pe călcâie, apoi se întoarse, probabil cu intenţia de a-i spune la revedere. Pentru o clipă, privirile li se încrucişară. Se găseau la o distanţă de câţiva centimetri unul de celălalt.

— Plecaţi! zise ea.

Cum el nu se mişcă, ea făcu doi paşi către uşă, ca şi cum ar fi vrut să se strecoare. Malko o urmă şi-i puse mâna pe şold. De cum o atinseră degetele lui, elanul Yasminei scăzu. Malko o trase lângă el, simţi prin materialul uşor, verzui, voluptuoasa căldură a trupului ei.

— Ce doriţi? murmură ea.

Ca şi cum n-ar fi fost clar. Rămaseră aşa câteva clipe, apoi el

se aplecă şi buzele lui îi atinseră gura tinerei. Ea îi răspunse la sărut, din tot trupul, iar el o lipi de trupul său, spasmodic, strivindu-i sânii fermi de pieptul său. Foarte repede, ajunseră în pat, înlănţuiţi. Fără nici un cuvânt. Yasmin i se dăruia, cu respiraţia întretăiată. Când Malko îi desfăcu picioarele, ea nu protestă. Degetele lui se plimbară îndelung pe pielea fină, ajungând către interiorul coapselor ei, în zona cea mai tandră şi mai vulnerabilă. Nu purta nimic pe sub văluri şi nu-şi apăra intimitatea.

Întinsă pe spate, tremura sub mâinile care o mângâiau. Cu un braţ în jurul mijlocului lui Malko, cu picioarele depărtate, tresărind la atingerea degetelor lui. Malko avu impresia că, în clipa în care o atinsese, deschisese o uşiţă tainică ce ducea către o secretă şi arzătoare senzualitate. Continuând să o mângâie, îi luă mâna şi i-o puse pe sexul său. Imediat, ea începu o mişcare lentă de du-te-vino, incredibil de excitantă. Aproape leşinat de dorinţă, Malko o trase sub el şi o penetră dintr-o singură mişcare. Avu senzaţia că pătrunsese într-un fagure cu miere. Yasmin începu să se onduleze regulat sub el, urcând şi coborând, răsucindu-se, într-un lung şi vibrant suspin. Dar imediat îl respinse pe Malko.

— Plecaţi! murmură ea. Plecaţi, nu vreau.

Se întrebă ce anume nu vroia ea. De altfel, vocea ei nu exprima voluntarism, ci doar voluptatea plăcerii senzuale! O contemplă: pudoarea părea că i se concentrase pe chip. Veşmântul verde ridicat îi dezvăluia trupul, până la pântece, sexul deschis pierdut într-un dulce şi molatec triunghi de păr negru. Dându-şi seamă că e privită, se intimidă. Avea picioare superbe, puţin cam groase, dar bine proporţionate şi o piele foarte albă.

— Credeţi că sunt o târfă, spuse ea dintr-o data de după vălul ei. Dar n-am mai făcut dragoste de câteva luni. Nu mai puteam.

O luă iar în braţe şi vru s-o dezbrace de ceadorul ei verde.

— Scoateţi-vă ăsta!

— Nu, protestă ea.

Reîncepu să-i mângâie trupul, întârziind, mai mult asupra punctelor sensibile – ca sânii ei, apoi se aventură în lunga călătorie de pe spatele ei, descoperindu-i fesele rotunde şi elastice. Suplă, se oferea fiecărei mişcări a degetului lui imperios, flămândă de dezmierdări. O întoarse tandru pe burtă, rezemându-şi sexul de spatele ei. Yasmin *nu* dădu nici un semn de împotrivire. Îl aştepta, fără cea mai mică tresărire, doar

tremurând uşor de dorinţă.

Singura ei reacţie, când el o penetră astfel, fu aceea de a sfâşia uşor cearşaful, iar el n-ar fi putut spune dacă de plăcere sau de durere. Ideea de a explora acest minunat fund, ascuns şi anonim în ceador, îl excitase foarte tare. Puţin câte puţin, deveni brutal. O posedă furios, ca pentru a se răzbuna pentru răceala ei aparentă. Se abţinu cât putu înainte de a-şi da drumul. Uneori, prin câte o mişcare mai violentă, îi smulgea un geamăt lung. Când ejaculă, strigătul său se amestecă cu ţipătul îndelung înăbuşit al unei femei care juisa.

Ea continua să se contracte sub ei, în transă, strângând cearşaful în pumni. Nu se mai împotrivi când el îi ridică vălul de pe faţă. Ochii ei negri păreau mai mari. O lumină tulbure îi sublinia. În sfârşit, de una singură, Yasmin îşi scoase veşmântul de pe ea, arătând ochilor lui uimiţi un piept bogat şi rămase aşa pe pat, privind fix la ventilatorul ce se învârtea lent.

Malko începu să-i mângâie sânii, iar ea închise ochii. Rămaseră multă vreme aşa, apoi puţin câte puţin, dorinţa li se trezi iar şi de data aceasta, fără ca el să i-o ceară, îl supse, îşi încolăci limba în jurul penisului său, până când el o luă în braţe, pentru a-i poseda pântecul, de această dată. Părea că ei îi plăcea mai mult această poziţie şi făcură dragoste, pe îndelete, tandru, până ce trupurile lor fură acoperite de sudoare. În sfârşit, Malko ejaculă iar, vlăguit.

Rezemată într-un cot, Yasmin îl observa.

— Sunteţi primul bărbat care m-a atacat atât de brutal, remarcă ea. De unde ştiaţi că nu vă voi respinge?

Malko zâmbi:

— Nu-mi păsa. Eu doar vă doream. Nu gândeam, atunci.

Se simţea minunat. Ideea călătoriei la Landikotal şi cea a întoarcerii lui Bruce Kearland îi întrerupseră brutal euforia. Ca şi cum i-ar fi descifrat gândurile, ea îi spuse blând, privind în continuare la ventilator:

— Dacă vreţi, ne-am putea vedea totuşi şi după ce se va întoarce. Se pare că e rănit. Va trebui să rămână la spital.

Evident, nu era de o înaltă moralitate. Malko încercă să se pună de acord *cu* sine că oricum nu-l văzuse niciodată pe Bruce Kearland şi că la urma urmelor, nici pe Yasmin nu o violase. Iar ea părea să se fi împăcat foarte bine cu gândul adulterului… Ea-şi întoarse capul spre el şi îi privi sexul calmat acum.

— Aş vrea să mai faceţi dragoste cu mine, zise. Sunteţi foarte tandru şi foarte puternic în acelaşi timp. Bruce n-are niciodată

timp, nu-l interesează asta.

— Da, dar sunteţi superbă, zise Malko, sincer.

Ea avu un zâmbet slab.

— Oh, îi place să mă scoată în lume, dar, mai departe… e mereu obosit, sau are de lucru. Înainte nu era chiar aşa. Dar, cred că aşa e viaţa.

— Aţi mai avut alţi amanţi?

— Nu.

— Cum aţi reuşit?

Yasmin privi din nou în tavan.

— Am o prietenă, zise ea cu voce egală. Îmi place să fac dragoste cu ea. E foarte tandră şi ea.

Un frison delicios îl străbătu pe Malko, emoţionat de această perversiune atât de natural rostită. Ochii negri se opriră din nou asupra lui.

— O să v-o prezint, zise Yasmin cu dulceaţă în glas. Locuieşte în Peshawar. Acum, însă, trebuie să plecaţi.

El se ridică şi-şi culese hainele răvăşite. Yasmin îl urmărea, impasibilă. Îşi înfăşură un voal în jurul taliei, care o făcea şi mai frumoasă, apoi întredeschise uşa pentru Malko.

El o găsea din ce în ce mai pe gustul său. Dar, când se apropie de ea s-o îmbrăţişeze, ea se scutură.

— Trebuie să plecaţi, îi spuse. Vă voi revedea mâine, când vă veţi întoarce cu Bruce.

Se văzu din nou în grădina hotelului Dean’s. Taxiul lui era parcat într-o margine. Era unu dimineaţa! Îl trezi cu precauţie pe şofer. La această oră târzie, arterele erau foarte libere şi făcură mai puţin de cinci minute până la Intercontinental. Malko se tot minuna de norocul pe care îl avusese. Cum de o femeie atât de arătoasă ca Yasmin îi cedase atât de repede?

Renunţă la aceste gânduri şi se întinse, în timp ce se întreba, totuşi, ce urma să găsească la Landikotal şi care oare era secretul ştiut de Bruce Kearland?

Capitolul V

Elko Krisantem testă rezistenţa şnurului său înfăşurându-i capetele în jurul degetelor mari ale mâinilor sale şi trăgând cu putere. Se simţea întinerit cu 10 ani. În sfârşit, puţină acţiune. Moţăise la castelul Liezen, unde nu avea mare lucru de făcut. Nimic interesant pentru un om de talia lui. Se apropie de fereastră. Cerul era imaculat, se anunţa o zi strălucitoare. Îşi puse şnurul în buzunar, îşi strecură în centură vechiul său pistol Astra, pe care-l adusese în valiză, în ascunzătoarea stăpânului. Reflex scuzabil: nu putea să se despartă de o armă cu ajutorul căreia expediase o bună parte dintre semenii săi în împărăţia Cerurilor. Momentan bătrânul turc resimţea un sentimentalism de starletă.

Bătu încet la uşa ce dădea în camera lui Malko, iar acesta îi deschise pe dată. Era gata şi-şi pregătise şi trusa pe care o avea de la Fred Hall, cu morfină şi antibiotice.

Pe hol, un „camerist” prosternat în faţa liftului îşi spunea rugăciunea.

Liftul veni. Surpriză, nu era gol! O orientală cu faţa fină, drapată într-un halat de baie, cu ochelari de soare negri, îl ocupase deja, înălţată pe tocurile uriaşe ale unor pantofi eleganţi.

Malko o examină – faţă şi corp – cu o privire atentă. În sfârşit, o femeie care nu purta voal! La parter, ea se îndreptă spre piscină, cu un teanc de cărţi în braţe.

Un omuleţ cu nasul coroiat şi cu o mustaţă ce amintea de Genghis Han, se îndreptă către ei şi bălmăji:

— Dl. Malko?

În Afganistan nu se foloseau decât prenumele.

— Da.

— Am venit cu maşina. Din partea domnului Sayed. Numele meu este Wasse.

Portarul ceremonios cu o barbă auriu roşcată, de o nuanţă foarte frumoasă, măcinat de o curiozitate fără margini, îi salută respectuos. Wasse le deschise portiera unui Mitsubishi Colt, decorat ca un pom de crăciun. Ghirlande de beculeţe care clipeau, împodobeau întregul geam din spate, volanul era acoperit de blană şi de nenumărate ornamente din crom ce

înveseleau verdele predominant. Wasse făcu dreapta pe Khyber Road, bulevard umbros, ca cele care alcătuiau partea agreabilă a Peshawarului. Soldaţii cu, egrete roşii stăteau de gardă între două tunuri vechi, în faţa intrării pe proprietatea guvernatorului Provinciei. Ai fi putut jura că englezii se mai aflau încă acolo. Cotiră apoi pe Jamrud Road, un alt mare bulevard prăfuit, cu două benzi, străjuit de numeroase magazine şi prăvălii, îndreptându-se apoi spre vest. Wasse intră printre două magherniţe, către o clădire ce se afla mai în spate.

Ajunseseră într-o curte interioară. Wasse coborî, ei îl urmară şi intrară într-o cămăruţă. Covoare vechi acopereau podelele şi nenumărate pernuţe erau rânduite pe lângă pereţi, pe jos. O vitrină expunea câteva suveniruri de război: grenade, dulii goale, cocktail Molotov.

Doi bărbaţi dormeau, lungiţi direct pe jos. Se ridicară grăbiţi şi veniră să le strângă mâinile lui Malko şi lui Krisantem. În stilul afgan, ţinându-le mâinile într-ale lor îndelung. Un băieţandru aduse ceai şi rămaseră cu toţii în aşteptare, schimbând zâmbete complice.

Un bărbos ştirb apăru la un moment dat, cu un pachet de haine în braţe, pe care-l puse în faţa celor doi străini. Aproape imediat, un nou-venit intră, împopoţonat cu un mic turban, cu ochii mici şi pătrunzători, cu un nas sucit şi cu barbă, bineînţeles.

— Eu sunt Rassoul, anunţă el, interpretul. Dl. Sayed doreşte ca eu să vă însoţesc. Trebuie să vă îmbrăcaţi cu aceste haine…

Era vorba de două costume pakistaneze, cu cămaşă până la genunchi şi pantaloni asortaţi, ce semănau mai degrabă a pijamale, având o cingătoare răsucită elastică. Toate de un maro spălăcit… Malko şi Krisantem se executară, sub privirea atentă a „interpretului” lor, observaţi cu un aer grav de către bătrân. Acesta le cântărea din priviri armele, cu un aer de cunoscător. Erau de domni…

După ce se echipară, el luă o bandă lungă de material, care era de fapt un turban şi pe care o înfăşură în jurul capului lui Malko. Procedă apoi la fel şi cu Krisantem.

Turbanul ţinea îngrozitor de cald, dar se părea că era indispensabil pentru a ascunde părul blond al lui Malko. Acesta îşi îndesă pistolul în brâul elastic, apoi Rassoul zise:

— Veniţi…

Engleza lui era mai puţin decât limitată. Bătrânul le strânse mâinile cu *efuziune.* Doi afgani bărboşi se instalaseră deja în maşină, unul în faţă, celălalt în spate, cu puştile pe genunchi!

— Acum ce facem? întrebă Malko.

— Maşină, Landikotal, explică Rassoul în engleza lui laconică.

La şase, îngrămădiţi ca sardelele, porniră din nou spre vest, pe Jamrud Road.

Direcţia trecătorii Khyber şi a orăşelului Landikotal.

Clădirile le apăreau în faţa ochilor din ce în ce mai clar şi din ce în ce mai multe vaci şi capre apăreau pe mijlocul şoselei. Linia impozantă a munţilor le apăru, la ieşirea din oraş, barând orizontul înspre vest. Primele creneluri ale Afganistanului. Landikotal se afla la doar cincizeci de kilometri după serpentinele trecătoarei Khyber. Chiar până acolo, aveau de străbătut un deşert pietros, ocru şi sterp. Trecură pe lângă universitate, traversară un canal şi ajunseră la primul punct de control:

Câţiva soldaţi abrutizaţi de căldură opreau la nimereală o maşină din douăzeci, pentru nesfârşite ciorovăieli. Aerul feroce al celor doi mujahedini cu puşti trebuie să-i fi descurajat, căci maşina trecu liniştită, parcurgând apoi tabăra refugiaţilor din Nasr, plină de corturi. Cămile, capre şi găini se plimbau nestingherite, femeile făceau coadă la o fântână, înfofolite în voalurile lor, cu găleţi pe cap. Deşi geamurile erau deschise. Malko se sufoca, cu plămânii umpluţi cu aer torid şi uscat. Încă un punct de control! În principiu, maşinile pakistaneze nu erau oprite. Rassoul îi aruncă un zâmbet radios lui Malko.

— Trecem!

Acum, drumul şerpuia printr-un peisaj dezolară presărat cu mici cimitire, pe pante, însemnate cu fanioane multicolore, în memoria mujahedinilor morţi în timpul Djihadului, Războiul Sfânt. Puţin mai încolo, o boltă din piatră sprijinită pe două turnuri ronde crenelate bara drumul. Rassoul se întoarse:

— Jamrud Fort!

Traversară sătucul încetişor. Atmosfera era diferită de cea din Peshawar. Toţi bărbaţii aveau puşti şi cartuşiere şi adesea şi câte un pistol, pe deasupra. Se aflau în zona tribală, nesupusă autorităţii guvernamentale pakistaneze. Drumul începea să urce printre două întinderi pietroase.

Depăşiră un autobuz care scârţâia din toate încheieturile, cu pasagerii împrăştiaţi, care pe deasupra, care în dreptul portierelor largi deschise. Spectacol şocant. Aproape la fiecare viraj se găsea câte un mic fort cu donjoane îngălbenite, care dădeau un aer războinic acestui peisaj dezolant. În ciuda altitudinii, căldura era la fel de puternică. Nimeni nu sufla o vorbă în maşină. Malko privea gânditor munţii înalţi printre care

începeau să se strecoare, La câţiva kilometrii se afla Afganistanul. Erau din ce în ce mai puţine maşini şi virajele se îndeseau. Drumul urca şi cobora prin văi fără vegetaţie. Din când în când, se întrezărea calea ferată care lega Peshawarul de graniţă. Un singur tren pe săptămână trecea pe-acolo, vinerea.

Malko se gândea la Bruce Kearland şi simţi într-un fel ciudat, că nu fusese prea grav rănit.

Uriaşul fort Khyber Rifles domina şoseaua şi era ultimul înainte de graniţă. Blazonul regimentului era expus în stânga lor, pictat pe stâncile aride ale impresionantului peisaj. Malko transpirase îngrozitor şi trebui să-şi caute pistolul care-i alunecase în fundul buzunarului largului său veşmânt. Tăcerea devenise apăsătoare. În acest decor grandios, cei câţiva paştuni care treceau cu puştile pe umăr, păreau minusculi. Maşina traversă calea ferată şi Rassoul se întoarse spre ei. Arătându-le câteva case ce aveau aceleaşi culori cu ale muntelui.

— Landikotal!

Din autobuz erau debarcate încărcături disparate în faţa micilor negustori şi a măgarilor resemnaţi. Se opriră blocaţi de manevrele unui alt autobuz. Landikotal semăna cu toate satele paştun, adică nu era nimic altceva decât o aglomerare de turbane şi de puşti. Nici o femeie. Ghidul-interpret se întoarse din nou:

— Nu ieşiţi din maşină!

Se duse şi ceru un Pepsi-Cola călduţ, apoi se pierdu în mulţime.

Camioanele traversau Landikotalul, claxonând de zor, colorate şi pestriţe, coborând către Peshawar. Rassoul reapăru, cu un aer important, îi spuse o vorbă şoferului şi porniră din nou. În mijlocul satului, un militar în uniformă, şeful unei divizii a egretelor roşii, stătea în mijlocul mulţimii de zdrenţăroşi şi regla, imperturbabil, circulaţia, în indiferenţa generală.

— Ce facem? întrebă Malko.

— Îl aşteptăm pe cel cu care avem întâlnire, explică Rassoul. Trebuie să fim atenţi. Ne aflăm pe teritoriul lui Khaled Khan şi nu i-am cerut permisiunea.

— Cine este?

— Un şef de trib paştun.

— Ce ne poate face?

— Riscăm să ne omoare, zise Rassoul cu o simplitate plină de sinceritate, frecându-şi nasul sucit cu un aer întrebător.

Era o ţară unde nu era de glumit cu tradiţia. Discret, Malko îşi

aşeză mâna pe patul pistolului. Elko se încruntă. Dacă mergea rău, şansele le-ar fi fost micşorate. Se înfundară în sat, oprindu-se între două camioane, iar Rassoul dispăru din nou. Din fericire, nimeni nu părea să se sinchisească de ei. Câţiva paştuni beau ceai la umbră şi examinau o puşcă veche. Un camion cu ceai trecea hurducăindu-se, urcând către Torkham. Traficul comercial era liber între cele două ţări. Malko tresări dintr-o dată. Apăruse Rassoul, se apropia printre arcadele boltite ale pieţei vecine şi nu era singur! Doi voinici cu puşti în mâini îl încadrau. Cei trei veneau drept spre maşina lor. Nefericitul „interpret” nu părea deloc în largul lui. În ciuda interdicţiei primite, Malko ieşi din maşină.

— Aceştia sunt oamenii lui Khaled Khan, bâlbâi Rassoul în engleză. Cred la mine poliţist, caut laborator heroină. Foarte nervoşi la ei.

Cei doi vlăjgani aruncau priviri furioase şi intrigate spre Malko, care, deşi purta turban, nu părea nici de departe paştun… Rassoul interveni şi se lansă într-o lungă explicaţie. Fără o vorbă, cei doi afgani cu puşti kalaşnikov coborâră din maşină, ţinându-şi ostentativ armele. Apariţia acelor puşti păru totuşi să destindă atmosfera. Unul din cei doi uriaşi puse chiar o întrebare pe un ton politicos unuia din cei ce compuneau garda de corp a lui Malko şi-i întinse imediat puşca lui, subliniind marca de fabricaţie în chineză. Păru să crească imediat în ochii celuilalt. Rassoul şuieră către Malko:

— E mai bine. Doar mujahedinii au kalaşnikov.

Reconcilierea se soldă cu valuri de Sprite şi de Pepsi, călduţe. Dar Rassoul îl avertiză pe Malko:

— Ei vor plecăm imediat. Dacă nu, ei enervează.

— Imposibil, zise Malko. Am venit să căutăm pe cineva care e grav rănit.

Rassoul îşi mută greutatea corpului de pe un picior pe altul, nervos, mângâindu-şi bărbia.

— Da, da zise. Dar omul de întâlnire… nu acolo. Periculos.

Cei doi bărbaţi îşi beau sucurile. Un autobuz trecu, într-un nor de praf.

— Dacă rămânem, alţi bărbaţi ai lui Khaled Khan vor veni, insistă Rassoul.

— Şi-atunci? întrebă enervat Malko.

— Ne ucid, repetă Rassoul cu voce blândă şi resemnată. Aici, armata nu putere. Paştunii foarte puternici. Noi prizonieri şi ei cer recompensă…

Cât ar fi plătit oare CIA pentru a-l recupera pe Malko? În mod clar, Rassoul murea de frică. Malko ştia că oamenii lui Sayed Gull s-ar fi luptat, dar la ce bun să declanşeze o luptă? Recurse, aşadar la cel mai vechi argument din lume. Scoase o bancnotă de 100 rupi îi din buzunar şi o furişă în palma unuia din cei doi paştuni. Un zâmbet se lăţi pe faţa abrutizată. Îşi făcuse un prieten. Cei doi schimbară câteva cuvinte între ei şi se retraseră după un salut ceremonios. Malko se întoarse spre Rassoul:

— Dacă într-o oră omul nostru de contact nu va apărea, plecăm. Până atunci căutaţi-l. Eu nu mă mişc de-aici.

El mai avea o problemă. Cum vor transporta la Peshawar un om grav rănit într-o maşină arhiplină. Unde era cea de-a doua maşină promisă?

Rassoul se pierdu din nou în mulţime. Malko se plimbă prin faţa magazinelor puţin, din ce în ce mai alarmat.

Convoiul de salvare putea avea mai multe ore de întârziere.

Sau chiar o zi întreagă. În acest caz, ce era de făcut? Cei doi afgani se aşezaseră pe jos pe trotuar, lângă un catâr, indiferenţi la zarva din jur. Unul din ei îşi scoase naşvarul – (tabac de mestecat) şi începu să mestece încet. O femeie, fantomă neagră, alunecă pe lângă un perete, repede. Se auziră nişte împuşcături undeva prin apropiere. O încăierare? Se descărnase o armă? Nimeni nu băgă de seamă, nici măcar soldatul de pază. Atmosfera apăsătoare a acestui sătuc izolat, în tot acel decor sterp, sfârşea prin a te întoarce pe dos. Un magazin de arme avea expuse puşti cu paturi noi-nouţe, copii după vechile Lee-Enfield englezeşti, mitraliere ciudate imitând Sternurile şi pistoale mari, cu siguranţă mai periculoase pentru cel care trăgea decât pentru victima aleasă. Sudoarea picura din turbanul lui Malko şi el murea de dorinţa de a şi-l scoate. În sfârşit, Rassoul reapăru.

— Am găsit! anunţă el.

Îi spuse ceva şoferului şi porniră pe un traseu mai decongestionat, paralel cu strada principală. Trecută printre stânci ascuţite şi la un moment dat se opriră în faţa unui teren nedefinit. Câteva case din piatră demolate pe jumătate. Malko întrezări în umbră un bărbat – cel care venise cu o seară în urmă să-l anunţe pe Sayed Gull.

— Vedeţi casa aceea în faţa căreia stă măgarul; prietenul dvs. se află înăuntru, anunţă Rassoul.

Malko sări din maşină. Soarele îl izbi în faţă ca un pumn. Se întoarse pentru a-i spune lui Rassoul să-l însoţească.

În aceeaşi clipă, se auzi o detunătură. Parbrizul maşinii deveni opac, iar geamul din spate zbură în mii de bucăţele. Ceilalţi ocupanţi ai maşinii se adăpostiră în spate. Unul dintre afgani ripostă primul. Rafala puştii sale făcu să ţâşnească praful, la o sută de metri, împrejurul unei case în ruină. Aliniamentul impacturilor din parbriz şi geamul din spate dădea direcţia aproximativă a focurilor. Malko se aruncă în faţă, urmat de Krisantem şi strigă spre Rassoul, adăpostit şi el în spatele unui morman de pietre:

— Spuneţi-le să ne acopere!

Micul bărbos le strigă un ordin celor doi mujahedini care începură să tragă rafală după rafală, fără a primi cea mai mică replică. Deodată, Malko văzu o siluetă care alerga din răsputeri, pe o pantă abruptă ce ducea către centrul Landikotalului. În afara câmpului vizual al trăgătorilor şi prea departe pentru modestul său pistol. Trase, totuşi, rugându-se ca arma să nu-i explodeze în mână. După împuşcăturile asurzitoare ale puştilor Kalaşnikov, cele două ale sale sunară ridicol, iar năluca doar o luă la fugă şi mai abitir. Elko Krisantem îşi goli încărcătorul pistolului său Astra, însă fără rezultat, căci omul dispăru. Când ajunseră în dreptul locului de unde fuseseră trase primele focuri, Malko zări o puşcă pe jos, aruncată. O luă. Era o armă artizanală, copiată după un Lee-Enfield, nou-nouţă. Înţelese imediat de ce fusese tras un singur foc: încărcătorul se blocase. Îşi şterse fruntea acoperită de sudoare şi se întoarse spre maşină. Focurile nu alarmaseră pe nimeni. Rassoul se aplecă peste parbrizul distrus şi începu o discuţie animată cu şoferul.

— Ne-ar fi putut ucide, zise el.

Glontele intrase printre cei şase oameni, la câţiva centimetri de capul lui Malko şi de cel al lui Rassoul. Cei doi afgani, după ce-şi încărcaseră din nou puştile, pândeau, pe lângă ziduri, apariţia unor noi inamici.

— Spun foarte periculos, zise Rassoul pe un ton alarmat. Sigur oamenii lui Khaled Khan.

Malko îşi aruncă puşca în portbagajul maşinii. Se simţea rău în contact cu lumea asta bizară şi impenetrabilă. Avea datoria de a-l recupera pe Bruce Kearland şi de a-l duce la Peshawar. Măgarul din faţa casei unde trebuie că se afla americanul, nici nu clintise, obişnuit cu sunetul focurilor de puşcă. Micul mesager pe care-l văzuse la biroul lui Sayed, mai prudent, se adăpostise. Reapăru acum, scuturându-şi hainele.

— Să mergem! zise Malko. Un singur om va rămâne de pază la

maşină.

Precaut, îşi ţinea pistolul în mână. Totul redevenise calm, în afară de pietrele care li se rostogoleau sub picioare. Tăcerea era absolută. Un munte colţuros şi sterp se ridica exact din spatele casei către care ei se îndreptau. Rassoul era în continuare înnebunit de spaimă. Malko era mai puţin neliniştit. Cei ce puseseră la cale această ambuscadă nu ar fi avut timp să înceapă o alta chiar acum. Se întoarse înainte de a intra în casă. Şoferul încerca să repare găurile din parbriz, iar mujahedinul strângea capsulele gloanţelor ce fuseseră trase din puşti. Econom. Privirea lui îmbrăţişă peisajul grandios ce domina orăşelul. Un fort micuţ, construit pe vârful unui piton, părea să-i sfideze pe eventualii atacatori. În depărtare, se desluşeau pante abrupte, stâncoase, neospitaliere, ce căpătaseră o nuanţă violetă. Foarte departe, câţiva catâri înaintau încet, în lungul une, creste..

*

* *

Era o casă mică, ce avea pereţii groşi, găuriţi de agresori ca toate locuinţele paştun. Malko şi grupul său traversară un patio, unde mai mulţi oameni se odihneau într-un cort mare lungiţi pe covoraşe, istoviţi, fără cea mai mică tulburare provocată de schimbul de focuri de puşcă.

În mod sigur, era escorta lui Bruce Kearland. Văzu ţeava unei puşti RPG 7 ieşind dintr-un sac, îndreptată către ei şi un măgar cu o pătură roz pe el. Pătată de sânge. Probabil „targa” americanului.

Micul afgan tras la faţă ridică o perdea şi intrară într-o cameră sumbră, unde domnea o oarecare răcoare, cu un tavan foarte jos. Un miros de arome şi tutun plutea în aer. Un bărbat se afla întins pe perne în colţul cel mai îndepărtat de uşă.

Malko se apropie şi nu văzu la început decât un chip vineţiu, supt; cu pometii ascuţiţi, plin de pistrui. Bărbatul respira sacadat şi broboane de sudoare i se prelingeau pe frunte; era livid, verzui şi cu nările uscate. Mesagerul cel tinerel ridică pătura ce-i învelea trupul, descoperind un pansament enorm murdar, *care-i acoperea* pântecul şi începu să dea diverse explicaţii pe care Rassoul i le traducea.

— Acum douăsprezece zile a fost rănit de elicea unui elicopter, explica acesta. A stat vreo trei zile într-o peşteră, apoi l-au transportat pe spinarea măgarului. N-am avut nimic cu care să-i

curăţăm rana. Doar sulfamide. Suferă foarte mult. N-am îndrăznit să-l instalăm într-un autobuz, pentru că „shuravis[13]“ l-ar fi putut sechestra.

Malko se apropie mai tare de rănit. Un miros fetid învăluia pansamentul. Nu era semn bun. Atinse chipul livid şi zise:

— Bruce, mă auzi?

Americanul deschise ochii. Privirea lui tulbure îl fixă pe Malko, fără vreo reacţie, apoi ochii se închiseră din nou, ca şi cum pleoapele ar fi fost mult prea grele. Malko îi atinse fruntea, apoi îi luă pulsul: sub 120. Infecţia se generalizase. Murea… Se aplecă din nou.

— Bine, îi zise. Va fi bine.

Auzind vorbindu-se în engleză, americanul făcu un efort şi murmură.

— Unde sunt?

— Landikotal, zise Malko, Landikotal… într-o oră veţi fi într-un spital, la Peshawar.

— Lan… di… ko… tal, articulă cu greu rănitul. Cine sunteţi?

— Fred Hali m-a trimis…

— Fred… Spuneţi-i că… (se opri, cu faţa crispată de durere). Trebuie…

Din nou, propoziţia rămase neterminată. Malko se întoarse către Rassoul.

— Duceţi-vă să căutaţi maşina de care mi-aţi vorbit, căci altfel va muri. Elko, însoţeşte-l!

Rassoul şi turcul ieşiră din cameră. Abia dispăruseră, când un trup învăluit în roşu îşi făcu apariţia. O femeie, cu un pahar de ceai în mână. Se apropie la rândul ei de rănit, îndepărtându-l pe Malko cu un gest autoritar. Cei doi afganii priveau scena în tăcere, ca nişte oameni obişnuiţi cu prezenţa morţii. Nu erau emoţionaţi. Femeia încercă să-l facă pe Bruce să înghită puţin ceai. Dar lichidul curgea pe-alături. Se aplecă asupra lui, îi şterse faţa, apoi se întoarse şi dădu un ordin scurt.

Afganii se ridicară şi-i făcură semn lui Malko să-i urmeze. Urma, probabil, să-i schimbe pansamentul. Îşi deschise trusa şi-i arătă antibioticele şi morfina injectabilă. Femeia îşi încline capul. Liniştit, Malko îi urmă pe afgani în curticica fierbinte. Cre dea că Bruce va rezista până la Peshawar. Şi că nu fuseseră victimele unei ambuscade. I se aduse un ceai fierbinte, pe care-l înghiţi neatent, fără să-i fi fost sete. Dacă oamenii lui Khaled Khan se

[13] Ruşii.

opuneau plecării lor, urma o luptă. Nu aveau cum să telefoneze la Peshawar. Se adâncise în astfel de raţionamente, când Rassoul şi Krisantem reapărură, cu nişte mutre care nu prevesteau nimic bun.

— Trebuie să plecăm imediat! anunţă primul. Khaled Khai şi-a adunat oamenii şi-i va trimite împotriva noastră. Foarte urât.

Nu se mai punea problema să găsească o maşină!

— Haideţi! Elko, îl vom duce în Mitsubishi, zise Malko.

Intrară în cameră.

Infirmiera voalată dispăruse. Malko se apropie şi se opri brusc, oripilat. Toate pansamentele lui Bruce Kearland fuseseră smulse. Un pumnal fusese înfipt până în prăsele în rană, adânc în intestinele americanului. Acesta nu putuse striga: în gură avea îndesată o cârpă murdară, care să-l împiedice să scoată vreun sunet...

Capitolul VI

Retina lui Malko înregistra viziunea atroce într-o fracţiune de secundă, în acelaşi timp în care creierul său întreba unde dispăruse infirmiera, Imediat găsi răspunsul. Exista o a doua uşă a camerei, disimulată de o tapiserie murdară. O deschise; dădea într-un culoar strâmt şi de acolo într-o bucătărie. Uşa care dădea în exterior era deschisă încă! Elko Krisantem se întoarse pe călcâie şi porni spre casă. Nimeni! Ucigaşa probabil că se îndreptase spre centru. Avusese nevoie de foarte mult sânge rece. Pentru a acţiona în câteva minute, separată de Malko printr-un simplu perete din carton. Rassoul privi cadavrul mutilat.

— Haideţi, zise Malko.

Fără a se mai preocupa de vreo ambuscadă, traversară şoseaua, către piaţa unde soldatul dirija circulaţia. Malko se opri.

Mulţimea era aceeaşi. Nici urmă de femeia cu văl roşu, Văzu doar două arătări în văluri negre, pe lângă pereţi. Evident, ucigaşa putuse să-şi schimbe ţinuta.

Rassoul îi ajunse din urmă, răsuflând din greu.

— Ce faceţi?

— Vreau să o găsesc pe femeia aceea, zise Malko. Cui aparţine această casă?

— Unui prieten de-al mujahedinilor, zise Rassoul. Trebuii să plecăm. Vor să ne omoare.

Malko făcu câţiva paşi în lungul arcadelor fierbinţi, unde artizanii băteau precum surzii în bucăţi de fier. Praful îl înăbuşea, ca şi furia. Rassoul avea dreptate. Era ridicol să rişte un incident serios cu paştunii lui Khaled Khan, mai ales că Bruce Kearland murise. Dar de unde ieşise această femeie în roşu? Mai făcu un tur, până când, în umbra arcadelor văzu o pată roşie-maronie. O femeie. Traversă piaţa în fugă, îmbrâncind lumea, evită în ultimul moment un măgar încărcat cu saci şi ajunse în sfârşit la femeia care-l intrigase. Era o femeie îmbrăcată într-un ceador, care lui îi păru de aceeaşi culoare cu al ucigaşei. Avea un pachet mare pe cap şi un paştun cu turban mergea în spatele ei, cu puşca pe umăr.

Malko se propti în faţa ei, încercând să-i vadă trăsăturile chipului prin voal. Ea se opri şi bărbatul din spatele ei se opri şi el. Când văzu un străin care încerca să-i vadă femeii chipul, avu

un gest furios. Puşca îi ţâşni în mâna dreaptă şi îl ţinti cu o expresie ameninţătoare pe Malko, interpelându-l în paştun.

Lichefiat, Rassoul se strecură spre Malko şi-l trase în spate, strigând în acelaşi timp ceva către paştun, cu o voce umilă.

Malko se smulse de lângă Rassoul, hotărât să facă lumină în problemă şi făcu din nou un pas către femeie, ce rămăsese nemişcată. Paştunul din spate avu din nou un strigăt mânios şi cu un gest sec îşi încărcă puşca. Malko îi văzu privirea rea.

Urma să-i tragă un glonte în burtă, probabil. Degetul îi era deja pe trăgaci. Elko Krisantem, cu o rapiditate uimitoare, zbură în ajutorul stăpânului său. Într-o fracţiune de secundă, şnurul său se înfăşură în jurul gâtului paştunului şi, cu un gest sec, Krisantem trase de capete. Cu laringele şi carotidele strânse, omul deschise gura mare, scoase un strigăt dezarticulat, apoi scăpă puşca şi-şi duse ambele mâini la gât. Arma căzu pe jos, înaintea proprietarului ei cu doar câteva clipe. Acesta, ajutat gentil de către Elko, se aşeză, rezemat de un sac de griş, inconştient. Turcul îşi scoase şnurul din jurul gâtului lui şi se ridică. Cei ce priviseră, năuci, nu avuseseră timp să acţioneze. De altfel, la Landikotal, nu se amesteca nimeni în treburile altora. Malko se găsea la un metru de femeia în roşu. Înainta, întinse mâna şi-i ridică voalul roşu, descoperindu-i faţa! Trăsăturile erau grosolane, cu o expresie îndobitocită şi era tatuată pe obraji. Nefericita scoase un strigăt slab şi lăsă să-i scape pachetul pe care-l ţinea pe cap. Soţul ei se trezea, îşi recăpătă cunoştinţa, sângele îi iriga din nou creierul. Rassoul, îngrozit, trăgea de Malko:

— Repede, repede, să plecăm. Ne vor omorî.

Un strigăt de indignare se ridică din piepturile curioşilor care asistaseră. Gestul profan al lui Malko nu putea fi spălat decât cu sânge. Împingându-i, Malko, Krisantem şi Rassoul plecară în fugă, luând-o pe o străduţă, lăturalnică ce ducea către înălţimile Landikotalului.

Ghidaţi de Rassoul, făcând numeroase viraje, ajunseră în cele din urmă în faţa casei unde se afla cadavrul lui Bruce Kearland. Cămaşa lui Malko i se lipise de corp. Mai tare decât oboseala după fugă, îl sufoca, însă, furia.

Rassoul, trăgându-şi sufletul în spatele lui, repeta cu vocea lui blândă şi înspăimântată:

— Trebuie să plecăm, trebuie să plecăm!

De fapt, ofensatul putea să anime întregul Landikotal şi sa declanşeze un mic război sfânt contra celor ce atentaseră la

pudoarea soţiei lui. Dacă plecau, însă, ancheta nu era posibilă! Malko îl apucă pe Rassoul de mâini.

— Spuneţi oamenilor să pună cadavrul în sicriu. Dar vreau să ştiu, totuşi, de unde a venit femeia aceea: întrebaţi-i pe cel din curte. Îl urmă pe micul afgan cu nasul sucit. Acesta interpelă pe un mujahedin care bea ceai, pavoazat cu cartuşiere.

Discuţia dură o vreme, apoi Rassoul traduse:

— Nimeni nu ştie nimic. Casa asta e folosită că ascunzătoare de *către mujahedinii* Alianţei Islamice. Când au! ajuns aici, foarte devreme azi de dimineaţă, un bărbat a coborât în Landikotal. Femeia a venit în timpul în care noi eram acolo. Nu a întrebat-o nimeni ce era cu ea. Ei nu vorbesc cu femeile. Au crezut că locuia aici.

— Trebuie să scotocim prin casă!

La trei, deja căutaseră prin toate camerele. Repede. Însă nu găsiseră nimic, nici un indiciu. Când ieşiră, paznicii puseseră deja corpul lui Bruce în sicriu, învelit într-un cearşaf, iar maşina aştepta în faţa casei. Americanul murise cu câteva zeci de kilometri prea devreme. Ce secret ducese cu el? Se urcară în maşină, iar şoferul făcu un ocol complicat prin străduţele întortocheate, pentru a evita centrul Landikotalului.

Ei se grăbeau către ieşire, chiar în faţa trecerii peste calea ferată. Cele două gărzi îşi ţineau Kalaşnikovurile în poziţie de tragere. Khaled Kan, sau soţul batjocorit puteau să însceneze o ambuscadă la ieşirea din sat, pe singurul drum care ducea la Peshawar. Trecură câteva minute tensionate, apoi Coltul prinse viteza, trecând înaintea Fortului lui Khyber Rifles. Şoferul conducea mai rău decât prost, încercând să ghicească drumul prin parbrizul distrus.

Prins în spate, între Krisantem şi unul dintre afgani, Malko încerca să ghicească cine ar putea fi această femeie misterioasă acoperită de voaluri, care îşi asumase riscuri imense pentru a închide definitiv gura lui Bruce Kearland. Cine ştia de prezenţa timpurie a americanului la Landikotal? Yasmin era ea imprudentă? Sau Sayed Gull?

Pantele abrupte de la Khyber Pass păreau gata să se rupă. Tăcere totală domnea în maşină. Aproape că nu exista circulaţie pe drumul gudronat şi sinuos ce se fofila în inima masivului lanţ muntos. Lăsară în urmă un panou întreg de foşti combatanţi, pictaţi în culori pe suprafaţa plană a unei stânci, în memoria regimentelor Reginei şi care fuseseră decimate în secolul trecut pe aceste pante dezolante de invadatorii paştuni.

O gaură imensă apăru în faţa lor, prin care puteau ghici, în ciuda căldurii, platoul Indului. Malko îşi umezi buzele uscate, dovada unei convingeri profunde. Cheia morţii lui Bruce Kearland se afla în faţă, la Peshawar.

*

* *

Fred Hall, cu ochelarii lui de miop lipiţi de chiulasa armei, anunţă:

— Este o urmă aici. Un gen de stea cu un caracter arab. Această armă vine de la Darra. Costă două mii de rupii, respectiv cam 200$. Paştunii, prea săraci să-şi permită arme ruseşti, cumpără de astea. În general, ţeava explodează cam după 100 de lovituri. Aţi avut noroc. Dacă vă atacau cu Kalaşnikov, nu mai eraţi aici…

Era de asemenea părerea lui Malko. După o oră, corpul lui Bruce Kearland se odihnea într-un sicriu provizoriu acoperit cu drapelul american, într-o cameră frigorifică la parter. Fred Half nu anunţase încă autorităţile pakistaneze. Ţinea arma pe birou. Şeful de post de CIA strănuta şi se uita la Malko.

— Asta continuă, zise el. Moartea lui Bruce confirmă că el avea. Informaţii importante privitoare la conferinţa pe care noi o puseserăm la cale. E al treilea care moare din cauza asta. E o operaţiune comandată de Khad, la ordinul KGB-ului.

— Probabil, recunoscu Malko, dar s-a început la Peshawar. Cine mai era la curent în afară de noi?

Fred Hall avu un surâs ironic.

— Probabil tot oraşul, pentru că oamenii lui Sayed Gull erau în temă. Aici, un secret e ceva ce nu se repetă unei persoane decât o singură dată. Sayed însuşi ştie că e spionat. Trebuie să fi fost consternat de ce s-a întâmplat.

Americanul îşi scoase ochelarii şi suspină:

— Suntem într-o belea de toată frumuseţea.

— Nu e decât o soluţie, propuse Malko. Să găsim asasinii lui Kearland. Poate vom afla de ce au acţionat.

— Cum? Nici Sayed, cu mijloacele şi reţelele sale nu ar putea.

Malko prinse arma şi o flutură sub nasul americanului.

— Cu asta. O şansă minimă, dar nu avem de ales. O să mă duc la Darra.

Fred Hall dădu sceptic din cap.

— Ei fabrică zeci în fiecare lună. Toate la fel. Aceasta a trecut poate prin mai multe mâini. Şi nu le vând, pe toate la Darra. Este

un depozit aici, la Peshawar, la Landikotal de asemenea şi în alte sate paştune. E ca şi cum ai căuta, acul în carul cu fân.

— Vreau măcar să încerc, zise Malko. Încă ceva, trebuie prevenită Yasmin Munir.

Americanul se întunecă.

— Ştiu. Puteţi să vă ocupaţi? Nu e amuzant, dar…

— O cunoaşteţi bine? întrebă deodată Malko.

Şeful de staţie scutură capul în semn negativ.

— Nu chiar, eu ştiu că Bruce era foarte ataşat de ea şi că e o femeie foarte frumoasă. De ce?

— Presupun că ea a făcut obiectul unei verificări amănunţite, dată fiind intimitatea ei cu unul dintre ai voştri?

— Bineînţeles!

Americanul era aproape şocat. Malko nu insistă. Încerca să-şi aducă aminte înălţimea femeii în roşu. I se părea că e mai mică decât Yasmin. Şi pentru ce însoţitoarea lui Bruce Kearland l-ar fi asasinat?

Cei doi oameni coborâră, oprindu-se un moment în faţa sicriului acoperit cu drapelul înstelat. În câteva ore, va zbura către SUA într-un avion militar şi ziarul local din Phoenix, Arizona, va publica un epitaf mişcător pentru această victimă a sentimentelor ei bune. În momentul despărţirii, Fred Hall îi zise lui Malko:

— Aranjaţi cu Sayed pentru Darra. Şi fiţi atent.

Malko primi stoic duşul de plumb înfundat, îndreptându-se spre maşină. Înainte de a-i vedea pe Sayed Gull, se decisese să meargă să o anunţe pe frumoasa Yasmin că era văduvă.

*

* *

Hotelul Dean’s părea că se răsuceşte sub căldura inumană. Malko merse direct la camera 32. Bătu. Un bărbos masiv deschise; făcea curat în cameră… Nici urmă de Yasmin! Inima lui Malko începu să bată mai repede. Îndepărtându-l pe bărbos, el intră în cameră, o inspectă rapid, chiar şi şifonierul.

Conţinea haine europene şi un ceador. Nimic roşu. În spatele lui, cameristul mormăia. Malko avu chiar timp să deschidă o valiză goală. Aproape că se izbi de ea în faţa sălii de mese. Un voal sumbru pe cap îi ascundea faţa. Ea se opri imediat, cu ochii săi negri fixându-l pe Malko intens.

— V-aţi întors? Unde e Bruce?

— La consulat, zise Malko, veniţi, trebuie să vă explic.

El o conduse în cameră, unde intrară sub ochii miraţi ai cameristului. Yasmin îşi dădu jos voalul. Purta un fel de rochie de casă aproape transparentă sub care purta sutien alb, ca prima oară când Malko o văzuse. Degaja din ea un intens magnetism sexual, de care era sigur conştientă. Cu spatele la perete, la mică distanţă de Malko, ea repetă:

— Unde e Bruce?

Malko îşi scăldă ochii aurii în irişii de un negru lichid.

— Bruce e mort, anunţă el.

Căută în van o reacţie. Sânii se ridicară puţin mai repede sub voalul negru, dar privirea nu se clinti.

— Mort, repetă Yasmin. Cum?

— Asasinat, zise Malko, aproape sub ochii mei. La Landikotal.

De data asta, o cută se formă între cele două sprâncene foarte negre, bine desenate.

— Asasinat, zise ea cu voce joasă, ca şi când era un cuvânt obscen. Dar eu credeam că e rănit.

Malko îi explică ce se întâmplase. Ea se aşeză pe pat ca şi când i s-ar fi tăiat picioarele şi murmură:

— Sunt oamenii Khadului.

— De unde ştiau ei că se află acolo? N-a stat decât câteva ore.

Ochii negri se opriră asupra lui, inexpresivi, resemnaţi.

— Ei ştiu tot ce se întâmplă la Peshawar. Mişună în anturajul lui Sayed Gull.

— Îi cunoaşteţi?

— Nu.

— Sayed a fost pus la curent în faţa mea, abia ieri, zise Malko, sunt trădători la el, n-au avut prea mult timp să se organizeze.

Yasmin Munir nu se lăsă.

— Landikotal e la o oră de Peshawar. Ei sunt numeroşi şi se cunosc cu paştunii…

Ea răspunsese la tot. Malko încerca să ghicească ce se petrecea în spatele marilor ochi *negri.* Degeaba. Era un veritabil Sfinx. Moartea lui Bruce Kearland părea că o lasă indiferentă, în acelaşi timp, Malko nu era chiar surprins: îi explicase raporturile lor.

— Vreau să-l găsesc pe cei care l-au ucis, zise Malko..

Tânăra afgană îi aruncă o privire sceptică.

— Va fi dificil! Până aici, nimeni n-a fost oprit pentru atentatele politice la Peshawar. Pakistanezii nu vor poveşti. Este o lume ermetică, în plus nu vorbiţi nici limba. Bruce credea că a înţeles-o. Acum e mort.

— Acceptaţi să mă ajutaţi, totuşi?

— Cum?

— Trăiţi în această ţară, sunteţi afgană şi cunoaşteţi sigur toate contactele lui Bruce Kearland.

Un surâs discret depărtă buzele strânse.

— Da, dar eu sunt femeie. Nimeni nu mă priveşte, nu îmi vorbeşte.

Pentru că era fără voal, în orice caz, era privită. Dar în planul care-l interesa; Malko avea impresia că se izbeşte de un zid, căci Yasmin nu voise să se amestece în afacerile bărbaţilor.

— E mai bine să plecaţi acum, zice ea încet: V-am văzut intrând aici. Şi în plus, eu trebuie să mă duc la consulat. Să-l văd pe Bruce.

Ea se ridică, privirea sa încercând să-i ţină pe Malko la distanţă. După ce se întâmplase între ei, era o provocare… Agasat, el se apropie şi o trase către el. Din nou, la primul contact, ea părea că se afunda, corpul ei se lipi de al lui Malko, cu o docilitate lascivă care îi aprinse focul în vine. Lent, expresia marilor ochi negri se schimbă, se tulbură, ca şi când o perdea se ridica deasupra unei zone necunoscute. Malko prinse uşor un sfârc între degete. Yasmin închise ochii şi corpul său păru că se înmoaie şi mai tare. Imediat ce mâna unui bărbat o mângâia, ea se transforma într-o păpuşă sexuală docila. Malko se întreba dacă îşi va pune în aplicare dorinţa, când o lovitură se auzi în uşă.

Yasmin se desprinse de el şi murmură cu o voce tulbure:

— Plecaţi.

Sângele îi bătea în tâmple lui Malko. Cameristul era în spatele uşii. Înainte de a ieşi, Malko se întoarse.

— Mâine dimineaţă o să mă duc la Darra, apoi voi veni imediat să vă văd aici.

Se trezi în spaţiul prăfuit care înconjura hotelul Dean’s, cu un sentiment violent de frustrare, asurzit de vacarmul obraznic al ricşelor, claxoanelor. În praful arzător şi în vântul care-i usca gâtlejul. Peshawar era un cazan încins, ermetic pentru nemusulmanii care se înfruntau cu facţiuni obscure afgane, cu KGB-ul, Khad-ul şi interesele superioare a trei sau patru puteri. Ceva îi spunea că moartea lui Bruce Kearland nu fusese planificată de luptătorii de gherilă analfabeţi, ci de ucigaşi sofisticaţi şi inteligenţi.

Era decis să nu părăsească Peshawarul înainte de a elucida misterul.

— Charsadda Road, spuse el şoferului.

Era curios să vadă ce gândea Sayed Gull despre asasinarea agentului CIA.

Capitolul VII

Sayed Gull strânse îndelung mâna lui Malko între ale sale, apoi se duse către vechiul său fotoliu. Se aşeză în spatele biroului său, cu faţa gravă. Într-un colţ, Asad, gigantul cu mâini umede, cu pieptul acoperit de cartuşiere, privea în gol murmurând versuri din Coran. Fără oprire, oamenii intrau şi ieşeau, depunând bucăţi de hârtie pe biroul directorului de informaţii sau îi murmurau câteva cuvinte la ureche. Un mujahedin îi aduse lui Malko inevitabila ceaşcă de ceai îndulcit şi Sayed Gull zise:

— Sunt bucuros să vă văd în viaţă, dragul meu prieten. Ce păcat de domnul Bruce.

— Aţi aflat ceva despre ce s-a petrecut? replica Malko.

Directorul de informaţii începu să se joace cu ochelarii, cu un gest care îi era familiar.

— Bineînţeles, urmă el, bineînţeles. În primul rând. Omul care a tras în voi nu era în subordinea lui Khaled Khan. Avem certitudine absolută. Făcea parte, deci, dintre cei veniţi să-l intercepteze pe domnul Bruce.

— Cine?

Afganul avu un gest de neputinţă.

— Nu ştiu încă. Am înţeles că un commando de trei oameni a venit de la Kabul, sub ordinul Khadului, pentru o misiune specială. Am găsit deja urmele lor, când cu asasinatul britanicului care lucra pentru domnul Hali. Este unul dintre aceia care se aflau la Landikotal. O maşină a venit de la Peshawar cu doi bărbaţi şi o femeie. Aceea care l-a ucis pe domnul Bruce.

— Şi maşina aceea? Ce număr avea?

Sayed râse cu poftă.

— Paştunii nu ştiu să citească.

— Şi femeia aceea?

— Nu ştiu mai mult ca dumneavoastră. Foarte rar Khadul utilizează femei.

Malko bău gânditor din ceai. Rămăsese problema de încredere.

— Puţini oameni ştiau că Bruce Kearland venea la Landikotal, remarcă el. Pentru a monta această acţiune trebuia o informaţie precisă. Cum au putut-o avea?

Sayed Gull îşi mască un surâs lejer.

— Înţeleg întrebarea dumneavoastră, zise el. Domnul Hali este convins că mişcarea noastră este infestată de spionii lui Khad. Sunt, cu siguranţă, dar nu cred că au avut cunoştinţă de întoarcerea lui Bruce. Foarte puţini oameni erau la curent de la mine, cei mai siguri, aceia pentru care aş jura ca şi pentru mine… Dar din partea dumneavoastră, domnule Malko, nu vedeţi pe nimeni?

Privirea afganului era aşa ascuţită, că Malko se întreba dintr-o dată dacă celălalt nu-l făcea să-l urmeze. Întrebarea lui nu era inocentă.

— Am pus-o la curent pe prietena lui, Yasmin Munir, zise Malko.

Sayed Gull îşi scutură îndelung capul, ca şi când medita la ceea ce Malko îi spusese. Apoi zise:

— E întotdeauna dificil, nu-i aşa, să pui oamenii în cauză…

— Ce vreţi să spuneţi?

Suspin greu. Întrerupere datorată unui vizitator care plecă repede. Apoi Sayed Gull articulă cu o încetineală voită:

— Yasmin Munir are o prietenă foarte apropiată. N-aţi auzit niciodată vorbindu-se despre Nasira Fadool?

— Niciodată. Cine e?

— Domnul Hall a cunoscut-o bine, răspunse indirect Sayed Gull. Este o afgană refugiată la Peshawar. Aparţine unei foarte vechi familii regale. Şi-a făcut toată educaţia în Europa şi ocupa un post important în Ministerul Educaţiei, înaintea loviturii de stat a lui Babrak Karmal. Ea a evadat şi a instalat aici un centru de informaţii al Rezistenţei.

Malko asculta, surprins. Nimic suspect în enunţul lui Sayed Gull.

— Şi apoi? întrebă el.

Un nou suspin, râs jenat.

— Este delicat, spuse în sfârşit. Mă întreb uneori dacă Nasira Fadool nu lucrează de asemenea pentru Khad. Unul dintre verii ei s-a căsătorit cu o nepoată a doctorului Najib, care este capul Khadului.

— E un pic forţat, ca apropiere, sublinie Malko.

Sayed Gull avu un gest liniştit.

— Bineînţeles, dar au avut loc deja incidente curioase cu privire la acest subiect. Poate indiscreţii răuvoitoare, completă el. Nu vreau să vă influenţez. E dificil să-ţi faci o idee…

— În fine, urmă Malko un pic sec.

Era aproape gata să se intoxice… Ca pentru a îndepărta

această falsă impresie, afganul continuă imediat:

— Interogând escorta domnului Bruce, am aflat o chestie interesantă. De la plecarea sa din Lowgar, convoiul lor a fost atacat de mai multe ori de elicoptere sovietice, deşi nu era important. Ca şi când ruşii voiau să-l împiedice să atingă frontiera. Păreau a avea multe informaţii despre el.

Aceasta ajungea din nou la informaţiile lui Fred Hall, şeful staţiei CIA. Dar nu-l reînviau pe Bruce Kearland.

— Puteţi să mi-l împrumutaţi pe prietenul dumneavoastră Rassoul? întrebă Malko. Am nevoie să merg la Darra. Încerc să aflu cui i-a fost vândută arma.

— E o idee bună, aprobă Sayed Gull. Voiam să mă ocup eu însumi, dar dumneavoastră aveaţi arma! spuse el râzând.

— Ei bine, vedem problema la fel, zise Malko.

— Perfect, perfect, îl asigură afganul.

Se ridică, şchiopătând până la Malko, îi puse mâna pe umăr şi zise cu o voce gravă:

— Dacă au intervenit sovieticii, zise, înseamnă că e vorba de o problemă foarte gravă. Deci, fiţi foarte atent. Vă pot ataca şi pe dumneavoastră.

Malko ştia asta. Ceva din atitudine lui Sayed Gull îl irita, dar nu putea spune exact ce. Puţin prea onctuos şi suferind, poate. Iar insinuările despre Yasmin îl enervau şi ele. Se întrebă brusc dacă nu cumva se îndrăgostise de voluptoasa afgană.

*

* *

Şoseaua către Darra şerpuia printre corturi de refugiaţi, traversând albii secătuite de râuri, printr-un peisaj dezolant şi arid. Ca peste tot, praful îţi intra direct în plămâni, însă însoţit de puţin aer, ca să nu te sufoci. Rassoul îşi regăsise oarecum liniştea, dar îşi scărpina barba în continuare, Wasse, micuţ şofer cu nasul sucit părea încântat de această nouă escapadă. Miracolul reţelelor comerciale Mitsubishi; Coltul îşi recăpătase parbrizul şi geamul din spate!

Şoferul îi aruncă brusc o interjecţie lui Rassoul.

— E un baraj în faţă! traduse repede acesta.

Malko îl lăsase pe Elko Krisantem la Intercontinental. Privi în faţă şi văzu un panou pe care scria şi în urdu şi în engleză:

„Nu treceţi. Accesul permis numai pakistanezilor”.

Camioanele aşteptau deja. Cu răbdare, la coada ce se formase la punctul de control. Şoferul îi ocoli şi trecu încet prin faţa a trei

soldaţi care nu făcură nici un gest de împotrivire. Un al patrulea apăru chiar în faţa maşinii şi le făcu semn să oprească.

— Unde mergeţi?

— La Kohjat, zise şoferul. Turişti.

Soldatul le aruncă o privire distrată şi le făcu semn să treacă. Intersecţia pentru Darra se afla la trei kilometri mai încolo şi nu era păzită… Munţii viorii se apropiau, iar traficul se decongestionase. Merseră vreo jumătate de oră, apoi Rassoul anunţă:

— Iată Darra!

Aparent, un sat ca toate celelalte, cu câteva magherniţe, cu ricşe, cu obişnuita mulţime în piaţă. Apoi. Brusc, se schimbă! Toate magazinele aşezate de-o parte şi de alta a drumului, semănau: adevărate panoplii de arme. Puşti, mitraliere, pistoale, muniţii. Stând pe covoraşe, negustorii aşteptau clientela. Şoferul opri, alarmat.

Malko era deja afară, urmat de Rassoul, care-şi luase şi o puşcă. De unde să înceapă? Erau pe puţin treizeci de magazine, care vindeau, toate, aceeaşi marfă. Ezitau, când, un fel de sperietoare, cu o banderolă roşie şi un zâmbet ce-ţi dădea fiori, îi abordă… Dialogară o vreme, apoi Rassoul explică:

— El e cel care trebuie să-i denunţe pe străini soldaţilor. Cere zece rupii ca să ne conducă.

Tarif acceptabil… Malko îi explică ce căuta: magazinul care vânduse puşca. Ghidul luă puşca, o examina atent. Evident, cerinţa îi depăşea posibilităţile mentale. Se îndreptară către un magazin al unui paştun gras. Ceai fierbinte, palavre, scutură din cap. Părea mai avizat. Îi trimise undeva, la trei magazine mai încolo. Din nou pălăvrăgeală. Proprietarul de-aici, mai neîncrezător, privi puşca dezgustat. Le ţinu o lungă pologhie, ca să le explice de ce se blocase încărcătorul. Îl asigurară că nu calitatea mărfii lui îi adusese acolo. Malko voia doar să ştie cine o cumpărase. Jignit, negustorul nu-i mai răspunse. Le servi doar ceaiul în căni din metal alb, ceai făcut dintr-o apă îndoielnică. Mai multe bacnote de zece rupii îi intrară în palma închisă, iar grăsanul începu să se înmoaie. La sfârşit, lăsă să-i scape câteva vorbe:

— El a vândut-o, anunţă Rassoul cu un zâmbet victorios.

Inima lui Malko începu să bată cu putere.

— Cui?

Asta era o problemă. Neliniştit, negustorul voia să ştie de ce îi interesa. Nu puteau să-i spună adevărul. Malko recurse la arma

absolută: bancnota de o sută de dolari. În faţa unei asemenea puteri, negustorul îi propuse un kalaşnikov rusesc la 25 de mii de rupii, un adevărat chilipir... Apoi, presat de întrebări, le spuse, în cele din urmă, ceea ce doreau să afle.

— A vândut-o unei femei! anunţă Rassoul.

Gâtul lui Malko se uscă. Bău o gură de ceai cu amibe. Negustorul îi privea cu coada ochiului, rezemat de nişte saci din pânză albă plini cu arme destinate mujahedinilor săraci.

— Cine era femeia aceea?

Patronul răspunse cu un zâmbet ştirb şi plin de înţelesuri:

— Nu i-a văzut faţa. Avea văl. Dar vorbea în paştun, ca şi cel care o însoţea.

— Nu era singură? insistă Malko.

— Nu. O însoţea un bărbat. Şi un şofer de taxi. Veneau din Peshawar.

Era vag. Negustorul, entuziasmat de ideea lui de a vinde kalaşnikovul, continuă, lăudând calitatea mărfii.

— Au cumpărat puşca, trei pistoale, o mitralieră Bren şi un pistol mai mic decât ăsta.

Îi arătă lui Malko un pistol mic negru. Armele cumpărate ar li echipat o întreagă trupă de commando. Se întoarseră la maşină. Rassoul încheiase categoric tratativele cu negustorul şi plecaseră, iar acum erau deja în maşină. Când să plece, reapăru sperietoarea cerând ceva rupii în plus şi-i dădu o idee lui Malko.

— Întreabă-l dacă-şi aminteşte de vizita femeii.

Îşi amintea, într-adevăr, foarte bine! Vorbise chiar şi cu şoferul de taxi. Care-i spusese că bărbatul locuia la Friend’s Hotel şi că pe femeie o luaseră din bazar. Nu înţelese de ce Malko îi mai dădu cincizeci de rupii.

Faţada ruinată a cinematografului Ferdous dispăruse sub efigiile din carton ale vedetelor. Vacarmul traficului de pe GT Road era asurzitor. Vânzători ambulanţi instalaţi peste tot în jurul cinematografului, cel mai mare din Peshawar, strigau pentru a-şi atrage clienţii. Autobuze, camioane şi ricşe se împiedicau unele de altele, încercând să nu lovească pe cineva din mulţimea care furnica prin bazar. Malko şi Krisantem o luară pe un drum lăturalnic. Un afiş ţipător anunţa Friend’s Hotel, la câţiva metri mai încolo. Escortaţi de ghid, trecură pe sub arcade, unde dădură de răcoare. Doi tineri pakistanezi îşi făceau siesta lângă un birou de la intrare, care ducea spre scară. Se ridicară, stupefiaţi de prezenţa unor străini. Unul dintre ei vorbea engleză şi Malko i se adresă.

— Căutăm o femeie care locuieşte la hotel, anunţă el, blufând.

Pakistanezul făcu ochii mari, ca şi cum l-ar fi întrebat de un marţian.

— O femeie! Dar nu au fost niciodată femei în hotel. Vreţi să spuneţi, o străină?

— Nu, răspunse Malko. O afgană.

— Nu există. Sunt refugiaţi, la etajul trei. Puteţi merge să verificaţi.

Se duseră la etajul trei. Aerul era incredibil de proaspăt. Ajunseră pe o terasă care deservea în mai multe camere. Toate goale şi descuiate. Căldura era atenuată şi zgomotul urca din GT Road. În zare se vedea silueta Fortului Balahisar, dominând oraşul cu drapelele sale şi cu vechile-i turnuleţe. Un nor de praf plutea deasupra bazarului. Pe terasă se afla un tânăr cu barbă, cu trăsături blânde, care-şi prepara ceva de mâncare pe un reşou. Malko se apropie de el.

— Căutăm nişte refugiaţi afgani, îi spuse. O femeie şi câţiva bărbaţi.

— O femeie! zise el cu un aer şocat. Dar nu e nici o femeie aici. Sunt destui refugiaţi. Eu simt din Kabul. Toţi cei din camerele astea sunt de acolo. Dar sunt în oraş, îşi caută de lucru, acum. Vor veni diseară.

Se întoarse la mâncarea lui. Ei coborâră. Malko era dezamăgit şi aproape sigur că Friend’s Hotel le ascundea ceva.

— Ne vom întoarce astă-seară, îi spuse lui Elko Krisantem.

Imediat cum ajunse la piscină, Malko o remarcă pe tânără chinezoaică pe care o mai întâlnise cu două zile mai devreme în lift. Citea ceva, la umbră. Îi amintea de o femeie japoneză de afaceri, cu un farmec discret şi cu unghii lungi roşii, pe care o văzuse la clasa specială AIR FRANCE, în avion, în timpul zborului Paris-Karachi. Se aşezase în spatele ei şi, datorită planului afişat al cabinei, îşi putuse alege un loc vecin cu al ei.

Mai târziu vorbiseră mult şi băuseră la barul clubului, dar nu o convinsese să meargă la Peshawar. Îşi continuase drumul spre Tokyo. O îndrăgostită de bucătăria franţuzească, ce detesta Japan Airlines. Chiar înainte să ajungă la Karachi, ea îi dăduse, totuşi, lui Malko numărul ei de telefon de la Tokyo… Prea puţin util în Pakistan.

Malko lăsă să treacă ceva vreme înainte de a se apropia de chinezoaică.

— Unde aţi găsit aceste reviste? întrebă el.

Ea-şi puse deoparte revistele şi-i zâmbi încântată.

— La Islamabad.

— Mi le-aţi putea împrumuta?

— Desigur.

Un sfert de oră mai târziu, ştia tot. Se numea Meili, era profesoară la Shanghai şi stătea în Peshawar ca să înveţe urdu şi paştun. Până-şi găsea o casă, urma să stea la hotel.

Malko bău dintr-o înghiţitură jumătate din oranjada sa dulce, sub privirea atentă a tinerei chinezoaice. Într-adevăr apetisantă cu formele ei ferme şi îmbietoare, cu chipul senzual şi exotic.

— Ce faceţi atunci când nu munciţi? întrebă el.

— Oh, nu ies din hotel. E cam greu aici. Pentru o femeie singură.

Malko profită de ocazie.

— Doriţi să vă însoţesc la o cină în bazar?

Ea avu un zâmbet jenat, foarte oriental.

— Nu ştiu. N-aş vrea să vă inoportunez.

— Haideţi! zise Malko. Nu vă încăpăţânaţi. Vă iau la ora opt din hol.

Apoi plecă la Friend’s Hotel să-i ancheteze pe refugiaţii afgani. Singura pistă care l-ar fi putut duce la misterioasa femeie în roşu.

Eşapamentul ricşei era în cabină, învăluindu-i pe Malko şi pe Meili într-un fum greţos albăstrui! Încetişor, strecurându-se prin mulţimea din bazar, conducătorul îi depuse, în sfârşit, triumfal, pe jumătate asfixiaţi, în faţă la Salateen, floarea gastronomică a Peshawarului, în Cinema Road.

Pui şi frigărui se frigeau în plin aer într-un miros de osuar, iar ei se încumetară să urce scara ce ducea la etajul întâi, rezervat oaspeţilor de marcă. Micile separeuri le ofereau intimitate, dar găsiră sala mare mai interesantă.

O tăcere de moarte însoţi intrarea lui Meili. Un bătrân cu turban se înecă cu laptele de capră din care bea, *cu* ochii fixaţi pe picioarele goale ale chinezoaicei, care încercă să şi le *ascundă sub masă.* Patronul se grăbi imediat pentru a-i instala pe cei doi departe de clienţii obişnuiţi, ca să nu care cumva să-i *contamineze.*

— Două porţii de kebab, comandă Malko.

Patronul, năduşit şi disperat îşi scutură capul negativ.

— E miercuri. Nu servim carne. Doar kebab de pui.

Puiul venise probabil pe jos din Khyber, atât de greu ajunse, iar sosul roşu, cine ştie de unde venise şi el… Meili se înroşise toată de la el, căci era foarte picant şi băuse tone de Seven-up. Salateen era poate singurul restaurant din oraş care scăpase de

flagelul amibelor. Nu mai zăboviră şi plecară sătui, dar îngrijoraţi totuşi pentru stomacele lor. Malko profită de cele câteva momente în care rămase singur cu ea. Elko Krisantem era la hotel, de unde se întorcea să-l ia, înainte de a pleca la Friend's Hotel.

Desigur, în bazar – nici un taxi. Ezitară înainte de a se urca din nou într-o ricşă cu gaz. Strânşi unul în altul, pe plasticul cald şi murdar, râseră. Vehicolul se zgâlţâia din toate încheieturile pe străzile pline de hârtoape ale bazarului. Ghirlande de beculeţe luminau agresiv piaţa de legume. În faţă, tot felul de şarlatani, care furau de la oameni naivi, prin felurite trucuri. Un frizer îşi făcea treaba în plin trotuar. Înaintau încet, prin mijlocul mulţimii de hamali sărmani care cărau sarcini uriaşe, printre cai şi şarete…

Un acar, aproape strivit sub greutatea unui sac enorm, mergea cu paşi mărunţi, pe lângă ricşa lor, cu picături de sudoare scurgându-i-se pe pieptul gol Malko simţi o undă neaşteptată de milă. Aici era încă Evul Mediu… Chiar atunci, nenorocitul îşi întoarse capul spre el. Văzu doi ochi negri strălucitori, luminaţi parcă de focul lui interior, un rictus ce descoperea nişte dinţi foarte albi. Era descărnat, muşchii filiformi tresăltau sub pielea arămie. Cum putea el căra asemenea povară, ca să nu mai punem şi propria-i greutate? Meili îl observase şi ea.

— E oribil, murmură ea. Săracii oameni.

În, clipa în care ea spuse asta, omul lăsă să-i alunece balotul din spate, pe jos, cu un gest neaşteptat şi-l puse în echilibru chiar în faţa ricşei, care frână pentru a nu-i accidenta. Conductorul se puse pe înjurat imediat. Aceste vehicule nu aveau marşarier şi acum trebuia să ocolească obstacolul. Malko deschise gura pentru a-i spune şoferului să se calmeze, când văzu strălucind în mâna dreaptă a acarului o armă lungă şi oţelită, a cărei lamă îi servea ca punct de sprijin pentru sac. Privirile li se încrucişară şi i se puse un nod în gât. Instinctiv, se aruncă pe spate. Exact la timp. Hamalul îşi îndreptase arma către gâtul lui Malko, însă cu o secundă prea târziu.

Capitolul VIII

Sub şocul loviturii, capota ricşei se dezmembră, pe toată lungimea. Deja acarul îşi ridicase din nou arma pentru a lovi, cu o sete sălbatică. Dacă Malko nu ar fi fost atât de antrenat, ar fi avut gâtul tăiat. Cu un brânci, o proiectă pe chinezoaică de partea cealaltă a ricşei, căzând şi el apoi peste ea. De data asta lama tăie bancheta. Conductorul se întoarse la timp pentru a se căpătui şi el cu o tăietură mare pe obraz. Ucigaşul înconjura acum vehicolul, cu un rictus pe buze, strângându-şi arma în mână.

Malko îl lovi cu picioarele, în timp ce Meili, care îşi scosese din poşetă parfumul, într-o fracţiune de secundă şi-i pulveriză pe chipul agresorului. Acesta orbit, îşi rată din nou lovitura şi pierdu timp până se şterse. Timp suficient pentru ca Malko să se ridice şi să apuce o bucată de lemn de pe jos, cu care deturnă asaltul ce urmă. Hamalul nu păru că simte ceva, zbătându-se deasupra lui, mânuind teribilul pumnal. Un nebun cu privirea halucinată!

Mai încercă să-l lovească pe Malko, iar acesta pară cu bâta. Pumnul inamicului său fusese atât de puternic, încât intră adânc în lemn, atingându-i mâna lui Malko! Dintr-o răsucire, hamalul îşi scoase mâna şi înaintă spre Malko furios.

Din mulţime se auzeau strigăte. Malko văzu doi oameni în uniforme alergând către ei. Poliţişti. Se aplecă, evitând din nou arma, care intră într-un sac de griş. În acelaşi timp, un nou-venit îi îndepărtă cu violenţă pe cei din apropierea lui. Masiv, cu o calotă albă pe creştet, o faţă rotundă şi un nas turtit. Ţinea în mână o armă ciudată, un fel de puşcă de vânătoare. Omul îşi întinse braţul către hamal care tocmai se pregătea de un nou asalt.

O detunătură asurzitoare răsună pe străduţă şi un jet de scântei ţâşni din ţeava puştii. Hamalul făcu un salt în spate, oprit de ricşă şi o enormă pată stacojie ăi apăru pe piept. Căzu, dar nu dădu drumul pumnalului. Cel care trăsese se dădu câţiva paşi înapoi atât de brutal, încât, în timp ce-i îmbrânci pe unul dintre nenumăraţii gură-cască, îşi pierdu tichia albă. Malko apucă să-i vadă ţeasta acoperită de un păr tuns foarte scurt, aproape ras, apoi necunoscutul dispăru. Practic, exact în momentul în care cei doi poliţişti reuşiră în fine să ajungă la locul faptei. Circulaţia

fusese blocată într-un concert de claxoane, iar vânzătorii îşi abandonaseră magazinele, pentru a contempla cele două trupuri întinse pe caldarâm.

Malko se ridică încet zguduit. De acel atac nu atât brutal, cât neaşteptat.

Meili se apropie de el, neliniştită.

— Sunteţi bine? Nu sunteţi rănit?

— Nu, zise. Dacă interveniţi la timp…

Poliţiştii fură asaltaţi imediat de mulţime, care era nerăbdătoare să povestească versiunea ei. Trebuie să fi fost mai bine de o sută de persoane adunate în jurul ricşei. Întins pe mijlocul drumului, conducătorul ricşei era pe cale de a-şi pierde tot sângele, în indiferenţa generală.

Malko făcu vreo câţiva paşi în exteriorul cercului, căutându-l din priviri pe cel ce-l omorâse pe hamal. Dispăruse! Se dizolvase în mulţime, o siluetă mare printre alte câteva sute. Ca şi cum nici nu ar fi fost… Unul dintre poliţişti, care o rupea binişor pe engleză, reuşi în sfârşit să ajungă în preajma lui Malko. Acesta îi povesti incidentul, în timp ce celălalt poliţist percheziţiona cadavrul. Se ridică, ţinând triumfal o pungă din hârtie pe care o arătă cu o mimică scârbită:

— Heroină, zise. Era nebun.

Malko ştia, că de ceva vreme încoace, Pakistanul număra cincizeci de mii de drogaţi. Toţi şoferii de taxi din Peshawar funcţionau cu heroină… Privi punga plină cu o pulbere albă şi strălucitoare. Erau cam 10 grame. O mică avere, chiar şi la Peshawar. Gânditor, examină chipul desfigurat ai mortului. Cum putuse un amărât de teapa lui să-şi cumpere o asemenea cantitate de heroină? Şi de ce-l atacase?

Revăzu într-un flash chipul lui hotărât şi rece de ucigaş şi un gând îl lumină. Cel care-l omorâse, o făcuse în ideea ca poliţia să nu-l prindă viu. Ca nu care cumva să spună cine ordonase uciderea lui Malko. Era un adevărat atentat sofisticat şi feroce. În spatele lui, vocea timidă a lui Meili întrebă dintr-o dată:

— De ce să vă omoare?

Bună întrebare. Lă care, din nefericire nu avu ce să răspundă. Poliţiştii îl examinau curioşi, dar nu păreau dornici să-l ancheteze. Se ocupară. În sfârşit, de conducătorul ricşei. Copiii priveau lacomi mortul, pieptul străpuns de glonte, cu torsul atât de slab, încât pe alocuri, pe unde era julit, se vedeau coastele. Zgomotul din jur atinsese nişte cote insuportabile. Vehiculele blocate pe cele două sensuri concurau acest zgomot cu claxoane

prelungi, furioase. Vorbeau cu toţii deodată, strigau, se interpelau.

Malko îşi dădu numele şi adresa unuia dintre poliţişti, care scria foarte greu şi reuşi să evite obligatoria prezentare la sediul central de poliţie. Pe Meili nici nu o băgară în seamă, considerând-o cantitate neglijabilă. După scurta sa depoziţie orală, Malko se ocupă de tânăra chinezoaică.

Aceasta nu părea tulburată de atacul sălbatic ce-ar fi provocat o criză de nervi unei femei, în mod normal. Malko o revăzu aruncând cu parfumul în ochii hamalului; era mai degrabă gestul unui membru de commando bine antrenat, decât al unei profesoare… îşi spuse că membrii ministerului de educaţie naţională al Chinei primeau şi o educaţie militară. Acolo, în ţara lor, toate erau posibile. Oricum, ea-i salvase viaţa, sau, cel puţin, îl ferise de o rană gravă. Îşi jură să nu mai iasă fără pistolul greoi primit de la Sayed Gull.

— Nu v-a fost teamă? o întrebă.

Meili scutură din cap, râzând încurcată:

— Ba da! Dar când eram mai mică şi băieţii mă necăjeau, le aruncam nisip în ochi. Mi-am amintit acum chestia asta!

Aşadar. Malko datora poate viaţa unei copilării cu probleme, îşi repetă în gând întrebarea pusă de Meili. De ce vroiau să-l omoare?

Nu vedeau decât o singură explicaţie: excursia la Darra şi ancheta de la Friend’s Hotel. Dar cine ştia despre toate acestea în afară de Rassoul, „ghidul” pus la dispoziţia sa de către Sayed Gull? Era tulburător. Îşi aminti de acuzaţiile Yasminei privitor la spionii care mişunau printre membrii Rezistenţei.

O prinse pe Meili de braţ.

— Să mergem!

Poliţiştii nu-i mai reţinură. Trăseseră corpul hamalului pe marginea şoselei, iar un negustor îl întinse pe şoferul rănit pe terasa din faţa magazinului său. Cu capul rezemat de un turban. Cei doi poliţişti împinseră ricşa într-o parte, circulaţia reveni la normal. O ricşă goală sosi, în care se urcară Malko şi Meili. Cât timp merseră pe GT Road, pe lângă bazar, Malko de abia dacă respiră. Vroia doar atât: să se întoarcă la Friend’s Hotel cu Elko Krisantem. În timp ce se îndreptau către Intercontinental, Meili îşi puse capul pe umărul lui, cu un gest tandru şi neaşteptat.

— Mi-a fost foarte teamă, murmură ea.

Această reacţie tardivă îi risipi îndoielile lui Malko. La urma urmelor, Meili era doar o tânără chinezoaică ce avea reflexe

bune. Strânsoarea trupului ei, pe lângă al său, contrasta plăcut cu şocul atentatului: De fiecare dată, după înfruntarea vreunei primejdii, simţea o nevoie acută de a face dragoste… Portarul cu barbă portocalie de la Intercontinental îi ajută să coboare din ricşă cu un aer înţepat. După miresmele bazarului, prospeţimea holului i se păru delicioasă lui Malko. Chinezoaica i se agăţă de braţ.

— Cred că ne-ar prinde bine o gură de băutură.

— Nu chiar acum, zise Malko. Am un drum urgent de făcut, trebuie să plec în oraş…

— Nu vă odihniţi înainte?

— Mai târziu.

Simţi că ea avea o întrebare pe limbă, dar nu i-o puse.

— Bine, vă voi aştepta ia bar.

Se despărţiră la etajul patru. Elko Krisantem era cufundat în Coran. La intrarea lui Malko, sări în picioare. Vechiul său pistol Astra se afla pe pat.

— Elko, avem de lucru.

*

* *

Malko şi Krisantem se grăbiră pe sub arcadele de la Friend’s Hotel, fără a întreba nimic pe nimeni şi *urcară* direct la etajul trei. Era Curtea Minunilor acolo. Toate camerele erau deschise şi în fiecare dintre ele, câte un tranzistor urla cântece paştun, sau de alt gen, pe fond de ţambaluri şi de flauturi stridente. Locatarii găteau pe reşouri improvizate, în toată acea învălmăşeală de nedescris. Sosirea celor doi străini le întrerupse brusc activitatea. Malko traversă terasa până la nivelul unde vorbise mai devreme cu bărbatul cu privirea blândă. Era, de altfel, singura zonă mai calmă. Văzu o cameră goală. Ceilalţi locatari priveau curioşi la vizitatorii veniţi parcă din altă lume. Politicos, unul. Dintre ei se îndreptă către Malko şi-i întrebă în engleză ce căutau, Malko explică:

— Căutăm refugiaţi afgani, îi zise, un grup de trei persoane. Bărbatul îşi întinse braţul către camera goală:

— Au plecat, zise. Mai devreme.

— Cum erau?

Afganul stătu puţin pe gânduri, căutându-şi cuvintele, apoi răspunse:

— Era unul foarte mare şi unul foarte mic, tânăr, cu barbă. Un altul, tot puternic, aproape fără păr. El le gătea celorlalţi.

Câteodată, venea un copil la ei în vizită. Erau cu siguranţă mujahedini.

— De ce? întrebă Malko.

— Pentru că aveau arme. Refugiaţii nu au arme.

Malko îi mulţumi, ascunzându-şi furia. Bărbosul tânăr cu aer blând era chiar cel care-i ceruse să vină mai târziu. Aceasta era explicaţia atentatului. Descoperiseră că el avea o pistă şi încercaseră să-l neutralizeze. Dar cine-i condusese la Malko? Probabil acesta era celebrul commando semnalat de către Sayed Gull. Acum erau departe, iar el era din nou în poziţia zero. Malko şi Krisantem coborâră şi interogară recepţionerul, care vorbea în engleză. Pentru 20 de rupii şi fără să pună întrebări, le arătă registrul hotelului. Cu trei nume: Jamal Seddiq, Multan Mozafar şi Jandad Noor. Malko le notă, cu toate că nu l-ar fi putut duce la cine ştie ce, numele erau probabil false. Regăsiră şoseaua prăfuită şi murdară şi zarva de pe GT Road.

Krisantem era frustrat de a nu-şi fi putut folosi lanţul, iar Malko redeveni trist. Când se gândea că-l avusese chiar în faţă şi la îndemână pe unul dintre membrii commando-ului.

Aşa, mai multe piese ale puzzle-ului se potriveau, reunind diferitele incidente. Copilul care fusese văzut de martorii morţii hipiotului englez reapăruse la Friend’s Hotel, cu commandoul. Bărbatul care-l oprise pe hamal corespundea semnalmentelor unui alt membru al commando-ului. Iar puşca ce fusese folosită la Landikotal împotriva lui Malko era probabil a aceloraşi oameni. Vedea acum ceva mai clar: un commando de trei bărbaţi, o femeie şi un copil, se afla în Peshawar. Misiunea lor avea legătură cu Bruce Kearland. Cum acesta murise, care era motivul pentru care continuau? Sau asasinarea americanului nu era decât o parte din plan? Malko îşi zise că Yasmin ar fi putut, poate, să-i explice. Oricum, trebuia să o avertizeze de tentativa de crimă împotriva lui. Căci s-ar fi putut afla şi ea în pericol.

— Mergem la Dean’s Hotel, îi spuse lui Elko Krisantem.

*

* *

Camera 32 nu răspundea, iar la recepţie nu era nimeni. Ieşiră, înconjurând clădirea pentru a ajunge în dreptul ferestrelor de la camera Yasminei. Nici un semn de viaţă. Totuşi, Yasmin – care, după spusele ei, nu ieşea niciodată – trebuia să se afle înăuntru. Elko Krisantem examină încuietoarea ferestrei şi se întoarse către Malko.

— Deschid.

Cu cotul, începu să apese între îmbinări, până când se auzi un pârâit sec. Ce-l făcu să tresară pe Malko. Turcul împinse uşor fereastra şi intrară în cameră, închizându-le în urma lor. Patul era făcut, camera goală. Deschise un dulap. Nici o haină! Yasmin spălase putina. Se aşeză pe pat, încercat de o ciudată senzaţie de rău. Pentru ce această dispariţie subită? Malko îşi aminti că o anunţase de călătoria la Darra... Cel mai bun mod de a clarifica lucrurile, era să o regăsească. Ieşiră tot pe unde intraseră şi Malko se întoarse la recepţie. De data asta, un tânăr pakistanez apăru imediat.

— Caut persoana care stă la camera 32, zise Malko. Nu e în cameră?

Pakistanezul dădu din cap, într-un gest dezinvolt.

— Plecată. Nota plătită.

Malko puse o bancnotă de 10 rupii pe tejghea.

În timp ce făcea bancnota să dispară, pakistanezul preciza:

— Cu taxi!

Se apropiară.

— Aş vrea să ştiu unde? insistă Malko întinzându-i o altă bancnotă, de data asta de 20 de rupii.

În această ţară informaţia era într-adevăr la îndemâna tuturor.

Pakistanezul, mulţumit de această pleaşcă, îşi arătă toţi dinţii care-i mai rămăseseră:

— Taxi hotel, plecat mâncare bazar.

— Când plecat doamna? întrebă Malko, urmându-i stilul de a vorbi.

Tânărul făcu un gest vag.

— Ora patru, ora cinci...

Să se fi întors ea oare acasă, la Islamabad? Ciudat, totuşi, că nu lăsase nici un mesaj. Trebuia să găsească taxiul. Folosindu-se de argumentul suprem, Malko scoase o bancnotă de o sută de rupii pe care o rupse în două şi-i întinse o jumătate recepţionerului. Scrise apoi pe o bucăţică de hârtie numărul camerei sale de la Intercontinental pe care i-o întinse.

— Trimite-mi acest taxi, îi spuse. Va primi şi cealaltă jumătate.

Inutil să mai dea alte explicaţii. Şoferul era motivat. Pentru un pakistanez, reprezenta cel puţin salariul pe-o lună! Malko nu băgă în seamă privirile dezaprobatoare pe care i le arunca Elko Krisantem, al cărui simţ de economie atingea uneori, cote revoltătoare.

— Sunt sigur că ştie mai mult, zise încet.

Incorigibil.

Malko îşi spuse că poate Yasmin îi lăsase vreun mesaj. Această speranţă se concretiză chiar când ajunse la Intercontinental. Era într-adevăr un mesaj pentru el!

Îl desfăcu nerăbdător, dar nu mică îi fu dezamăgirea!

Câteva rânduri, cu un scris studiat: „Barul e prea trist. Am luat vodcă şi vă aştept în camera mea, dacă doriţi. 436. Meili”.

Mototoli mesajul, nervos. Deci, Yasmin dispăruse. Îi veni deodată un gând: de unde ştia Meili că lui îi plăcea vodcă? Poate că era o coincidenţă. Oricum, avea nevoie să-şi spele creierul. Îl lăsă baltă pe Elko Krisantem şi se duse Să bată în uşa cu numărul 436.

Probabil că Meili se afla chiar în faţa uşii, căci îi deschise imediat. Era răcoare în cameră şi primul lucru pe care-l văzu fu sticla de vodcă pusă într-o frapieră cu gheaţă.

Meili se schimbase, purta acum o rochie din mătase neobişnuită şi avea în mână un pahar plin pe jumătate.

— Ce bine că aţi venit! zise. Ştiţi, mi-a fost tare teamă. Nu mă mai opresc din băut. Vreţi o vodcă?

— Cum să nu, răspunse Malko, aşezându-se pe pat, cu picioarele îndoite sub el. Alcoolul rece aluneca plăcut pe cerul gurii lui. Meili privea distrată filmul idiot de la televizor. Deodată, îi propuse:

— Haideţi! Aşezaţi-vă lângă mine, vă veţi simţi mai bine. Se mişca fără-ncetare, foşnindu-şi mătasea, izgonind din creierul lui Malko întrebările ce-l oboseau. Acesta, perplex, începu să se întrebe ce era de fapt cu această tânără chinezoaică.

Deodată, aceasta scoase un mic strigăt, ducându-şi mâna la piept, după ce-şi lăsă deoparte paharul de vodcă.

— Ce este? întrebă Malko.

Meili schiţă un zâmbet forţat.

— Oh, nu e nimic. Consecinţele. De câteva ore, am probleme. Am impresia că inima îmi bate cu toată viteza, că-mi va exploda în piept. Iar apoi, mă sufoc. Uitaţi…

Îi luă mâna lui Malko. Şi i-o puse pe rochie, în dreptul inimii. Nu simţi nimic special, doar curba strânsă a unui sân mic şi ferm neprotejat de vreun sutien.

— Simţiţi? întrebă neliniştită Meili.

Privirea îi era inocentă. Închise deodată ochii şi se lăsă să alunece pe spate, trăgând mâna lui Malko, apoi rămase aşa, cu gura uşor întredeschisă. Îşi dezdoi un picior şi mătasea rochiei alunecă, dezvelind partea superioară a ciorapului gri şi carnea

albă a coapsei. Nelăsându-se păcălit, Malko apăsă blând între două degete sfârcul unui sân, pe care-l reţinu prelung, iar acesta nu era în nici un caz un gest medical…

Meili scoase un mic geamăt aproape imperceptibil, mâna care-i reţinuse degetele lui Malko i se aşeză, blândă ca o adiere, pe ceafă, apropiindu-i chipul de al ei şi o limbuţă ce i se împotrivea celei a lui. Câteva clipe mai târziu, chinezoaica părea să fi uitat de boala ei, fiind complet lipită, de la gură până-n vârful degetelor, de Malko.

*

* *

Soneria telefonului le tulbură îmbrăţişările pasionale. Meili răspunse, apoi îi trecu receptorul, aproape imediat, lui Malko..

— E pentru tine.

Luă receptorul, surprins. Vocea unei recepţionere bâlbâia ceva despre un bărbat care întreba de el, jos în hol. Un şofer de taxi. Malko sări din pat, sub privirile pline de reproş ale lui Meili, care îşi ridicase rochia deasupra coapselor.

— Scuzaţi-mă, îi spuse, dar e foarte important. Ne vedem mai târziu.

Un mic pakistanez în veston maroniu îl aştepta la recepţie, intimidat, cu o jumătate de bancnotă de 100 de rupii în mână.

— Spune că a condus o femeie pe care o căutaţi în University Town, explică recepţionera.

Malko îşi scosese din buzunar deja cealaltă jumătate de bancnotă.

— Unde? întrebă el.

Din nou discuţie complicată. Recepţionera traduse:

— Nu ştie să citească, nu cunoaşte numele străzii, dar vă poate duce acolo.

Malko îşi consultă ceasul cu cuarţ Seiko. Zece jumătate. Pentru Peshawar, era târziu. Dar a doua zi poate că nu l-ar mai fi găsit pe şofer.

— Foarte bine, zise el, mă duc să iau ceva de la mine din cameră şi mergem.

După toate cele întâmplate, ar fi fost indicat să fie înarmat.

Capitolul IX

După Jamrud Road, taxiul coti pe o străduţă la stânga, absolut pustie, care avea, de-o parte şi de alta, numai vile. Apoi ajunse la o cale ferată, iar şoferul făcu stânga din nou, pe un drum forestier desfundat. Se aflau la 5 sau 6 km de Intercontinental. Discret, Malko îşi încărcase revolverul. Încă un kilometru. Şoferul vină iarăşi, pe o străduţă pietruită, apoi opri, la o sută de *metri mai* încolo, *în* faţa unei porţi din fier negre.

— Aici este.

Malko deja coborâse. Căldura era aproape suportabilă. O rafală de focuri de puşcă, pe undeva prin apropiere, tulbură liniştea, iar pe faţa şoferului se lăţi un zâmbet.

— Nuntă paştun.

Liniştea se reaşternu. Malko privi clădirea, uşa şi se hotărî.

— Tu pleci, îi aruncă şoferului, bătându-l prieteneşte pe umăr.

Privi luminiţele roşii ce apăreau şi dispăreau, inspectă strada. Doar vile.

Câţiva câini răzleţi. Dintr-o mişcare, se căţără pe perete, strecurându-se prin grilaj, până intră în curte, pe gazon. Ghemuit, ascultă.

Vila era adâncită în întuneric, cu excepţia unei ferestre de la parter. Un Volkswagen era parcat în faţa porţii. Îşi spuse că trebuie să fi fost vreun paznic, cum erau la toate vilele, dar că, probabil, acesta adormise cu pumnii strânşi. Se ridică şi se îndreptă grijuliu spre fereastra luminată. Iarba îi foşnea sub picioare. Deodată, calcă pe mozaic şi nu putu evita zgomotul pe care-l produse. Înjură printre dinţi, rămase o vreme nemişcat. Cu inima bătându-i cu putere. Ajunse până la urmă la fereastră şi nu-şi mai regretă escapada.

Yasmin era întinsă pe un pat, îmbrăcată într-un fel de jellabah alb transparent, citind. Camera avea puţină mobilă. Haine aruncate în dezordine, atârnau pe scaune.

Dorinţa i se trezi dintr-o dată. Combinată cu nevoia de a o cuprinde şi de a afla care fusese motivul plecării ei.

Vru să-i bată în geam, dar se răzgândi şi o luă de-a lungul zidului, până la uşa vilei, curios. Se opri brusc, auzind nişte sforăituri sonore. În penumbră, distinse un bărbat lângă uşă: paznicul de noapte. Încetişor, Malko încercă uşa: era încuiată.

Trecând apoi prin faţa paznicului, continuă să caute şi sfârşi prin a găsi o uşă întredeschisă: cea de la bucătărie, pe care ar fi trebuit să o păzească somnorosul gardian! Se strecură înăuntru şi se opri apoi puţin, lăsându-şi ochii să se obişnuiască cu obscuritatea. Apoi înaintă şi deschise uşa care dădea în casă. Distinse un hol pătrat care deservea mai multe camere. Se orientă şi îl traversă pieziş, pentru a ajunge la camera în care se afla Yasmin. O muzică lentă şi abia auzită îl ghida. Era la jumătatea holului, când, cu brutalitate, o lumină puternică ţâşni din tavan. O voce de femeie strigă de deasupra lui:

— Opreşte-te sau te omor!

*

* *

Malko se întoarse lent. O femeie scundă. În pantaloni; aflată pe ultimele trepte ale unei scări din lemn. Îl ţintea cu un pistol.

Rămase nemişcat şi avu impresia că femeia va trage. Privirea ei nu mai era pe chipul lui, ci pe piept. Apoi, brusc, trăsăturile i se destinseră, lăsă mâna cu revolverul să-i cadă pe lângă trup şi îi zâmbi afectuos lui Malko.

— Ce surpriză! zise ea.

Părea să-l cunoască, deşi el era sigur că nu o mai văzuse niciodată. Era foarte subţire, avea părul negru tuns scurt, nasul puţin încovoiat şi o gură imensă şi roşie care îi ocupa, parcă, întreg chipul. Coborî încet scările şi se îndreptă spre Malko, punându-şi, în drum, pistolul pe o consolă.

— Încântată să vă primesc la mine, d-le Linge.

Se întoarse. Apoi strigă cu voce tare:

— Yasmin, avem un musafir!

Treizeci de secunde mai târziu, Yasmin apăru în hol. Şi-l recunoscu, fără nici o umbră de îndoială. Timp de mai multe secunde, îl privi ca şi cum ar fi văzut o stafie. Buzele i se mişcau fără să poată spune ceva. Apoi, scutură din cap, ca pentru a scăpa de un vis urât şi spuse cu o voce tremurătoare:

— Ce faceţi aici?

— V-am căutat la hotel, zise Malko.

O cută i se adânci între sprâncenele frumos desenate, de ca şi cum îi scăpa ceva esenţial.

— Dar… Dar… repeta ea. Cuvintele nu-i ieşeau. Sfârşi prin a spune cu o voce scăzută şi mai calmă:

— Cum m-aţi găsit?

— Taximetristul care v-a adus, explică Malko. El m-a condus.

De ce aţi dispărut astfel?

Femeia brunetă şi subţire le asculta discuţia cu un zâmbet amuzat. Yasmin îi răspunsele un ton cam sec.

— Am avut motivele mele.

— Care anume?

Nu mai apucă să-i răspundă. Cea care-l surprinsese pe Malko, îi spuse:

— Era în pericol. Eu am sfătuit-o să vină să se ascundă la mine. Nu voia să se întoarcă în Islamabad astăzi. Şocul morţii lui Bruce a obosit-o prea tare. Mi-a vorbit de dumneavoastră. De aceea v-am recunoscut.

Îi întinse mâna.

— Mă numesc Nasira Fadool. Poftiţi în salon. Vom sta mai bine acolo.

Deci, aceasta era femeia de care-i vorbise Sayed Gull. Şi misterioasa prietenă de care-i povestise Yasmin. Aceasta părea încă tulburată, ca şi cum prezenţa lui Malko ar fi deranjat-o. Se instalară într-un living mobilat sobru, unde două ventilatoare mari păstrau o răcoare relativă. Nasira Fadool îi zâmbi lui Malko.

— Noaptea, stau cu urechile ciulite şi aud orice zgomot. Mă tem de atentate. V-am auzit paşii pe mozaic. Sunt sigură că porcul de Najeh adormise!

— Mi-e teamă că aşa e, zise Malko. Spuneţi-mi acum de ce aţi „săltat-o” pe Yasmin?

Nasira îşi aprinse o ţigară. Malko era fascinat de gura el disproporţionată. Suflă un rotocol de fum. Înainte de a-i răspunde.

— Sunt oameni ai Khadului în Peshawar care vor să o ucidă pe Yasmin, zise.

— De ce?

— Nu ştiu nimic. Poate doar din răzbunare. Poate din cauză lui Bruce. Se gândesc probabil, că ea ar şti anumite lucruri.

Malko dădu din cap.

— Am fost victima unui atentat astă-seară. E o minune că mai sunt în viaţă.

Ascultară relatarea incidentului din bazar, schimbând între, ele priviri pline de înţeles. Când Malko termină, Nasira spuse:

— Nu mă înţelegeţi greşit. Aceşti oameni sunt foarte periculoşi. Şi au complici.

Fraza îi era grea de înţelesuri. Malko înţelese pe dată.

— Vă referiţi la Sayed Gull?

Gura i se mai mări puţin, într-un surâs prudent.

— El, sigur nu, dar oamenii din jurul lui – da.

— De unde ştiţi?

Nasira Fadool îi aruncă o privire plină de înţelegere.

— De patru ani culeg informaţii despre Khad şi Rezistenţă. Am sute de colaboratori voluntari care îmi furnizează zilnic informaţii. Ştiu mai multe deja decât sateliţii americani. Dl. Hali ştie asta şi mă consultă adesea. Aşadar, ştiu destule despre destui. Lor nu le place asta. Au încercat deja să mă omoare.

— De ce nu-i denunţaţi pe trădători?

Ea avu o mimică plină de neîncredere.

— Oamenii din Rezistenţă mă detestă. Din două motive. În primul rând, pentru că sunt femeie, adică o fiinţă inferioară – în ochii lor. Apoi, pentru că sunt o Kabuli, o locuitoare a Kabulului, o modernă. Întotdeauna am refuzat să port văl. Ei trăiesc în Evul Mediu.

Tonul i se ridicase. Malko intercepta privirea admirativă, aproape drăgăstoasă, a Yasminei. Nasira sfida tot ceea ce ea nu îndrăznea. Aceasta se calmase puţin între timp şi continuă cu o voce mai liniştită:

— Aţi fost minţit, ştiu. Când vi s-a spus că moartea lui Bruce Kearland n-a avut nimic de-a face cu Khaled Khan. E fals. Şi-o să vă spun de ce. El are mai multe laboratoare de preparare a heroinei pe lângă Landikotal. Opium brut primea însă din zonele controlate de sovietici. E, deci, obligat să le întoarcă favorurile… El l-a denunţat pe Bruce Kearland Khadului. Iar Sayed Gull ştie asta.

Malko nu mai zise nimic, uimit. Nasira îi aruncă un zâmbet radios.

— Rămâneţi aici astă-seară. Aici sunteţi în siguranţă. Nu trebuie să atacaţi frontal Khadul, cum aţi făcut-o! Vă vor ucide şi nimeni nu vă va putea proteja. Nu-i cunoaşteţi, au ordine şi sunt fanatici.

Se ridică.

— Noapte bună. Vă las la taclale cu Yasmin. Ea vă va arăta camera dumneavoastră. E loc destul în casă.

Malko o văzu plecând, niţel sufocat. Yasmin nu părea să-şi fi revenit din surprindere, îşi încrucişă picioarele, făcând brăţările de la glezne să zăngăne. Areolele brune ale sânilor ei se conturau clar sub jellabahul de pe ea şi, din nou Malko simţi că o ia razna. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, ea se ridică.

— Veniţi, vă voi arăta camera dumneavoastră.

Malko nu avea chiar intenţia de a-şi petrece întreaga noapte

acolo, dar nu zise nimic. Ea aprinse lumina într-o cameră a cărei singură mobilă era un pat.

— Aici este. Baia e acolo. Noapte bună.

Plecase, fără o vorbă, Malko. Din doi paşi, o ajunse din urmă, o prinse de mână şi o trase către el. Văzu doi ochi negri imenşi, o gură întredeschisă – pe care o pecetlui cu un sărut. Şi din nou, miracolul se produse. Yasmin, atât de distantă câteva secunde mai devreme, părea topită în braţele lui. Limba ei se încolăcea docilă în jurul limbii lui, sânii i se strecuraseră parcă singuri sub degetele lui.

Se lăsă dusă spre pat, aşteptând ca el să se dezbrace, cu mâinile pe sâni, ca pentru a se proteja, îi scoase brutal jellabahul de pe ea, apoi o penetră dintr-o singură mişcare. Se mişcau violent, cărnurile li se izbeau sălbatic, iar el îi îndoi o coapsă, pentru a o penetra mai adânc.

Cu ochii ieşiţi din orbite, cu mâinile prinse de barele de fier ale patului, Yasmin se transformase într-o femelă doritoare şi fericită că exista. Când el îşi dădu drumul, ei îi scăpă un ţipăt scurt, triumfal.

Malko se întinse lângă ea, răsuflând greu. Era un fel de magie între ei. Magnetismul Yasminei îi golea creierul. Întors pe-o parte, îi mângâia şoldurile şi sânii, sărutându-i gura frumoasă. Mina Yasminei era indescifrabilă, dar una din mâinile ei îi prinsese sexul şi-l dezmierda atentă. Rămaseră aşa o vreme, care li se păru o veşnicie. Apoi, dintr-o dată, Malko avu sentimentul că mai era cineva în cameră. Nu apucă să pună vreo întrebare. O mână fină şi brună apăru şi se aşeză peste mâna Yasminei.

*

* *

Malko se întoarse. Nasira era lângă pat, goală, oferindu-şi sânii cu sfârcurile întărite şi pubisul proeminent, negru. Zâmbea, iar degetele sale, peste ale Yasminei, cuprinseră sexul lui Malko şi-l masară tandru. Se aştepta ca Yasmin să tresară, dar ea, dimpotrivă, îşi închise ochii şi se lăsă ghidată, ca un copil care învăţa un gest nou. Malko, în această situaţie nouă, îşi simţi dorinţa renăscând instantaneu. Crescu vertiginos, scăpând dintre degetele care-l ţineau. Zâmbetul Nasirei se lărgi. Apăsându-i încet pe şold, îl făcu să se întindă pe spate. Fără a-şi îndepărta degetele din jurul sexului lui, Nasira se aplecă şi gura superbă pe care o admirase mai-nainte, aproape că-l înghiţi, tandră. Învelitoare vibrantă, avidă, fierbinte.

Yasmin privea fascinată. Când Nasira îl găsi pe Malko suficient pregătit, se ridică uşor şi îi spuse câteva vorbe Yasminei, de neînţeles pentru Malko. Imediat, tânăra afgană se întoarse pe burtă. Nasira îl conduse pe Malko înăuntrul ei, ţinându-l mult acolo. Apoi, întinsă lângă ei, îi privi, mângâindu-i lui Malko fundul, cu mâna care-i mai rămăsese liberă. Situaţia era atât de erotică, încât Malko simţea că nu mai rezistă mult. Crupa elastică a Yasminei părea că-l împinge afară, pentru ca el să intre mai în forţă apoi. Când îşi dădu drumul, surescitat, în pântecele ei, ea strigă şi ţipătul prelung al unei femei care juisa îi răspunse în ecou, exalat de către Nasira, ale cărei unghii îi zgâriau spatele lui Malko, spasmodic.

*

* *

Malko, puţin câte puţin, îşi revenea, dar îşi simţea trupul şi creierul golite. Nu se aştepta la acest final de zi, asta-i clar.

Yasmin, epuizată de cele două orgasme, părea să doarmă. Nasira o contempla cu un zâmbet vag ironic. Desigur, trupul ei era departe de perfecţiunea celui al Yasminei, dar Malko nu regreta de a o fi omagiat. Îşi spuse că probabil urma şi partida revanşă.

— Trebuie să dau un telefon, zise el. Prietenul meu se va îngrijora.

Nasira zâmbi.

— Telefonul e în living. Dormiţi aici, nu riscaţi nimic. Mâine, vă voi spune ce trebuie să faceţi pentru a-l demasca pe Sayed Gull şi pentru a-i găsi pe cei care l-au asasinat pe Bruce Kearland.

Cum el nu-i răspunse, ea se aplecă, lipindu-şi buzele de ale lui. Sfârcurile ei îi atinseseră pieptul şi avu impresia că s-a produs o descărcare electrică. Acum înţelegea mai bine cum Yasmin suportase atât de bine lungile absenţe ale amantului ei. Într-o clipă, revăzu cârpa murdară îndesată în gura tânărului american şi pumnalul din pântecele lui. Peshawar nu era numai un loc de delicii, ci şi răscrucea tuturor primejdiilor.

Capitolul X

Malko privi vechiul Volkswagen verde îndepărtându-se, pradă unor sentimente amestecate. Portarul cu barba portocalie aruncase o privire ofuscată Nasirei, în pantaloni şi în cămaşă, iar aceasta îi răspunsese cu o privire furioasă. Restul nopţii – la vilă – trecuse fără vreun eveniment important, după ce-l anunţase pe Elko Krisantem de schimbarea sa de program. Plecase foarte devreme, când Yasmin încă dormea, iar Nasira îi propusese să-l conducă cu maşina la Intercontinental, în drumul ei spre birou. Cu câteva clipe înainte de a pleca, ea îi promisese:

— Vă voi aduce curând dovada că Sayed Gull vă minte. Veţi face atunci ce veţi dori. Până una-alta, însă, aveţi grijă de dumneavoastră. Cei care au încercat să vă ucidă, vor face din nou diverse tentative. Reprezentaţi un pericol pentru ei.

De departe, fumul albăstrui care ieşea din eşapamentul micuţei maşini semăna cu cel care ieşea din lampă lui Aladin. În ce formă avea să se materializeze? După toate câte se întâmplaseră, Malko era perplex. Cineva trăda. Dar cine şi la ce nivel?

Îşi verifică poşta – la recepţie – nici un mesaj. Cheia lui Meili era acolo, deci chinezoaica ieşise. Îi datora şi ei scuze. Şi tot n-ar fi fost de-ajuns… Elko Krisantem îl primi cu o privire încărcată de reproş. Nu-i convenea ca stăpânul său să-şi rişte viaţa fără să-l aibă alături. Malko făcu un duş, se bărbieri, îşi schimbă hainele şi înghiţi o jumătate de cutie de Contrex. Trebuia să pună piciorul în prag şi avea câteva întrebări exacte pentru Sayed Gull. Însă înainte trebuia să treacă pe la Fred Hall, şeful local al CIA-ului, să-i dea în seamă toate cele petrecute. Pistolul greu îi atârna în pantalonii din în; şi-l puse într-un suport din piele, apoi, flancat de Elko Krisantem, ieşi să caute un taxi. Până să urce-n maşină, transpirase deja îngrozitor. Încercă să se gândească la Yasmin pentru a-şi face curaj, dar căldura se înteţi, risipindu-i fanteziile.

Uriaşii ochi albaştri ai lui Fred Hall scăpărau de indignare.

— Ştiu ce s-a întâmplat ieri, zise el de cum intră. Securitatea pakistaneză m-a anunţat despre incidentul petrecut în bazar. Aveţi vreo bănuială?

Malko se aşeză. Îl lăsase pe Krisantem în micuţa sală de aşteptare de la parter. Americanilor, de obicei, nu le prea

plăceau turcii. Nu-i găseau decorativi.

— Şi dumneavoastră? întrebă.

Fred Hall îşi desprinse mâinile de trup într-un gest neputincios.

— Mereu aceeaşi poveste. Dar cum de v-au identificat? Pentru a pregăti acest atentat aveau nevoie de un dosar obiectiv, cu oameni puşi să vă urmărească şi tot restul.

— Ştiu, aprobă Malko. Şi eu îmi pun aceste întrebări. Cu tot cu cei doi hipioţi, eu aş fi fost a patra victimă a acestei afaceri. E foarte mult.

— Aş spune că e prea mult, zise americanul înţepat. La Langley, directorul Biroului pentru Orientul Mijlociu se urcă deja pe pereţi.

Trânti pe birou un pachet voluminos de telexuri descifrate şi spuse, între două strănuturi provocate de prea recele aer condiţionat:

— Sunt înnebuniţi. Compania ştie că ruşii pregătesc o lovitură: noi ştim, pakistanezii ştiu, mujahedinii – şi ei, dar nimeni nu descoperă despre ce e vorba. Parcă…

Malko şi-ar fi dorit să-l facă să tacă. În ce-l privea, făcuse ce putuse şi chiar descoperise câte ceva. Nu din vina lui ajunsese Bruce Kearland aproape mort la Landikotal. Rămânea misterul femeii în roşu şi cel al commando-ului ei. Fred Hall îl fixă pe Malko interogativ:

— Am întâlnit o oarecare Nasira Fadool, anunţă Malko, Prin Yasmin Mundir. Mi s-a părut interesantă. La ea se află ascunsă Yasmin acum. Ce credeţi despre asta?

— Nasira Fadool! exclamă americanul. Sigur că o cunosc. Luăm masa împreună, o dată pe săptămână. Cred că deţine cele mai valoroase informaţii despre luptele din Afganistan. Are *o* muncă foarte grea, multe contacte, unele – chiar în Kabul şi ne-a adus de multe ori informaţii preţioase. Din nefericire, sunt singurul, probabil, care o crede.

— De ce?

— Mujahedinii o acuză că ar avea relaţii cu Parcham, prin legăturile ei de familie. Ceea ce nu e chiar atât de absurd!

— Iar pakistanezii? întrebă Malko.

Fred Hall zâmbi ironic.

— Îi bagi în boale dacă aduci vorba despre vreo femeie. În ţara asta, femeile sunt ceva între câine şi cămilă. O modernistă care refuză să poarte văl şi toate celelalte, e ceva cumplit. Dar puteţi să vă bazaţi pe ce spune ea, dacă e dispusă să vă ajute.

— Acelaşi lucru mi l-aţi spus şi despre Sayed Gull, observă

Malko. Totuşi, tot ceea ce se întâmplă demonstrează că, la un anumit nivel suntem trădaţi.

— Sayed e „curat” zise americanul. Însă în toate mişcările de Rezistenţă există şi trădători.

— Nasira Fadool îl acuză pe Khaled Khan că ar avea legătură cu ruşii şi pe Sayed Gull că ştie acest lucru…

Fred Hall îşi ridică ochii către cer.

— Orice e posibil, dar până aici! Pe Sayed Gull îl consider unul dintre cei mai cinstiţi oameni din tagma lui.

Până la urmă, Malko nu ajunse la nici o concluzie, împrospătat de aerul condiţionat, ezita să se arunce din nou în căldura infernală de-afară. Fred Hall scoase din frigider *o* sticlă de Vichy-Saint-Jorre şi se delectară amândoi cu lichidul magic. Căldura uscată deshidrata pe oricine în câteva ore.

— Am întâlnit o chinezoaică la hotel, o oarecare Meili care zice că studiază urdu, explică Malko. O puteţi verifica?

— Sigur, îi răspunse Fred, Sper să-mi spună adevărul. Avem relaţii „totem[14]”, dar adesea îmi tăinuiesc informaţii.

Malko se ridică. Trebuia să-şi continue investigaţiile. Bazându-se pe perseverenţă şi pe noroc – deşi se părea că acesta îl părăsise. Se gândi deodată la o altă soluţie.

— Ar trebui doar să organizăm noi înşine paza conferinţei şefilor Rezistenţei, sugeră el. Să-i adunăm într-un loc greu accesibil şi uşor de supravegheat. Cu câteva unde magnetice şi gărzi sigure, n-ar fi nici un pericol.

Fred Hall strănută de râs.

— Nu există uşi şi nici paznici siguri. Iar apoi, ei vor face ce vor dori. Nu se pune problema să le asiguram noi locul şi momentul întâlnirii. Fiecare vine cu propria gardă şi se simte cât se poate de protejat. Dacă mai e şi rudă cu ei, e cât se poate de sigur…

— Nu-i rău.

Un nou oftat.

— Cimitirele din jurul Peshawarului sunt pline de indivizi care cred treaba asta. Paştunii sunt sensibili la argumentul pe care-l reprezintă banii şi nu trădează deloc rău. Ca să nu mai punem la socoteală nenumăratele uri dintre familii sau triburi… Singura soluţie este să descoperi ce uneltesc ruşii şi Khadul şi să le tăiem craca de sub picioare.

— Bine, zise Malko. Să lăsăm războiul, aş vrea să-l văd pe

---

[14] Relaţii deschise între servicii de informaţii, care, teoretic, schimbă toate informaţiile pe care le au între ele.

Sayed Gull. N-aş vrea să sfârşesc precum Bruce Kearland.

*

* *

Postul de pază al Alianţei Mujahedinilor era, ca de obicei, înţesat de afgani mustăcioşi cu feţe crâncene, prăfuiţi, murdari, unii răniţi. Malko aştepta de câteva minute, aşezat pe o veche ladă de muniţii Lee-Enfield, lângă un mic ventilator, într-o duhoare de turbane murdare..

În sfârşit, Rassoul, afganul micuţ cu nas sucit, veni să-l caute. Traversară prima curte, pentru a ajunge la biroul lui Sayed Gull, de la etajul I. Ca şi în vizitele precedente, văzu mujahedinii peste tot, unii care se antrenau, alţii care dormeau pe ciment, prin colţuri, unii pălăvrăgind, sau citind Coranul, sau doar căutându-şi locuri umbroase. Cele mai multe dintre birouri nu aveau nici o mobilă. Se simţea lipsa de fonduri, improvizaţia şi Credinţa.

Cei care aveau arme şi le expuneau mândri. Înainte de a intra în clădire, erau de altfel, controlaţi cu grijă. Doar Malko, în calitatea lui de străin, scăpă de această formalitate. Traversă curtea minusculă unde vreo câteva duzini dintre paznicii lui Sayed Gull stăteau pe jos, înconjuraţi de eternele puşti kalaşnikov şi de cănile de ceai. Uşa biroului şefului de informaţii era deschisă dinăuntru de către Asad, uriaşul bărbos care parcă-şi şterse palmele de mâna dreaptă a lui Malko.

Sayed Gull şchiopată până la el şi-i strânse mâinile. Pe biroul său erau învălmăşite nenumărate dosare.

— Ştim ce vi s-a întâmplat la bazar! zise el.

Malko îl privi surprins:

— Cum?

Sayed Gull îi zâmbi şiret.

— Pakistanezii mă ţin la curent cu toate incidentele de acest gen. După descriere, am dedus că era vorba de dvs. Am întreprins o anchetă imediat şi am reconstituit totul. Cel care a încercat să vă omoare, a primit bani pentru treaba asta de la un agent al Khadului. Dar nu ştia sigur cine sunteţi. Întotdeauna se întâmplă aşa.

— Iar agentul?

— Nu ştiu nimic.

— Ei bine, ştiu mai mult decât dvs., anunţă Malko.

Sayed Gull îşi luă notiţe, în tot timpul cât îi vorbi, apoi îşi puse ochelarii şi-şi netezi o şuviţă de păr inexistentă.

— Foarte, foarte interesant! îi zise Sayed Gull cu accentul său

sacadat. Cu aceste date, ar trebui să înaintăm. Ele ne confirmă existenţa unui echipaj commando. Voi trimite pe cineva la Friend’s Hotel. Poate au fost doar bârfe.

— După părerea dvs., cum ne-au găsit?

Afganul făcu o mutră deodată.

— Nu ştiu. Probabil că v-au urmărit, după prima dvs. vizită la Friend’s Hotel.

Malko hotărî să arunce-n joc o carte mare:

— Am cunoscut-o pe Nasira Fadool, zise. Ea spune că Khaled Khan ar avea o legătură cu ruşii, din cauza heroinei. Şi că ar fi amestecat în uciderea lui Bruce Kearland.

Pentru prima dată pierzându-şi calmul, Sayed Gull îşi trânti ochelarii pe birou şi spuse, cu o voce furioasă:

— Femeia asta e un şarpe! Sunt convins că este o colaboratoare a Khadului. Este o nenorocită, o musulmană rea. Nu trebuie să o revedeţi.

Se calmă cu greu şi conchise:

— Îi vom găsi şi ancheta pe cei vinovaţi, *Inch Allah*. Dacă Allah nu vroia, ucigaşilor din Khad le reuşea misiunea.

Malko bău puţin ceai, prea dulce. Simţea că Sayed Gull, deşi foarte binevoitor, nu stăpânea situaţia. Brusc, uşa biroului se deschise brutal şi înăuntru îşi făcu apariţia un bărbat fără turban, cu mâinile legate la spate cu un aer vinovat. Sayed Gull îl apostrofă violent..

— Ce-a făcut? întrebă Malko.

— S-a dus să-şi vândă puşca kalaşnikov la Darra! zbieră acesta drept răspuns. Tocmai acum, când nu avem arme suficiente, când mujahedinii noştri se luptă cu vechi puşti de vânătoare…

Îi lătră un ordin scurt lui Asad şi acesta eliberă biroul. Malko n-ar fi vrut să fie în locul lui. Sayed Gull se întoarse surprinzător spre el şi spuse:

— Ar fi trebuit ca americanii să ne dea rachete cu care să aruncăm în elicoptere şi mitraliere grele. Aşa, am fi ajuns până la Moscova şi am fi purtat Djihadul până l-am fi exterminat şi pe ultimul „shuravi”.

Frumoasă îmbârligătură lirică! Malko îşi termină ceaiul şi se ridică înainte să i se mai ofere vreunui. Prima calitate necesară unui agent secret în Pakistan era de a putea să înghită litri întregi de ceai. Afganii păreau că se hrănesc numai cu asta. Înainte să plece, întrebă:

— Cunoaşteţi o chinezoaică numită Meili, care locuieşte la

Intercontinental?

Sayed Gull dădu negativ din cap.

— Nu, de ce?

— Aşa, zise Malko. Cu ea eram când cu atentatul… Mă întrebam dacă nu lucrează pentru cineva…

Afganul îi zâmbi larg şi ironic.

— Aici la Peshawar, fiecare lucrează pentru câte cineva şi, în general, pentru mai multe Servicii de Informaţii. Aş putea spune chiar că dacă specialitatea casei la Dean’s Hotei este „şniţel a la Kiev”, este pentru a le face plăcere tuturor agenţilor KGB care cinează acolo.

Cu aceste vorbe încurajatoare, el îşi luă rămas-bun de la Malko, în timp ce toate cele trei telefoane din biroul său începură să sune. Jurând să-i ofere foarte repede soluţii.

Malko ajunse din nou în galeria exterioară, unde un şir de mujahedini resemnaţi aşteptau să intre în audienţă la Sfântul Sfinţilor… Rassoul îşi şterse sudoarea care-i curgea în lungul nasului sucit şi-şi scoase turbanul.

— Foarte cald, remarcă el în engleza lui ciudată.

Trebuia să treacă peste vreo câţiva adormiţi, ca să ajungă la scară. Pe drum, în timp ce coborau, se încrucişară cu mai mulţi mujahedini, cărora Malko le arunca priviri distrate. Se opri deodată, însă şi se întoarse. Unul din bărbaţii care veneau spre el era chiar bărbatul cu voce blândă de la Friend’s Hotel. Unul dintre membrii commando-ului.

Din câţiva paşi, Malko ajunse la el şi-l prinse de mânecă. Era chiar el! Tânărul se eliberă din strânsoarea lui, lăsându-i o bucată din material între degete şi o luă la fugă pe scări.

Rassoul privea scena perplex.

— Prindeţi-l strigă Malko. E un om al Khadului!

O luă la fugă pe scări, la rândul lui, dar când ajunse sus nu-l mai văzu pe cel urmărit, căci acesta se pierduse deja în mulţime.

De data asta, Rassoul se dovedi mai eficient. Apăru în galeria exterioară şi strigă, făcându-se auzit de toţi cei ce se aflau în curte. Imediat, cu toţii îşi încărcară armele şi blocară ieşirile. Rassoul i se alătură lui Malko, dând tuturor celor pe care-i întâlneau în cale semnalmentele celui urmărit.

Probabil că ajunsese pe sub vreo boltă care comunica cu curtea.

Cazarma avea trei corpuri de clădire, reunite printr-o curte, cu scări, pasarele, un adevărat labirint, ce mai. Malko strigă către Rassoul:

— Supravegheaţi toate intrările şi zidurile incintei! Nimeni nu trebuie să iasă! E un agent Khad. Mă duc la Sayed Gull.

În timp ce Rassoul striga ca din gură de şarpe, el urcă înapoi, către biroul şefului. Paznicii îl lăsară să treacă. Intră în cameră şi imediat Asad sări în picioare, cu mâna pe pumnal. Sayed Gull zâmbi surprins.

— Aveţi un asasin din Khad, aici, îl avertiză Malko.

Sayed înţelese imediat şi treizeci de secunde mai târziu, gărzile mişunau prin cazarmă, cu ordinul strict de a trage asupra oricui ar fi încercat să iasă. Singura problemă, însă, era că semnalmentele date de Malko erau destul de vagi: un tânăr bărbos, cu părul scurt, cu jiletcă maron. Erau foarte mulţi care arătau astfel.

— Vreau să-i văd pe toţi mujahedinii în curtea mare, zise Sayed Gull. Apoi, câţiva oameni siguri vor scotoci toate colţişoarele unde s-ar fi putut ascunde. Îl vom găsi.

Escortaţi de Asad, Malko şi Sayed Gull – târându-şi piciorul, începură să caute prin cazarmă, din cameră în cameră, cerându-le tuturor celor întâlniţi în cale să se adune în marea curte interioară. Un megafon dădea ordine neîncetat. Sayed Gull îl strânse de braţ pe Malko.

— Îl veţi găsi! afirmă el.

Parcurseseră deja în întregime unul dintre corpurile de clădire.

— Nimeni!

Malko era descurajat deja. În confuzia generată, râvnitul bărbos avusese timp să escaladeze un perete şi acum trebuie că era deja departe. Li se alăturaseră între timp trei şefi ai mujahedinilor, cu pistoale la ei. Acum se aflau paznici înarmaţi peste tot, iar dacă ucigaşul se afla încă în cazarmă, nu ar mai fi putut scăpa. În zelul lor, oamenii lui Sayed Gull căutaseră chiar şi în garajele de la parter ce erau închise din exterior cu lacăte!

Nimic, nici în cea de-a doua clădire. Toţi mujahedinii ştiau despre ce era vorba şi deja îi fuseseră aduşi lui Malko trei bărboşi care corespundeau cât de cât descrierii, dar nici unul nu era cel căutat, din nefericire.

La un moment dat, Malko îl văzu, în timp ce privea absent grupurile din curte.

Întâi crezu că e o greşeală. Tânărul bărbos, perfect calm, amestecat în mulţime, îl privea trecând! Întinse un deget către el.

— El e!

Asad înaintă către cel arătat, în timp ce Sayed Gull îi striga din

spate:

— Nu-l omorâţi!

Imediat, toţi mujahedinii se îndepărtară din jurul lui. În mod curios, tânărul bărbos nu opuse nici o rezistenţă. Chiar zâmbea cu un aer timid. Asad îl lovi cu patul puştii şi tânărului îi plesni arcada în partea stângă şi sângele începu să-i curgă pe faţă.

— Controlaţi-l! strigă Sayed Gull.

Uriaşul îl palpa deja. Se ridică dezgustat şi zise:

— Nu are nimic.

Îl împinse apoi către Sayed Gull, iar acesta îl întrebă:

— Cine eşti tu?

— Mă numesc Jandad, sunt un Kabuli… Refugiat. Aş vrea să mă înrolez la mujahedini.

Foarte calm, deşi rănit, vorbea cu o voce blândă, aproape imperceptibilă. Malko începuse să aibă îndoieli, deşi bărbosul era suspect prin faptul că fugise. Dar dacă portarul hotelului se înşelase? Schimbă o privire cu Sayed Gull, care întrebă cu o voce puţin mai blândă:

— De ce ai fugit?

— Nu ştiu. Mi-a fost teamă.

— Omul ăsta spune că faci parte din Khad…

Bărbosul dădu din cap, cu un zâmbet blând de scuză.

— Oh, nu. Nu e aşa!

Atâta tot, nici o declaraţie, nimic. Malko nu se lăsă. Insistă:

— Nu ne-am întâlnit la Friend’s Hotel?

Bărbosul clătină din cap.

— Ba da, domnule.

— Aţi plecat de-acolo?

— Da, domnule, nu mai aveam bani să-mi plătesc camera. Costa 12 rupii pe zi. Foarte scump.

Lui Malko i se adresa într-o engleză. Stricată, iar lui Sayed Gull în dari. Mujahedinii îi înconjurară, tăcuţi şi dezaprobatori, cu feţele încruntate, bărbile grizonate: turbanele murdare şi cu armele în mâini. Malko pierdea teren. La fel şi Sayed Gull. Brusc, tânărul ceru cu o voce blândă!

— Aş vrea să-l văd pe fratele Sholam Nabi. El mă ştie…

Sayed Gull îşi ridică ochii către galeria exterioară ce-i deservea biroul şi strigă în dari.

— Spuneţi-i lui Sholam Nabi să coboare imediat.

— Cine este? întrebă Malko.

— Unul dintre şefii din Lowgar. Se ocupă cu transportul de hrană şi arme către cei care se luptă acolo.

Se întoarse către tânăr:

— Ai prieteni în Lowgar?

— Un văr, răspunse bărbosul cu vocea lui modestă.

Un afgan grăsuliu, cu ochii vioi trecu prin mulţime şi se apropie de ei.

Aproape chel, cu capul descoperit, cu dinţi superbi, cu mâinile îngrijite. Un cap de burghez sau de mare proprietar. Sayed Gull se întoarse spre el:

— Îl cunoşti? întrebă, arătând către tânăr.

Afganul îl privi atent şi clătină din cap.

— Nu.

— Atunci? întrebă Sayed Gull.

Tânărul nu se intimida.

— Am o scrisoare pentru el, zise. De la vărul meu.

Îşi băgă mâna-n buzunarul jiletcii cu un gest firesc şi o scoase imediat.

Malko văzu obiectul negru pe care-l ţinea şi care semăna cu un stilou. Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Expresia de pe chipul tânărului se schimbă, ochii îi aruncară un fulger, se crispă, iar braţul i se aruncă în faţă. O detunătură seacă se auzi şi pe fruntea lui Sholam Nabi apăru o pată roşie ce creştea, rămase cu gura deschisă şi cu o mină surprinsă.

Apoi căzu în spate, cu ochii ieşiţi din orbite. Glonţul îi trecuse exact prin creier.

Capitolul XI

Timp de câteva clipe, unda de şoc a detunăturii păru să-i fi paralizat pe toţi martorii acelei scene. Profitând de aceste momente, tânărul bărbos aruncă arma cu care trăsese şi o luă la goană, îmbrâncindu-se prin gloata de mujahedini. În confuzia produsă, reuşi destul de uşor să iasă din cerc şi fugi cât îl ţineau picioarele către zidul din fundul curţii. Asad, revenindu-şi, scoase un răget neomenesc şi trase în aer o rafală de împuşcături. Fu trezirea „Frumoasei din pădurea adormită”! Toţi mujahedinii prezenţi, uniţi de acelaşi gând, îl urmară pe fugar, trăgând în acelaşi timp spre el, în ciuda indicaţiilor strigate de Sayed Gull:

— Prindeţi-l viu! Nu-l omorâţi!

Ajuns în fundul curţii, tânărul coti către dreapta şi o luă la goană pe scări.

Malko pornise şi el în urmărirea ucigaşului, uitând, ca şi ceilalţi, de Sholam Nabi şi de arma cu care fusese omorât, aceasta rămânând abandonată în mijlocul curţii.

Sayed Gull şchiopăta în spatele trupelor lui.

Când ajunse în dreptul scărilor pe care fugise asasinul, Malko o luă pe sub bolta ce unea corpul respectiv de clădire cu cel învecinat. Tânărul bărbos, pentru a încerca vreo ieşire, trebuia, fatidic, să fi coborât. Malko ajunse în cea de-a doua curte şi ea goală. Abia ajuns, îl şi văzu pe fugar încălecând balustrada. Galeriei exterioare de la etajul întâi şi sărind apoi. Ateriza, practic, în braţele lui Malko.

Când văzu ţeava pistolului greoi îndreptată către el, rămase nemişcat, lipit de perete, respirând întretăiat, cu ochii măriţi de spaimă.

— Să nu care cumva să încerci să fugi! zise Malko.

Câteva clipe mai târzia, sosiră primii urmăritori. Malko se certă cu ei, opunându-se unui linşaj imediat. Sayed Gull sosi în sfârşit, strigând din toate puterile şi potolindu-i pe cei mai însufleţiţi. Aveau timp! Bărbosul ucigaş îşi pierduse orice trăsătură omenească. Un bătrân mujahedin îi smulse barba cu mâinile, în timp ce alţii îl loveau. Unii, mai ipocriţi, îl înţepau cu pumnalele.

Fu nevoie de intervenţia lui Asad pentru a-i potoli. Acesta îl luă pe tânăr pe umărul său, ca pe un pachet, în timp ce gărzile trăgeau focuri de avertisment în aer, pentru a ţine deoparte

mulţimea de mujahedini înfuriaţi.

*

* *

O *gloată tăcută şi mânioasă* de bărbaţi înarmaţi tapeta pereţii biroului lui Sayed Gull şi toţi aveau privirile fixate pe silueta fragilă din mijlocul camerei. Jandad era gol puşcă şi trupul îi era zdrelit de lovituri. Îi legaseră mâinile la spate, cu o coardă al cărei capăt era în mâinile lui Asad, ca şi cum ar fi fost un animal. Sângele i se uscase pe faţă, iar ochiul său stâng era închis, ascuns sub un enorm hematom roşu.

Sexul de-abia dacă i se vedea prin părul negru. Iar albeaţa torsului său era surprinzătoare. Aşa, gol, abia dacă i-ai fi dat şaisprezece ani. Pe biroul lui Sayed Gull era etalat conţinutul buzunarului lui. Câteva rupii, o duzină de cartuşe de calibrul 6,35, descoperite în dublura hainei, un act de refugiat, câteva hârtii şi un manuscris în dari şi care se afla momentan în mâna lui Sayed Gull.

— De ce l-ai omorât pe acest om? întrebă Sayed.

Linişte. Rumoare printre paznici. Se auzi un zgomot – ca şi cum căzuse un obiect şi Asad aruncă o privire furioasă către mujahedini. Apoi trase de funie, făcându-l pe prizonier să se clatine. Tânărul dădu din cap, mut. Sayed Gull luă pistolul-stilou şi i-l băgă sub nas:

— Cine ţi-a dat asta?

Linişte. Şeful informaţiilor îl luă de păr şi-i arătă hârtia găsită în unul dintre buzunarele lui.

— De ce ai aşa ceva? Aceasta e descrierea lui Sholam Nabi. Te aflai aici cu scopul precis de a-l asasina.

Nici un răspuns. Tânărul clătină din nou din cap, îndărătnic. Sayed Gull dădu un ordin scurt şi Asad îl târî afară, luând cu el o droaie de paznici. De cum rămaseră singuri, Malko îl întrebă pe Sayed Gull:

— Care era rolul bărbatului pe care l-a suprimat?

Şeful informaţiilor puse pe birou hârtia pe care o examinase atent.

— N-a avut niciodată vreun rol politic şi nu putea lupta din cauza unei insuficienţe cardiace. Nu înţeleg. Nu avea o importanţă extraordinară şi totuşi acest tânăr şi-a riscat viaţa ca să-l ucidă.

— N-aţi găsit nimic în hârtiile lui?

— Doar numele lui Sholam Nabi. Venise special ca să-l

omoare. A fost controlat la intrare, dar paznicii nu cunosc armele ascunse, de genul acestui stilou. Vin mulţi refugiaţi, ca el, ca să se înroleze. Cum n-au altceva de făcut, se antrenează cu mujahedinii. Sau, sunt cei care duc mesajele celor ce se luptă în Afganistan.

— Ce veţi face? întrebă Malko. Prin el, am putea descoperi filiera.

— Îl vom interoga astă-seară.

— De ce aşteptaţi atât? Complicii lui încă n-au aflat că a fost prins, probabil, l-am putea surprinde.

Sayed Gull afişă obişnuitul său zâmbet vag.

— Aş vrea să fac nişte investigaţii înainte de a-l interoga serios. Înainte de a-l confrunta… Oamenii mei sunt deja la lucru… Nu vă fie teamă. Va fi tratat cu toată severitatea.

Malko ieşi din birou. Ce lucru abominabil mai clocea capul afganului?

Evident, tânărul bărbos omorâse un mujahedin şi nu era nimic de făcut pentru a-l scăpa din mâna semenilor justiţiari. Atitudinea lui Sayed Gull însă, era curioasă. Nu părea grăbit să-i descopere pe complicii lui Jandad. Malko îşi aminti de acuzaţiile Nasirei Fadool. Trebuia să-l avertizeze şi pe Fred Hall.

*

* *

O voce venind dinspre hol îl strigă:

— Malko!

Se întoarse. Meili, într-o rochie albă foarte virginală, îi zâmbea, cu un pachet de cărţi sub braţ. Urma să petreacă o oră cu şeful staţiei CIA, pentru a discuta despre afacerea Sholam Nabi şi despre ţoale poveştile afgane care se derulaseră prin faţa ochilor lui. Încercase în zadar să ia legătura cu Nasira şi Yasmin, căci nu răspundeau la telefon. Ceea ce nu însemna nimic, dat fiind mediul fantezist de funcţionare al telecomunicaţiilor pakistaneze. Aştepta sfârşitul zilei pentru a se duce la vilă. Nasira poate că i-ar fi pus la dispoziţie informaţii despre tânărul bărbos, poate că ştia ceva. Zâmbetul nevinovat al lui Meili îl făcu să uite de toate acele probleme. Se apropie de el şi îi întinse *mâna, ca* şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Malko i-o luă înainte:

— Îmi *pare* rău pentru aseară, zise. Am fost reţinut foarte mult şi n-am îndrăznit să vă mai trezesc.

Ea avu un mic râs proaspăt.

— Nu face nimic! Sper că aţi dormit bine.

Probabil că îi văzuse cheia la recepţie… Urcară împreună în lift. Abia închise uşile, chinezoaica îşi schimbă atitudinea. Se apropie tandră de Malko, având privirea îndreptată către a lui.

— Am fost foarte neliniştită!

— Nu mai era nici un taxi, afirmă Malko. Prietenii mei mi-au cerut să dorm la ei.

— V-am aşteptat până la patru dimineaţa, zise Meili cu o voce mică. Am adormit îmbrăcată…

Aluzie la eforturile vestimentare pe care le făcuse pentru a-l seduce pe Malko. Ajunseră la etajul trei. Cu naturaleţe, ea îl urmă şi intră în camera lui, sub privirea dezaprobatoare a „cameristului”. De-abia închise uşa că Meili îşi şi înfăşură braţele în jurul mijlocului lui şi-i spuse cu o voce de fetiţă:

— Nu mă plăceţi!

Era emoţionantă şi enervantă în acelaşi timp. La urma urmelor, nu avea nici un drept asupra lui. *Buzele li* se *uniră* şi apoi, brusc, ea îl muşcă atât de tare încât Malko făcu un pas înapoi şi scoase un strigăt de durere. Expresia chinezoaicei se schimbase iar, ochii ei aruncau văpăi.

— Niciodată n-am fost atât de umilită! explodă ea. Niciodată!

Se clătină, cu ochii în lacrimi. Malko nu mai ştia ce să creadă. O luă în braţe şi de data aceasta ea îl sărută cu pasiune. Cinci minute mai târziu se aflau în pat, rochia ei era descheiată şi chiloţii albi îi atârnau pe gamba stângă, iar Malko era într-o stare care hu putea decât s-o satisfacă pe mica femeie. În momentul în care era gata s-o penetreze; ea se aruncă, sări din pat, îşi ridică la loc chiloţii şi începu să-şi încheie rochia.

— Trebuie să plec la lucru, zise ea, luându-şi din mers poşeta.

Nu ajunse însă prea departe. De data aceasta, chiloţii se rupseră sub degetele nerăbdătoare ale lui Malko, iar el intră în ea dintr-o singură mişcare imperioasă, strivind-o sub el. Ea îi mângâie spatele, apoi fundul, într-o dezmierdare tandră. Făcură dragoste ca doi liceeni, repede şi intens. Trupul mic şi elastic al lui Meili se lipise de-al lui, iar ea scoase un strigăt subţire când îl simţi dându-şi drumul şi totodată mai puternic înăuntrul ei. Rămase în ea, apoi, pentru o vreme, voluptos. Se gândi că Meili fie era foarte orgolioasă, fie îi plăcea să fie agresată. În sfârşit, ea plecă în baie, iar Malko începu să-i controleze prin poşetă.

Aproape terminase, când degetele i se lipiră de un obiect rotund, care căzuse sub pat când golise poşeta: avu o senzaţie neplăcută, de duş rece: era un cartuş de 6,35, asemănător celui cu care fusese ucis Sholam Nabi!

Se abţinu să-i pună vreo întrebare lui Meili. Prefera să facă mai întâi nişte investigaţii. Tânăra ieşi din baie încheiată, coafată, cu ochii zâmbitori şi-şi lua poşeta.

— E adevărat, zise ea. Trebuie să plec. Am un curs de urdu. Dar ne putem vedea astă-seară.

Se lipi din nou de Malko şi murmură:

— M-am îndrăgostit de dumneavoastră! Sper că vom face dragoste tot timpul.

Uşa se trânti în urma ei, iar Malko luă cartuşul şi-l examină atent. Era de fabricaţie artizanală şi nu avea inscripţionat nici un număr. Imposibil, deci, să afli dacă aparţinea aceluiaşi lot cu cele găsite asupra tânărului bărbos asasin.

Era îngheţat. În mijlocul unui înspăimântător teatru de umbre. Aşadar, dulcea Meili făcea şi ea parte din complot. Imaginea femeii în roşu îi reveni deodată în minte. Putea fi foarte bine Meili. Unde mai pui că nici Fred Hali, nici Sayed Gull nu o cunoşteau. De altfel, modul în care se năpustise asupra lui era destul de suspect. Atunci, de ce să-l fi salvat în bazar? Nimic nu se potrivea şi totuşi, simţea primejdiile dându-i târcoale. Îşi băgă cartuşul în buzunar şi ieşi.

*

* *

Un pakistanez ştirb deschise o ferestruică pătrată în poarta din fier, şi-l privi suspicios pe Malko. Acesta văzu că Volkswagenul verde nu se afla în curte.

— Nasira Fadool?

Pakistanezul clătină negativ din cap.

— Yasmin Munir?

Acelaşi gest. Având între ei bariera comunicaţională a limbii, era imposibil să obţină vreo informaţie… Trebui să se resemneze şi să bată în retragere. Şi tot acest du-te-vino prin căldura infernală îl distrugea, pur şi simplu. Se rugă ca cele două femei să nu fi dispărut de această dată de-a binelea, la Islamabad sau în altă parte. În afară de pistol – pe care îl lua cu el peste tot, acum şi de prezenţa lui Krisantem, nu-şi mai lua nici o precauţie. La ce bun? Îşi consultă ceasul Seiko şi constată că îi mai rămăseseră două ore până la întâlnirea cu Sayed Gull. Şi îi era foame. Sfidând pericolul, se îndreptă către bazar, mai precis, către Salateen. Sala de sus era aproape goală. În douăzeci de minute, mâncase un pui „tanduri”, cu *„nan”, marile* gogoşi pripite *care* se serveau la orice, totul asortat cu Pepsi, pentru

schimbare.

Ideea culpabilităţii lui Meili îl obseda. Dar cum să o supravegheze? Ea nu ştia că nu mai avea cartuşul, deci Malko avea un avantaj. Interogatoriul tânărului bărbos avea un element nou, poate. Hotărî să aştepte până în ziua următoare pentru a lua taurul de coarne. Afară, şoferul îl aştepta înfulecând un nan înecat în roşii strivite şi condimente.

*

* *

Noaptea, clădirea care adăpostea Alianţa Islamică era foarte sinistră. Malko îi urmă în curte pe cei doi afgani înarmaţi, care îl conduseră la Sayed Gull. Îl găsi pe acesta în fundul curţii, în faţa unei gropi dreptunghiulara Doi mujahedini luminau scena cu felinare. Se aplecă şi văzu o scară din lemn înfiptă în pământ ce dădea într-un fel de culoar îngust care deservea mai multe porţi cu grilaj.

— Este închisoarea noastră, explică Sayed Gull. Nu se poate evada de aici. Ziua, intrarea e ascunsă. Nici măcar Securitatea Pakistaneză nu are habar de existenţa celulelor.

Am păstrat aici mai mulţi „shuravis” zile întregi, înainte de a-i preda, pakistanezilor. Acum îi torturăm – e mai simplu şi nu le iau hrana de la gură mujahedinilor.

Doi soldaţi coborâră, deschiseră unul dintre grilaje, de unde-l scoaseră pe Jandad şi-l împinseră pe scară. Urmele loviturilor se inflamaseră şi nu arăta deloc bine.

— Ce-aţi obţinut cu ancheta? întrebă Malko.

— Nu mare lucru, răspunse Sayed Gull. Nu ştim unde i-au fugit cei doi complici.

Jandad, cu mâinile legate la spate, fu băgat în portbagajul unei Toyota, ca un pachet oarecare.

Malko urcă în maşină, lângă Sayed Gull şi doi bodyguarzi. Un Colt înţesat de mujahedini îi urma. O luară către sud, coborând spre centrul Peshawarului, apoi cotiră către Khyber Road, ajungând în cele din urmă pe Jamrud Road. Malko se întrebă unde mergeau. Casele de pe-o parte şi alta a străzii se împuţinau şi dispărură la un moment dat. Trecură fără să-ncetinească măcar prin dreptul punctului de control de la ieşirea din oraş. Începea uriaşa tabără de refugiaţi de la Nasr. Era drumul către trecătoarea Khyber. Lui Malko i se făcu râu. Urma o execuţie. Merseră prin tabără cam un sfert de oră şi, la ultimul punct de control, înainte de Jamrud virară, la stânga, pe o şosea ce ducea

către inima deşertului. Încă doi kilometri şi un gard îi opri. Ajunseră în faţa unei porţi, care le fu deschisă de către un paznic cu turban şi se opriră, în cele din urmă, în faţa unei lungi clădiri industriale.

— Am ajuns, anunţă Sayed Gull.

Asad, uriaşul cu mâini umede, bătu într-o uşă din fier cu patul puştii, iar ea se deschise, descoperind un chip neras. Conciliabul cu voce groasă. Intrară, în fine, cu toţii, iar Malko avu impresia că ajunsese în infern. Să tot fi fost vreo 600° C.

— Unde suntem? întrebă el.

— Într-o sticlărie care aparţine unui simpatizant al Cauzei, explică Sayed Gull. Am mai fost de câteva ori.

Un cuptor enorm care funcţiona pe bază de păcură, filtra o magmă fierbinte din pastă de sticlă, care umplea automat nişte cupe ce se revărsau undeva sub cuptor. Apoi, intrau într-o matriţă, ce le dădea forme recipientelor, ce plecau pe o bandă nesfârşită către camera frigorifică.

Doi bărbaţi vegheau bunul mers al operaţiunii. Malko, intrigat, se întoarse către Sayed Gull.

— Ce veţi face?

— Îl vom pedepsi conform codului musulman, anunţă şeful Informaţiilor.

Dacă mărturiseşte va fi judecat. Dacă nu, va fi executat pe loc pentru uciderea lui Sholam Nabi…

Doi mujahedini îl aduseră pe Jandad. Îl traseră dedesubtul cuptorului şi unul din ei îi eliberă mâinile, cu pumnalul. Sayed Gull se apropie şi îi ţinu un lung discurs în dari, strigând pentru a acoperi sunetele maşinăriilor. Tânărul bărbos începu să se zbată şi să strige. Din cauza zgomotului asurzitor, nu se înţelegea nimic, nu vedeai decât că buzele i se mişcau şi că faţa îi era descompusă de groază. Oribil. Asad îi luă degetul mare de la mâna dreaptă şi i-l apropie de roata zimţată, ţinându-l chiar în dreptul locului unde începea să curgă valul de sticlă.

Se întâmplă foarte repede.

Fascinat, Malko văzu valul de sticlă topită ieşind din cuptor şi alunecând către cupe. Se sparse de mâna lui Jandad, ca o uriaşă floare roşie.

Urletul lui acoperi zgomotul furnalului. Asad se trase înapoi, cu tot cu prizonier. Tânărul bărbos căzu, se tăvăli pe jos, scuturându-şi mâna pentru a scăpa de sticla fierbinte lipită de pielea lui. Scoţând strigăte oribile şi neomeneşti, sub privirea impasibilă a lui Sayed Gull. Durerea trebuie să fi fost mai mult

decât crâncenă. Lui Malko i se făcuse rău. Sayed Gull se întoarse spre el.

— Normal, nu-l vom ucide imediat. Nu e o pedeapsă suficient de severă…

Totul era relativ… Jandad urla mereu, îngenunchiat lângă furnal. Pasta continua să curgă regulat, transformându-se treptat în sticlă. La un ordin al lui Sayed Gull, Asad îl ridică pe Jandad ca pe un obiect, îi înveli mâna mutilată într-o cârpă şi îl târî până în faţa Şefului Informaţiilor, mai la o parte de furnal.

Toţi erau transpiraţi, din cauza căldurii incredibile.

— Vorbeşte! îi ordonă Sayed Gull, căci dacă nu, capul tău va păţi ce-a păţit mâna.

Tânărul bărbos căzu în genunchi, ajungând la picioarele lui Malko, vorbindu-i acestuia în engleză:

— Vă rog. Vă implor! Nu-i lăsaţi să mă ucidă.

Lui Malko i se puse un nod în gât. Jandad n-avea încă 20 de ani. Şi totuşi, îl văzuse omorând cu sânge rece. Simţi, privirile dezaprobatoare ale mujahedinilor în ceafă şi nu putu decât să-l sfătuiască:

— Spune ce ştii şi voi avea grijă să scapi.

— Sunteţi prea bun cu acest vierme, zise Sayed Gull. Îşi merită moartea cu vârf şi îndesat.

La un semn al lui, Asad îl ridică pe Jandad de la picioarele lui Malko şi-l trase încetişor către cuptor. Urlete demente. Calentoarsă către Sayed Gull. De data asta. Jandad vorbi. *Directorul* Informaţiilor îşi scoase un carnet din buzunar, în care-şi nota, îi puse întrebări. Până când bărbosul nu mai putu vorbi… îl luară de acolo după ce, mai întâi, îl legară. Sayed Gull rămăsese perplex. Ieşiră din sticlărie şi Malko avu impresia că se aflau la Polul Nord. Hainele i se lipeau de corp. Jandad se băgă singur în portbagaj. Plecară înapoi.

— E o poveste ciudată, zise Sayed Gull, în timp ce mergeau către Peshawar. Cred că a spus adevărul, pentru că îi era foarte frică. Totuşi, sunt unele lucruri pe care nu le înţeleg…

— Care?

— Mi-a spus că unchiul său face parte din Parcham şi că ocupă un post important în Khad. El l-a convins, promiţându-i că, dacă face ce i se cere, va primi o bursă de studii la Moscova. Înainte, unchiul lui îi pedepsea pe asasini. A venit de la Kabul *cu* alţi doi bărbaţi, ale căror nume ni le-a dat. Jamal Seddiq şi Multan Mozafar. Şi ei membri ai Parchamului.

Erau numele pe care le luase Malko de la recepţie de la

Friend’s Hotel. Deci, până aici, Jandad spusese adevărul.

— Aici, la Peshawar, a întâlnit o femeie care le-a dat arme şi instrucţiuni. Jamal Seddiq e şeful.

— Cine este femeia?

— Nu ştie, nu i-a văzut chipul. Au întâlnit-o la bazar. La unul dintre restaurantele de pe Cinema Street. A văzut-o doar o dată. Îşi aminteşte că ea vorbea perfect dari. L-a interogat pe toţi trei. Apoi, de contactul cu ea s-a ocupat Jamal Seddiq. Are un număr de telefon unde o poate găsi. Dar nu ştie nimic despre ea, nici măcar unde se află. Datorită vălului şi-a asigurat anonimatul absolut. Ea i-a comunicat instrucţiunile Khadului lui Jamal Seddiq. O listă de patru persoane de eliminat. Sholam Nabi era unul dintre cei patru. Cum locuia în cazarmă şi nu ieşea niciodată, trebuia ca cineva să pătrundă acolo. I s-a dat stiloul-pistol lui *Jandad.* Apoi, trebuia să se întâlnească afară cu complicii lui.

— Unde?

— În bazar. La o cafenea din faţa hotelului Prince. În fiecare seară, la ceasul *ultimei* rugăciuni.

— De ce au plecat din Friend’s Hotel?

— Din cauza dumneavoastră. Le-a fost teamă că vă veţi întoarce cu oameni de-ai noştri. Nu ştie nimic despre ce vi s-a întâmplat în bazar.

— Cine sunt cei pe care vor să-i omoare? întrebă Malko.

Maşina se opri. Ajunseseră la Alianţa Islamică. Tânărul bărbos fu din nou *dus în carcera* lui subterană. Sayed Gull aşteptă până ce închisoarea fu mascată cu obişnuitele placaje, pentru a-i răspunde lui Malko.

— Acum vine cea mai ciudată parte! zise el. E unul pe care nu-l cunosc, ce aparţine mişcării Hesbi Islami, Partidului Fundamentalist. Dar ceilalţi doi sunt de-ai noştri: unul grav rănit de o rachetă rusească şi-a pierdut un picior şi lucrează ca paznic într-o vilă. Unul din primii luptători ai Lowgarului. Celălalt este antrenor într-o tabără nu departe de aici. Nici o personalitate politică…

Malko era stupefiat. Toate aceste necazuri doar pentru a suprima nişte oameni fără importanţă? Era derutant. Ce legătură exista între cele patru victime desemnate? Se întoarse către Sayed Gull:

— Ştiţi unde să-l găsiţi pe cel invalid?

— Da.

— Să mergem urgent acolo!

Capitolul XII

Jamal Seddiq sări gardul şi rămase agăţat o vreme, aşteptând să se potolească lătratul câinilor. Pe această alee liniştită din *University Town* nu era lume noaptea, mai ales că locuia prin preajmă un colonel din armata pakistaneză. Liniştit, îşi dădu drumul jos, în grădină, cu mâna pe mânerul pumnalului.

Era o maşină verde în faţa vilei cufundate în întuneric. Jamal Seddiq îi dădu ocol, în timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul. N-ar fi vrut să-l omoare pe proprietar, căci asta ar fi complicat lucrurile. Din nefericire, împrejurările îl obligaseră să acţioneze cam pe nepregătite şi deci cam imprudent.

Ajunse în faţa verandei. Distinse o siluetă greoaie ghemuită. Uriaşul afgan se apropie cu pas de lup. Un câine pe care nu-l văzuse se ridică şi începu să latre. Imediat, cel care dormea se trezi şi se ridică, având în mână o bâtă.

— Cine-i acolo?

— Amin? şopti Jamal Seddiq.

Auzindu-se strigat pe nume, şchiopul se mai linişti şi rezemându-se în baston, încercă să-l vadă în întuneric. Silueta masivă a lui Jamal Seddiq se apropie. Fără o vorbă. Îi prinse mâinile brutal la spate şi-l scutură bine, apoi îl trânti pe jos, ţinându-şi genunchii, pe pieptul lui. Amin scoase un strigăt slab, ce-i fu repede înăbuşit. Imposibil să lupte.

Jamal Seddiq tocmai îşi înfipsese degetele în gâtul victimei, când auzi un zgomot în stradă. O maşină. Nu dădu atenţie, dar câteva clipe mai târziu, bătăi violente în poartă înăbuşiră horcăielile agonizante ale paznicului.

Ucigaşul simţi o sudoare rece pe şira spinării. Nu era normal! Strânse în continuare, atât de tare, încât vertebrele lui Amin i se sfărâmară între degete. Se ridică atunci, izbi câinele care-l dăduse de gol, cu un şut puternic şi alergă înspre fundul grădinii. Un zid micuţ îl separa de proprietatea vecină. Îl sări uşor şi căzu dincolo, fugind pe tăcute.

*

* *

Poarta se deschise şi apăru faţa întrebătoare a unui alb, cu bustul gol. Îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni scurţi.

— Ce se întâmplă? întrebă în engleză.

Malko îl împinse înăuntru şi intră şi el, urmat de Sayed Gull şi de mai mulţi mujahedini.

— Îl căutăm pe un anume Amin, zise el. Avem motive să credem că e în pericol de moarte.

Străinul, un englez, după accent, avu un zâmbet neîncrezător.

— Amin! Sforăie pe divanul lui improvizat. El ar fi trebuit să vă deschidă! Dar, pentru început, dumneavoastră cine sunteţi?

Se adresă lui Malko, ignorându-l pe Sayed Gull.

— Lucrez cu consulatul american, zise Malko. Domnul Hall. Este o afacere confidenţială şi foarte serioasă.

Englezul dădu din umeri nepăsător şi liniştit şi zise:

— Ei bine, haideţi să-l vedeţi.

Îl urmară, iar el aprinse un bec ce lumina veranda. Nu fu nevoie de prea mult timp pentru a-şi da seama că Amin nu mai sforăia. Unghiul dintre capul şi corpul său era concludent... Englezului îi scăpă un strigăt de groază.

— Doamne, dar ce s-a întâmplat?

— Exact ceea ce ne era teamă că se va întâmpla, zise Malko. A fost omorât. N-aţi văzut pe nimeni?

— Nu.

— Ce ştiţi despre Amin? Avea vreo activitate politică? Veneau oameni să-l viziteze?

Englezul dădu din cap, sceptic.

— El! Era un băiat curajos. Nu ieşea nicăieri, din cauza piciorului său. Uneori, veneau refugiaţi să-l vadă, cu noutăţi despre familia lui. Nu înţeleg. Nici măcar bani nu avea. Cine l-a putut ucide?

— Şi noi ne punem această întrebare, oftă Malko. Anunţaţi poliţia. Dar mi-e teamă că nu vor găsi nimic.

În ciuda orei înaintate, acceptară un pahar, în livingul puţin cam gol.

Sayed Gull şi Malko discutară o clipă în şoaptă.

— Trebuie să le găsim de urgenţă pe celelalte două victime vizate, zise Malko.

— Unul se află într-o tabără, nu departe de-aici, iar celălalt, la Islamabad, se pare, îi răspunse afganul.

— Trebuie să acţionăm repede! Sunt în mare pericol.

— Cel care se află în Islamabad are gărzi de corp. Nu are de ce se teme.

— Trebuie să-i spunem, repetă Malko. Poate ne-ar putea explica el ceva. Să sunăm la Islamabad.

Sayed Gull oftă, la rândul lui:

— Putem încerca, dar uneori treaba asta ne ia două sau trei zile. În plus, el aparţine unei organizaţii concurente. Va crede că-i întindem o cursă.

— Iar al patrulea?

— Vreau să-l chem. E simplu, dar trebuie să aşteptăm până mâine dimineaţă. Nu-l putem preveni, nu are telefon.

— Puneţi-l în gardă. Nu trebuie să aibă soarta celorlalţi.

Dispărură în noapte, după ce-şi luară rămas-bun de la englez, lăsându-l cu cadavrul invalidului.

De ce să omori un vechi luptător?

*

* *

Fred Hall mesteca gumă, sumbru, privindu-l pe Malko prin ochelarii săi enormi. Era atât de contrariat, încât uitase şi să strănute. Cât despre Malko, nu închisese un ochi toată noaptea. Reaşezând elementele puzzle-ului, fără a găsi nici cea mai mică soluţie.

— E o poveste de groază, oftă americanul. Ce legătură e între Bruce Kearland şi acest biet om? Nu s-au întâlnit niciodată, nu vorbesc măcar aceeaşi limbă şi totuşi, au fost omorâţi din aceleaşi motive.

— Bruce Kearland n-a fost în Lowgar?

— Ba da, acum doi ani.

— Iar femeia asta misterioasă, care-i conduce pe ucigaşi? N-aveţi nici o idee?

Fred Hall clătină din cap.

— Sincer, nu.

— Iar această Meili?

Americanul zâmbi slab.

— Chiar vroiam să discutăm. Am aflat câte ceva despre ea, din Islamabad. După ei, ea lucrează pentru Serviciul Secret de Informaţii Chinezesc. A fost reperată de către pakistanezi. Chinezii sunt foarte preocupaţi de problemele afganilor, mai ales că le furnizează arme. Ea trebuia să vă „contacteze” în acest scop. Dar o văd, eu unul, implicată aiurea într-un complot al Khadului. În problema afgană, sovieticii şi chinezii au poziţii opuse. Ea vă protejează mai mult. Sau, nu se ştie, orice e posibil.

— Iar Nasira Fadool?

— Am văzut-o mai devreme şi i-am spus şi noutăţile. Ea susţine în continuare că e vorba de cineva din anturajul lui Sayed Gull.

Inutil să discute despre Yasmin, care părea total în afara problemei.

— Voi merge cu Sayed Gull să o întâlnim pe cea de-a treia viitoare victimă, zise Malko. Poate o avea vreo idee?!

— Poate, oftă din nou Fred Hall.

Îl conduse pe Malko până-n căldura de afară.

— *Charsadda Road,* zise Malko.

Avea totuşi o idee, care poate că l-ar fi scos din impas. Îi rămâneau cinci zile până la sosirea primilor delegaţi ai Conferinţei Şefilor Rezistenţei. Ultima şansă pentru a dejuca planurile Khadului şi pentru a-i găsi pe ucigaşii lui Bruce Kearland.

*

* *

Abia intrat în biroul lui Sayed Gull, acesta şchiopată către el, cu un aer grav.

— Am veşti proaspete! anunţă. N-are rost să mai mergem la Islamabad.

— De ce?

— Cel de care v-am vorbit a fost victima unui atentat. Chiar azi-dimineaţă un mesager a venit să anunţe Hesbi Islami. Doi ucigaşi îl aşteptau la ieşirea din casă. Când a ieşit, l-au împuşcat. A murit pe loc. Unul din bodyguarzi a fost şi el omorât, iar celălalt, grav rănit. Agresorii au fugit cu o maşină condusă de o femeie!

— O femeie! sări Malko.

— Cu văl, preciza imediat Sayed Gull. În negru. Numărul maşinii nu la putut reţine nimeni.

Asta o elimina pe Nasira, care se afla, la ora crimei, cu Fred Hall.

— Ne mai rămâne al patrulea, zise Malko. Unde-l găsim?

Sayed îşi privi ceasul, un Seiko uriaş, care avea şi calculator.

— Ne aşteaptă în vila mea. Nu ştie nimic. Dacă doriţi, veniţi cu mine.

Mitsubishi-ul decorat în pom de Crăciun aştepta afară. Se întâlniră cu nelipsitul Rassoul şi cu vreo câţiva bărboşi cu puşti kalaşnikov. Direcţia – *University Town.* Căldura atroce le usca gâturile şi aerul care intra prin geamurile deschise părea să iasă dintr-un creier înflăcărat. Malko se întrebă cum puteau să suporte companionii lui turbanele şi hainele din bumbac. Ajunseră pe o străduţă plină de hârtoape, păzită de mujahedini

cu puşti. Alţii se aflau într-o curte, pe acoperişuri, prin case. Era pentru prima dată când Malko vedea un punct al Rezistenţei păzit cu maximă siguranţă.

Intrară într-o cameră goală, unde un tânăr afgan cu trăsături fine, ochelari, se concentra asupra conţinutului unor documente. Se ridică vioi şi se grăbi să-i strângă mâna lui Sayed Gull, dând toate semnele celui mai mare respect.

— Iată-l pe tovarăşul nostru Babrak Quasim, îl prezentă şeful Informaţiilor.

În dari, explică statutul lui Malko şi-i povesti despre crime.

Babrak Quasim asculta, vizibil surprins, clătinând din cap neîncrezător.

Când Sayed Gull termină, spuse şi el o propoziţie scurtă, tradusă de primul:

— Nu înţelege. Nu vede ce importanţă poate avea, ca să se ordone uciderea lui. Nu e decât un mujahedin ca toţi ceilalţi. A plecat din ţară de vreun an.

Se aduse inevitabilul tehai shang[15]. Malko se aşeză uimit. Îi întrecuseră pe ucigaşii din Khad, dar asta nu-i ducea la nimic: victima nu ştia de ce se vroia uciderea sa... Prin intermediul lui Sayed Gull începu să-i pună întrebări. În primul rând, le cunoştea pe celelalte trei victime?

„Da, le cunoştea, dar nu erau foarte buni prieteni, nici rude”.

„Dar pe Bruce Kearland?”

„Auzise vorbindu-se de el, dar nu-l văzuse niciodată. Nici măcar nu ştia că fusese ucis”.

„Avea vreo idee?”

„Nici una”, răspunse, cu o mină dezolată.

Băură puţin ceai, adânciţi în gânduri. Malko, reflectând, concluzionă că nu înţelegea nimic.

— S-a întâmplat un eveniment în Lowgar la care au asistat toţi aceşti oameni, zise. E singura explicaţie. Totuşi, ar fi trebuit să-şi amintească.

Sayed Gull reluă chestionarea lui Babrak Quasim. Degeaba. Nefericitul îşi storcea creierii, dar nu-şi amintea nimic remarcabil.

— Şi o femeie, întrebă Malko, aţi auzit vorbindu-se de vreo femeie?

O femeie! Nu, nu auzise. Ar fi crezut că ele locuiesc într-o altă lume.

Ieşiră în curte. Oamenii intrau mereu, alţii şi alţii, aducând

[15] Ceai roşu.

mesaje, distrăgându-i atenţia. Dacă nu prelua energic conducerea delegaţiei, toate se duceau de râpă.

— Putem încerca două lucruri, zise Malko. În primul rând, Babrak Quasim e de acord să ne ajute?

— Desigur. Cum?

Sayed Gull zâmbise indulgent *ia* o asemenea candoare.

— Ei îşi vor continua misiunea, deci vor încerca să-l omoare. Va fi suficient să le uşurăm sarcina. Înainte de a-i prinde asupra faptului. Şeful operaţiunii ştie, desigur, mai multe decât Jandad. Trebuie să ajungem la acea femeie în roşu.

— Sigur, aprobă Sayed Gull.

Apoi, explică planul lui Malko principalului interesat şi traduse ca răspuns:

— E de acord cu tot ce doriţi. Spune că, oricum, dacă moare, va fi un shahid[16]. Mentalitate care le uşura simţitor treaba.

— Ce sugeraţi? întrebă şeful informaţilor.

— Să vină în Peshawar. Să se arate pe la Alianţa Islamică. Noi nu ştim ce surse de informaţie au ei. Proba: l-au găsit pe Sholam Nabi. Putea locui în vreun hotel şi lua masa în bazar, fără să pară ciudat?

— Sigur. Care hotel?

Malko se gândi repede: un hotel uşor de supravegheat. În bazar, nu ieşea în evidenţă. Dean’s era prea „elegant” pentru un mujahedin. Rămânea Green’s, în bulevardul Shahrah-E-Pehlvi, acolo unde străinii treceau neobservaţi.

— Green’s, zise el, acolo vom stabili cursa.

— Perfect, aprobă Sayed Gull. Şi apoi?

— Îl veţi putea convinge pe Jandad să meargă astă-seară la întâlnire? E o şansă, ca ceilalţi să nu afle că l-am prins. Trebuie să încercăm.

— Îl voi convinge, zise Sayed.

Malko preferă să nu îşi imagineze cum.

— Atunci, zise, vă voi cere câţiva oameni pentru a instala capcana.

— Cu toţii sunt voluntari, afirmă directorul serviciului de informaţii. Malko nu se îndoia de asta, dar totuşi, nu era destul.

— Încercaţi să-mi găsiţi trei sau patru care vorbesc puţină engleză, îi ceru. Îl voi lua cu mine pe Rassoul, oricum. Ne întâlnim la patru la Alianţa Islamică, pentru a pune totul la punct.

Sayed Gull se ridică şi dădu mâna cu Malko, călduros. Babrak

[16] Martir.

Quasim, „momeala”, făcu la fel, ca pentru a-i mulţumi că-l expunea riscului.

— Allah fie cu voi! zise Sayed Gull.

Malko preferă să nu-i răspundă. Găsea că în ultima vreme, Allah fusese destul de capricios. Dar probabil că se va schimba.

— Să aşteptăm întâlnirea de la ultima rugăciune pentru a-l instala pe Babrak Quasim, îi sfătui. Din momentul în care îi cerem să joace acest rol, trebuie să fim în stare să-l protejăm.

Sayed Gull îl aprobă, din nou. Părea uşurat de faptul că Malko preluase comanda operaţiunilor. Acesta plecă.

Mai avea o grămadă de lucruri de făcut până la sfârşitul zilei. Printre altele, să o găsească pe Nasira. Acum, că se demonstrase oarecum nevinovăţia ei, mai avea multe de vorbit cu ea. Mai rămânea Meili. Cum putea afla dacă micuţa chinezoaică îi era aliată?

Capitolul XIII

Străduţele prăfuite şi anonime din University City nu mai aveau secrete pentru Malko. Hotelul îi dăduse un nou şofer şi el îl ghida pe acesta! Cunoscând scurtăturile, ajunseră în locul dorit mult mai repede, iar Malko deschise poarta curţii ce împrejmuia vila cu pricina şi răsuflă uşurat când văzu Volkswagenul verde. Nasira Fadool era acolo! De altfel, ea şi apăru în patio, ca întotdeauna în pantaloni şi în cămaşă, cu ochelarii prinşi la gât cu o cordeluţă din plastic şi cu toată feminitatea refugiată în gura ei roşie.

— Dispăruserăţi, zise Malko.

— Poftiţi, zise tânăra. Nu, am fost doar până la Islamabad. Yasmin n-a mai vrut să rămână în Peshawar şi am dus-o la ea acasă aseară.

Lui Malko îi bătea inima cu putere. Plecase senzuala Yasmin. Nasira îi zâmbi uşor ironic.

— Vă dau adresa ei, în caz că ajungeţi pe la Islamabad. Dar până atunci, cred că am noutăţi.

Se instalară în livingul umbrit de obloane. Se auzea zgomotul unei maşini de scris într-o încăpere vecină.

— Care anume?

— Oamenii din Khad sunt pe cale de a înţesa Peshawarul de ucigaşi, pe care-i recrutează dintre oamenii lui Khaled Khan. Ca să atace conferinţa Şefilor Rezistenţei.

— De unde ştiţi?

Ea ridică din umeri.

— V-am spus că am mulţi informatori. Dar dumneavoastră, aveţi noutăţi?

Malko îi povesti despre ultimul atentat de neînţeles asupra infirmului şi despre eliminarea omului din Islamabad.

— Ciudat! zise ea. Lowgarul nu e important. Dar mă gândesc la un lucru. N-o fi o reglare de conturi între două facţiuni rivale? Care n-are a face cu ruşii. Se mai întâmplă şi asta, uneori, iar vina e aruncată asupra Khadului. E simplu.

Ipoteză pe care Malko nu o luase în calcul…

Nasira Fadool continuă:

— Evident, dacă-i sugeraţi asta lui Sayed, va spune că e imposibil, că toţi mujahedinii se iubesc precum fraţii… Dar

gândiţi-vă! Aşa-zisul commando al Khadulului poate veni dintr-o altă provincie.

— Dar sunt mărturiile lui Jandad, obiectă Malko.

— E un copil! zise ea. Poţi să-i spui orice.

Telefonul sună, alături. Un bărbos îşi făcu apariţia şi îi spuse câteva cuvinte Nasirei, care se ridică.

— Am de lucru. Treceţi să mă vedeţi astă-seară. Mai stăm de vorbă, zise ea.

Malko se urcă în taxiul care-l adusese, mai tulburat ca niciodată. Cu o nouă ipoteză, la fel de neverificabilă ca şi celelalte.

*

* *

Malko se întorcea de la piscina Intercontinentalului, unde constatase absenta lui Meili, când tânăra chinezoaică se materializa lângă portarul cu barba portocalie, cu o geantă în mână.

Se îndreptă către el cu un aer radios.

— Iar m-aţi păcălit? zise ea cu un ton zburdalnic. Se referea la faptul că Malko uitase complet de întâlnirea lor.

— De unde veniţi? întreabă el.

— De la Islamabad. Am fost convocată de către ataşatul cultural de la ambasada mea. Vroia să ştie cum merg treburile cu învăţatul.

Deci, Meili se afla în capitala pakistaneză în momentul în care avusese loc atentatul legat de afacerea Bruce Kearland. Era al doilea indiciu în defavoarea ei, după cartuşul de 6,35. Chinezoaica murmură cu voce joasă:

— A fost o seară lungă şi plictisitoare cea care a trecut. Iar eu m-am gândit mult la dvs.

Se opri brusc.

— Aveţi probleme?

Malko nu reuşi să îşi ascundă contrarietatea:

— Nu, nu, îi răspunse. Dar căldura asta mă epuizează. Dacă aş putea măcar găsi o maşină cu aer condiţionat!

Meili avu un râs uşurel.

— Dacă doriţi, vă pot însoţi peste tot cu un evantai. În ţara mea, chestia asta se mai făcea încă şi în secolul trecut.

— Şi studiile dvs.?

— N-am mare lucru de făcut. Profesorul meu de paştun e bolnav.

Un gând urât îi trecu prin minte lui Malko. S-o livreze pe Meili solicitudinii lui Sayed Gull şi a oamenilor lui. Dar nu putea. Văzuse ce soartă i se pregătise lui Jandad. Nimic din ce i-ar încânta pe partizanii Drepturilor Omului. Prefera să-i întindă o cursă tinerei chinezoaice. Aceasta îi aruncă o privire incandescentă.

— Veniţi la piscină?

— E prea cald, zise Malko. Mai târziu, poate.

Meili îşi înăbuşi cu greu un suspin dezamăgit.

— Bine, atunci mă duc să mă odihnesc.

Malko o urmări din priviri, fără a face vreun gest. Se duse şi luă masa cu Elko Krisantem, apoi puseră la punct cele două operaţiuni ale zilei. Allah ar fi trebuit să se mute de cealaltă parte a baricadei.

*

* *

Curentul violent de aer care intra prin geamul deschis al maşinii îi mângâia plăcut faţa lui Jamal Seddiq, împrăştiind duhoarea pe care o emana Moltan, companionul său. Acesta, cu turbanul pe ochi, dormea rezemat de cealaltă portieră. Mai aveau de mers cam o oră până la Peshawar. Seddiq avea o stare nelămurită de nelinişte. Sigur, până acum, nu făcuseră nici o greşeală. Şi poate nici la următoarea execuţie. Pentru el, uciderea unei fiinţe umane, sau decapitarea unui pui, era exact acelaşi lucru.

Angoasa lui era provocată de Jandad. Cel mai tânăr din echipa lui îşi făcuse treaba şi-l omorâse pe Sholam Nabi. Doar că fusese prins. Nimeni nu-l mai văzuse, dar Jamal Seddiq nu-şi făcea nici o iluzie asupra metodelor pe care le va fi folosii Sayed Gull pentru a-l face să vorbească. Doar el însuşi practicase tortura mai înainte că să ştie că tânărul bărbos ar fi sfârşit prin a spune ceea ce ştia. Reuşise să se convingă că Jandad nu ştia mare lucru şi că nu putea, deci, să pună operaţiunea în pericol. Dar uita un lucru important totuşi, Moltan se trezi, tresărind şi îngăimă:

— Unde suntem?

— Vom traversa Indul, zise Jamal.

Se grăbea să obţină noi informaţii. Era un şoim pe care-l trimiteai după hrana dorită. Şoimarul, cel care trăgea sforile, era femeia voalată, adevărata responsabilă. Cea căreia Seddiq detesta să i se supună. Dar voia să ajungă teafăr înapoi la Kabul şi trebuia să-şi înghită dispreţul pentru sexul opus.

*

* *

Muezinul moscheei Mahabat Khan începu să strige ascuţit, acoperind rumoarea circulaţiei din bazar. Aşezat, cu un ceai verde în faţă. Jandad nu putu să nu-şi ridice capul către minaret, rugându-se lui Allah să-i acorde mila lui. Mai erau trei sau patru bărbaţi pe lângă el, aşezaţi pe scaune grosolane din lemn. Înnebuniţi de căldură. Nimeni nu păru să observe pansamentul uriaş care-i învelea mâna dreaptă. Inima-i bătea, gata să-i spargă pieptul. Se ruga din tot sufletul ca Seddiq să nu vină.

Pentru că oricum, uriaşul avea tot timpul din lume să-l ucidă, ca pedeapsă pentru trădarea lui. Ştia că ceilalţi aveau ordinul de a-l prinde viu. Privi în jur. Doi străini erau ascunşi într-o ricşă, oprită lângă un camion în pană, iar oamenii lui Sayed Gull, în număr de vreo şase, puţin mai încolo.

Dacă Jamal Seddiq venea, n-avea nici o şansă.

Jandad respiră voluptuos aerul poluat de eşapamentele camioanelor şi ricşelor. După duhoarea din celula lui subterană, aici era raiul. Simţea o nevoie acută de a-şi lua picioarele la spinare, ştiind că ar fi fost repede doborât de o rafală de kalaşnikov.

Muezinul se oprise. Jandad începu să numere în gând minutele. Oamenii se împuţinară pe străzi. Speră din nou. Silueta înaltă a lui Jamal Seddiq nu apărea de nicăieri.

Un autobuz multicolor, îşi făcea loc, claxonând de zor, venind dinspre Kabuli Gate. Brusc, cu un zgomot infernal, acceleră brutal, lovind câţiva trecători şi urcându-se exact pe cafeneaua unde se afla Jandad. Acesta nu mai apucă să se mişte.

Văzu crescând uriaşul care venea spre el, scoase un strigăt de groază, iar paraşocul îl lovi în plin, sfărâmându-i cutia toracică.

Greul vehicul îşi continuă cursa, omorând încă un client al cafenelei, coti la stânga şi acceleră către GT Road, spulberând o ricşă şi pe conducătorul ei. Un bărbat, înarmat cu un kalaşnikov, ţâşni dintr-o magherniţă şi trase în spatele lui, fără a reuşi să-l oprească. Alţi mujahedini apărură de peste tot, trăgând în urma autobuzului, în care se afla doar un şofer.

Prea târziu, căci dispăruse, pe GT Road. Mulţimea se precipită pentru a aduce cele trebuincioase răniţilor. Jandad era în agonie, cu o spumă roşiatică pe buze, livid. Încetă din viaţă tocmai când Malko se aplecă deasupra lui. Nebun de mânie.

O dată în plus, duşmanii lui îl învinseseră, cu o cutezanţă

incredibilă. Cursa pe care le-o întinsese, se întorsese împotriva lui. Când un taxi plin cu mujahedini se urni, în sfârşit, autobuzul dispăruse demult. N-aveau nici o şansă să-l mai ajungă.

*

* *

Jamal Seddiq frână în faţa cinematografului Ferdous, sari din autobuz, pentru a dispărea imediat în mulţimea care mişuna pe GT Road. Inima îi bătea regulat şi avea senzaţia plăcută a datoriei împlinite. Nu el avusese ideea cu autobuzul furat din parcarea hotelului Galaxie, dar o adoptase entuziast.

Faţa terorizată a lui Jandad îl urmări multă vreme.

Acum, trebuia să se întâlnească cu Multan, pentru ultima parte a misiunii. Apoi, urma drumul înapoi la Kabul şi o linişte de câteva luni, sub protecţia ruşilor. Se opri la colţul străzii Hospital Road şi-l căută din ochi pe complicele său. Acesta apăru, împingând în faţa sa căruciorul unui vânzător de pepeni verzi. Se apropie de Jamal Seddiq cu un zâmbet larg. Ascuns în mulţime, asistase la uciderea lui Jandad.

— Aceşti pepeni nu sunt, la fel de buni ca ai noştri. Nu sunt decât apă.

Jamal Seddiq îi puse o mână pe umăr.

— Curând, vom mânca pepeni mai buni la Kabul, zise el.

Micii săi ochi ticăloşi, plini de şiretenie, străluceau dement.

Întotdeauna îi plăcuse vânătoarea: ca vânător, sau ca vânat. Analfabet şi incult, poseda poate un al şaselea simţ, preţios pentru genul de meserie pe care o exercita. Chiar în acest oraş pe care nu-l prea cunoştea, între aceşti pakistanezi cu care nu se înţelegea, se simţea puternic şi simţea primejdia.

Tot mergând, ajunseră în faţă la Galaxie Hotel. Pe partea cealaltă, se vedea autobuzul gata de plecare în Afganistan. Se întoarse către Multan:

— Plecăm în două zile la Kabul, *Inch Allah!*

*

* *

Malko şi Sayed Gull stăteau pe gânduri, sub privirea apăsătoare a lui Asad, ale cărui degete groase erau ocupate să facă să ruleze în şirag de mătănii din chihlimbar.

Atmosfera nu era deloc veselă în micul birou adâncit în penumbră. Sayed Gull îşi puse ochelarii.

— Trebuie să continuăm, zise el, chiar dacă vom da greş. Dacă nu, ne compromitem.

Era un limbaj pe care-l înţelegea şi Malko. Dar experienţa recent trăită, îl neliniştea foarte tare. Adversarii lor păreau mereu să se afle puţin în avans.

— Nu aveţi nici o idee despre cum au prins de veste despre cursa pe care le-am întins-o? întrebă. Sayed Gull ştia ce gândea. Afganul îl privi lung şi-i spuse simplu:

— Nu. Nimeni nu ştie.

Nimeni dintr-o duzină de mujahedini? Cum să se asigure de credinţa lor? Ar fi fost nevoie de luni de interogatorii.

— Foarte bine, zise Malko. Să jucăm şi ultima carte.

*

* *

Green’s Hotel părea să fi trecut printr-un cutremur. Faţada verde spălăcită ce dădea în bulevardul Shahrah-E-Pehlvi era cât de cât decentă, dar când intrai, era oribil: pereţii erau scorojiţi, nenumărate insecte se plimbau în voie pe tavan, o scară cu treptele roase, un miros respingător. Un bătrân fără un ochi, aşezat în spatele unei tejghele, îşi pieptăna cu degetele barba căruntă. Aruncă o privire indiferentă către Elko Krisantem care cerea o cameră.

Se rezolvă repede. 50 de rupii în avans pentru o săptămână şi primi cheia.

— Etajul trei, zise bătrânul în engleză, camera 36.

Elko încercă să urce fără să calce pe prea multe trepte.

Camera lui nu avea în dotare decât un vechi divan deşelat. Ce servea de tabără de odihnă mai multor familii de ploşniţe, o masă cam într-o rână şi mai multe cuie într-un perete, în chip de cuier. Deşi geamurile erau închise, căldura era groaznică, otrăvitoare. Strivi două şopârle şi vreo câteva insecte, apoi renunţă. Îşi va mânca pâinea neagră.

Costumul pakistanez pe care-l purta îi permitea să ascundă o armă.

Elko îşi legase de mijloc o curea solidă din piele cu un mic suport care-i ţinea pistolul Astra şi două încărcătoare de schimb. Laţul era în buzunarul micii jiletci pe care o purta pe deasupra. Ieşi pe hol şi bătu în uşa cu nr. 30.

Babrak Quasim îi deschise. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mamite în tăcere. Afganul ştia că turcul era însărcinat cu paza lui. Cu un zâmbet care spunea multe, îşi scoase de sub cămaşă un pumnal lung, pe care i-l arătă lui Elko mândru. Nu vroia să moară. Îşi băgă arma la loc şi se ghemui pe jos, lângă un mic

reşou, unde fierbea apă.

Elko Krisantem, care avea oroare de ceai. Fu nevoit să se supună ritualului… Apoi, cei doi bărbaţi se puseră de acord prin semne, asupra modului de a acţiona. Toate fuseseră deja povestite amândoura de către Sayed Gull, din fericire.

După ultima înghiţitură de ceai, turcul coborî în Shahrah-E-Pehlvi şi se aşeză lângă un chioşc unde se făceau fotocopii, aşteptând ca Babrak Quasim să iasă din hotel. Asasinii ar fi apărut probabil seara, nicidecum în plină zi, dar poate că ar fi reperat vreun element interesant. Cinci minute mai târziu, Babrak Quasim ieşi şi se îndreptă, pe jos, către bazar. Elko îl urma la zece metri în spate. Traversară podul, ieşind pe Railway Road, luând-o spre autogara pentru Kabul, apoi se pierdură în mulţimea de pe Cinema Street. Elko se mai apropie, căci mulţimea era prea densă şi nu putea interveni, în cazul unui atentat, dacă era prea departe.

Deodată, în timp ce treceau prin Chitrali Bazar, remarcă un pakistanez atletic, cu un turban mare, cu o mustaţă ca a lui Genghis Han, cu o cuvertură pe umăr.

Trei sute de metri mai încolo, Krisantem îl văzu iar, în faţa băncii Habib.

La câţiva metri în spatele lui Babrak Quasim. Inima turcului începu să-i bată cu putere. Babrak Quasim se urcă într-o ricşă şi străinul făcu la fel! Elko luă o a treia ricşă şi-i dădu conducătorului adresa Alianţei Islamice, cerându-i să se grăbească. Aşa, ajunse primul în faţa clădirii unde flutura drapelul afgan.

Ricşa lui Babrak Quasim ajunse puţin mai târziu şi afganul intră în clădire. Tipul atletic ajunse şi el şi se îndreptă fără grabă către un birt, unde se instală, cu un ceai în faţă. Elko se lămurise! Se aşeză la o oarecare distanţă de el, în spatele unei maşini şi se ghemui lângă ea, ca şi cum i-ar fi reparat pana.

Se scurseră 20 de minute. Apoi, supraveghetorul se ridică şi luă o ricşă spre centrul oraşului, urmat, evident, de către Krisantem, care îl urmări până la intrarea în hotelul Galaxie, la ieşirea de pe podul căii ferate, unde el intră. De astă dată Elko Krisantem avea impresia că jucau ultima manşă. Adversarul muşcase momeala. Luă o ricşă pentru a se duce să dea raportul. Orele ce urmau aduceau cu siguranţă noutăţi.

Capitolul XIV

Babrak Quasim înainta încet prin mulţimea din bazar, căutând un birt unde să se instaleze. Mâna sa era adâncită în fundul buzunarului, strângând mânerul pumnalului. Ştia foarte bine că era supravegheat, dar prefera să se bizuie pe propriile-i forţe. Era imposibil să aibă parte de o pază sigură în acea mulţime densă şi înfierbântată. Mai mulţi mujahedini fuseseră deja victime ale ucigaşilor în circumstanţe asemănătoare. În cazurile respective, nu intervenise nimeni. Paştunilor le era prea teamă să nu care cumva să declanşeze răzbunări tribale, iar pakistanezii preferaseră să rămână neutri.

Se aşeză pe banca din lemn a unui restaurant, în plin Bazar Misgaran, lângă piaţa de fructe şi îşi comandă un kebab asezonat cu pigment şi un pahar de lapte cald.

În timp ce mânca, încercă să-şi repereze paznicul, fără a reuşi. Se aşezase cu faţa către stradă şi cu spatele la perete şi-i urmărea pe negustori, pe colportori, pe puştii care cărau baloturi uriaşe, măgarii şi ricşele care defilau într-o învălmăşeală de nedescris. Bău trei ceşti de ceai şi se ridică. Se simţea prea obosit ca să mai meargă pe jos, aşa că opri un maxi taxi, al cărui bilet costa o rupie şi care-l lăsă aproape în faţa hotelului Green’s. Noaptea, stabilimentul aproape că părea prezentabil. O luă pe scările în ruină, scârbit. Recepţionerul lipsea şi lăsase recepţia larg deschisă. Babrak Quasim urcă încet două etaje, recitând în gând un verset din Coran. Lumina de pe culoar era atât de slabă, încât se orientă pe bâjbâite. Ar fi preferat să doarmă într-un cort, decât în această cameră otrăvită de căldură şi teamă, dar nu prea avea de ales.

Împinse uşa. Uri neon clipea pe trotuarul din faţă, luminând o fabrică de mobilă. Brusc, simţi o prezenţă, se întoarse, încercând să iasă din cameră, dar nu mai apucă.

Două mâini îl apucaseră de braţe şi-l trăseseră înapoi. Văzu o siluetă gigantică, luciul lamei unui pumnal curbat ţinut orizontal; gigantul îl lovi. Fu ca un pumn în stomac, urmat de o arsură insuportabilă..

Icnind ca un tăietor de lemne, asasinul introduse lama, deschizându-i cutia toracică a lui. Babrak până la stern. Un val de sânge ţâşni din rana îngrozitoare. Babrak Quasim îşi pierdu

instantaneu cunoştinţa, fără să mai scoată un sunet. Uriaşul îşi scoase pumnalul şi-l înfipse din nou în corpul mutilat, de astă dată în dreptul inimii, pe care o străpunse. Dar afganul nu se mai zbătu.

*

* *

Elko Krisantem asculta, pe culoarul celui de-al treilea etaj. Îl urmărise pe Babrak Quasim de la bazar şi apoi trebuise să-l întâlnească pe Malko, pentru a organiza paza pe timp de noapte, cu oamenii lui Sayed Gull, care întârziaseră vreo jumătate de oră.

Hotelul Green’s era tăcut. Quasim trebuie că se întorsese în cameră. N-avea rost să-l trezească. După părerea lui, pericolul se afla afară, în mulţime. Elko Krisantem se destinse puţin. Va petrece o noapte liniştită, cu condiţia ca ploşniţele şi celelalte soiuri de insecte să nu-l devoreze îi întregime.

Se întinse pe divan câteva clipe, apoi setea nu-i mai dădu pace, ca o consecinţă a condimentelor îngurgitate în bazar. Bineînţeles, nu avea nici măcar un lavoar în cameră. Pentru întregul etaj, nu era decât un singur duş ca vai de el, la capătul culoarului. Se ridică. Trebuia să bea ceva. Ieşi din cameră şi o luă pe scări. Recepţionerul din tura de noapte trebuia să ştie unde găsea un Pepsi. Turcul ajunse la recepţie. Nimeni. Probabil adormise pe undeva. Elko Krisantem făcu turul parterului, apoi feri perdeaua care dădea într-un mic studio, în spatele recepţiei, unde se odihnea recepţionerul de noapte.

Instantaneu, pulsul turcului crescu la 120.

Recepţionerul era într-adevăr acolo, dar întins pe jos, cu limba neagră ieşindu-i din gură, cu capul într-un unghi de 45° faţă de corpul său. Mort, evident. Elko Krisantem se repezi spre scări, smulgându-şi pistolul de la brâu. Moartea recepţionerului era de foarte, foarte rău augur. Se blestemă în gând pentru a nu-l fi însoţit pe Babrak Quasim până în cameră. În timp ce urca scările patru câte patru, auzi nişte zgomote deasupra şi o masă enormă îi apăru în faţă: tipul pe care-i mai văzuse în spatele lui Babrak Quasim, azi. În spatele său, se afla un altul. Se priviră câteva clipe, apoi uriaşul cu turban zări pistolul din mâna turcului şi o luă la fugă pe palierul primului etaj.

Elko făcu la fel, având o poziţie mai puţin expusă şi neştiind ce să facă. Ajunse la parter şi se repezi în spatele tejghelei recepţiei, cu pistolul în mână, aşteptându-i nerăbdător pe oamenii lui Sayed Gull, care ar fi trebuit să fie acolo de multă

vreme, deja. Hotelul nu avea decât o singură ieşire. Nu credea că adversarii vor încerca să-şi facă drum cu focuri de puşcă. Ar fi alertat prea mulţi oameni şi ar fi ieşit din anonimat... deci, probabil că vor încerca un alt truc... Ceea ce lui îi oferea un avantaj de câteva secunde.

O luă la goană pe hol, ieşi în stradă şi... strigă de bucurie. Malko traversa bulevardul! Krisantem făcu un salt spre el.

— Sunt acolo! îi spuse. Cel puţin doi. Cred că l-au omorât pe Babrak Quasim.

Malko înjură. Credea că o să-i găsească pe mujahedini! Când colo, era singur.

O terasă pe jumătate acoperită ducea pe imobilul vecin. Ucigaşii ar fi putut fugi pe-acolo. Un singur om nuri putea reţine. De data asta, n-aveau dreptul să lase această şansă să le scape.

— Mă duc să dau un telefon, zise Malko. Supraveghează intrarea.

Alergă către magazinul care făcea fotocopii. În faţa unei bancnote de 20 de rupii, vânzătorul îi întinse pe loc telefonul. Numărul lui Sayed Gull sună îndelung, fără să-i răspundă nimeni. Îi venea să urle. În sfârşit, cineva ridică receptorul. Era Asad! Malko se prezentă şi îl auzi pe Sayed Gull.

— Ce faceţi! explodă ei. Au venit să-l omoare pe Babrak.

Afganul bâlbâi ceva despre o maşină în pană.

Cu gâtul uscat, Malko privi faţada hotelului verde. Dacă preveneau poliţia pakistaneză, totul era compromis.

Mai auzi promisiunile precipitate ale lui Sayed Gull – înainte de a închide.

Elko Krisantem dispăruse. Fugind până la imobilul care domina terasa semi-acoperită a hotelului, el intră, urcă scările în carabă, pentru a-i prinde pe ucigaşi şi a-i întoarce, eventual, din drum. Timp în care Sayed Gull şi-ar fi luat oamenii şi ar fi apărut, adică vreun sfert de oră.

*

* *

Elko Krisantem intră în Green’s Hotel. Scara era goală. Apăru un pakistanez fără turban, coborând cu un pas şovăielnic, cu privirea fixă, halucinată. În plină reverie a haşişului. Nu se punea problema să tragă în el. Cu vechiul său pistol, Krisantem se avântă pe scări. Spera ca cei doi adversari ai săi să nu se folosească de arme de foc, pentru a nu atrage atenţia. Ceea ce i-ar fi oferit un avantaj. Se ruga în gând ca Malko să se fi întâlnit

cu Sayed Gull. Tot ce i-ar fi rămas de făcut în acest caz ar fi fost să se întâlnească la un moment dat cu ei. Îi trebuiau măcar câteva minute pentru a ajunge la terasa ce prelungea al treilea etaj al lui Green's. O dată ajunşi acolo, i-ar fi putut prinde pe ucigaşi liniştiţi. Ajunse la etajul I şi se opri.

Nimeni.

Etajul avea şase camere, două pe stânga, patru pe dreapta. Cele două uşi din stânga erau deschise, una a unei camere libere, alta după toate probabilităţile, a drogatului pe care-l văzuse mai devreme pe scări.

Bătu la prima uşă de pe dreapta, de unde se auzea muzică şi ieşi un bătrân mirat, care-i închise imediat. *Camera* următoare era goală. Deschise încă două uşi, culegând câteva înjurături în paştun şi urdu, şt o luă iar pe scări, cu sufletul împăcat.

Inspectă holul înainte de a porni să-i caute la etajul doi. Avea în câmpul său vizual întregul palier. Dar şi acesta era gol. Trei uşi erau deschise, ale unor camere goale. Muzică paştun se auzea dintr-o alta. Elko bătu şi-i deschise un tânăr. Krisantem se scuză şi-şi continuă investigaţiile. Uşa care dădea în terasă, la capătul culoarului, era deschisă. Ca să ajungă acolo, trebuia să treacă prin faţa camerei lui Babrak Quasim.

Tăcerea îl neliniştea. Cei doi ucigaşi trebuia să fi descoperit terasa deja şi să fi fugit pe-acolo. Ori erau deja departe, ori se loviseră de Malko.

La acest gând, Elko uită de prudenţă. Înaintă pe culoar, cu ochii fixaţi asupra terasei.. Paşii lui făcură vechiul parchet să crape şi mai multe şopârle se risipiră în toate părţile, speriate. Ajunse la nivelul camerei afganului pe care trebuise să-l păzească. Uşa era întredeschisă. Elko trecu repede înainte. În aceeaşi clipă, o uşă se deschise violent în spatele lui şi o masă enormă îl catapultă pe coridor, expediindu-l în camera lui Babrak Quasim. Apucă să vadă trupul însângerat alungit pe divan şi-şi băgă pistolul în teacă.

Se rostogoli, cu viteza unei pisici, fotografiind scena. Un uriaş cu turban şi cu ochii mici şi cruzi se aruncă peste el. Un altul, de mai sus, apăruse cu un pumnal în mână. Elko se ridică şi aruncă o valiză în geam, sperând că va atrage atenţia. Pistolul îi căzu pe divan, din neatenţie. Îi rămăsese şnurul. Văzându-l dezarmat, uriaşul afgan rămase descoperit. Krisantem îi sări la gât, petrecându-i şnurul mortal în jurul său.

Simţi imediat mâinile adversarului său înnodându-se în jurul propriului său gât şi-şi vârî capul între umeri, încordându-şi

muşchii. Furios că se lăsase surprins ca un începător.

Hotărât lucru, meseria de majordom nu-l predispunea către luptele sportive. Al doilea ucigaş se întoarse către ei, încercând să-şi înfigă lama pumnalului în trupul lui Elko, dar risca să-şi atingă complicele. Elko îl lovi fulgerător cu piciorul, mai mult pentru a-l surprinde. Nu-şi făcea prea multe iluzii. Dacă Malko nu ajungea repede, nu se mai descurca. În timpul luptei, căzură pe divan şi văzu mânerul pistolului său. Încerca să se apropie. Nu-i era teamă să tragă în ei. Un pumn al adversarului său însă, îl opri. Evită încă o lovitură de cuţit, dar un văl roşu începuse să-i întunece vederea. Deşi strângea şnurul din răsputeri, uriaşul rezista. Elko nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Altul ar fi murit demult. Brusc, laţul păru să se destindă brutal. Fericit, Krisantem îşi spuse că pătrunsese în carne, tăindu-i carotidele. Recompensa unui mare efort.

Fericirea lui nu dură decât o fracţiune de secundă. Degetele se desfăcură. Laţul se rupsese!

Nu mai apucă să fie stupefiat. Cu gâtul liber, uriaşul trase o gură de aer proaspăt. Ridicându-l pe Elko, îl izbi de perete. Elko, pe jumătate leşinat, îl văzu apărând din dreapta pe complicele ras în cap. Îl lovi din nou cu picioarele, dar forţele îi scăzuseră considerabil.

Simţi o arsură în coaste şi-şi pierdu cunoştinţa în clipa în care adversarul său îi înfipse pumnalul în coaste.

*

* *

Transpirat, răsuflând greu, Malko se aruncă pentru a zecea oară în uşa veche, dar solidă care îl despărţea de terasa de la Green’s. Întârzierea asta putea avea consecinţe tragice. Mujahedinii tot nu apăruseră, Elko era singur cu cei doi ucigaşi. Ultimul etaj al imobilului în care se afla era gol, părăsit, iar uşa pe care încerca să o deschidă era zăvorâtă cu mai multe scânduri bătute în cuie de-a curmezişul ei. Refăcându-şi forţele, se aruncă iar, cu piciorul drept în faţă.

Cu o scârţâială prelungă, uşa căzu în sfârşit şi Malko, în elanul lui, căzu în gol. Se ridică, îşi luă pistolul şi sări pe terasa prăfuită. Uşa care dădea în holul de la Green’s era deschisă. Malko intră şi deschise uşa cu numărul 36 cu piciorul.

Elko era întins pe jos, cu o pată mare de sânge în dreptul coastelor. Un tip masiv ras în cap aplecat asupra lui, îl ţinea de păr cu mâna stângă, puţin ridicat şi se pregătea să-i taie gâtul cu

dreapta. Ghemuit mai încolo, un alt uriaş examina un pistol. Fără să mai stea pe gânduri, Malko trase de două ori în capul chel. Detunăturile făcură pereţii să se zguduie. Omul se clătină şi capul îi tresăltă. Dintr-o mişcare, celălalt se ridică, strângând pistolul lui Krisantem în mână, fixându-l pe Malko cu ochi mici şi răi.

*

* *

Oamenii lui Sayed Gull săriră din maşină ca o legiune de draci şi alergară către Green’s Hotel, urmaţi de şeful lor care şchiopăta cât de repede putea, în spate.

— La trei! urlă Sayed Gull.

Urcară în fugă. Izbindu-l pe drogatul care bântuia treptele, cât colo.

Ajunseseră la trei când se auziră cele două detunături. Intrară în cameră, exact când Jamal Seddiq se pregătea să tragă: Malko şi încă doi mujahedini traseră în acelaşi timp, făcând să-i sară pistolul din mâna uriaşului. Acesta dădu înapoi, conştient încă, apoi căzu. Dacă Sayed Gull n-ar fi apărut, în cele din urmă, mujahedinii l-ar fi omorât pe loc.

Malko se precipită către Elko Krisantem. Turcului îi curgea un firicel de sânge din gură. Malko îi desfăcu repede cămaşa şi examină tăietura dintre coaste. În cel mai bun caz, avea un plămân perforat. Dacă nu fusese atins şi alt organ vital, putea fi salvat. Era inconştient. Malko se ridică.

— Repede, zise, e grav rănit. Trebuie să-l ducem la spital.

Mujahedinii erau pe cale de a-l transforma pe Seddiq în cârnăciori. Într-o clipă, cu patru puşti şi turbane, confecţionară o targă improvizată, unde îl puseră pe Krisantem. Unul din ei mai trase o rafală de focuri în trupul celui împuşcat, de Malko şi plecară. Turcul fu instalat în maşină alături de Malko şi Sayed Gull şi plecară pe dată.

Şeful Informaţiilor nu-şi ascundea bucuria.

— El e, Jamal Seddiq! se exalta el: Valorează enorm. E unul din cei mai mari criminali ai ţării. A torturat nenumăraţi mujahedini al căror sânge cere răzbunare. Oricine are un prieten sau o rudă care i-a trecut prin mâini.

Uitat, nefericitul Babrak Quasim îşi pierduse viaţa în acea operaţiune.

Mitsubishi-ul se îndrepta cu toată viteza către spitalul din *University Town*, cel al mujahedinilor. Malko îi luă mâna lui

Krisantem, iar acesta îi răspunse cu o abia perceptibilă strângere a degetelor.

— Trebuie întâi să ne spună tot ce ştie despre această operaţiune. E mai important decât răzbunarea. E singurul care ne poate da informaţii.

Sayed Gull avu un zâmbet sinistru.

— Raţionaţi ca un occidental. Pentru noi, nimic nu e mai important ca răzbunarea. Mai ales în cazul unuia ca Jamal Seddiq, Trebuie ca moartea lui să fie un exemplu pentru toată lumea. E un mare trădător.

Numitului Seddiq, deci, nu i se pregătea nimic bun. Malko nu mai spuse nimic până la spital. Se gândea doar la Krisantem. Două infirmiere în bluze albe îi preluară din faţa unei clădiri care semăna mai degrabă a garaj decât a spital şi-i conduseră către sala de operaţie.

— Liniştiţi-vă, zise Sayed Gull, au obiceiul să facă minuni. Să mergem la Alianţa Islamică şi apoi ne vom întoarce aici.

Malko nu comentă.

Avea, în sfârşit, o pistă, plătită foarte scump, dar nu trebuia ca afganii, cu setea lor de răzbunare, să-l împiedice să o exploateze…

Mujahedinul care participaseră la expediţia de la Green's, îi avertizaseră pe toţi cei ce se aflau la Alianţa Islamică. În câteva minute, mai multe sute de afgani înconjuraseră grupul care adusese corpul lui Babrak Quasim şi al asasinului său. Un urlet unanim ieşea din piepturile lor, subliniat cu focuri de puşcă.

— *Marg bar Seddiq!*[17]

Jamal Seddiq, asurzit, gârbovit, pierzând sânge, stătea cu capul între umeri.. Cineva îl lovi cu patul unei puşti. Se profila linşajul…

Sayed Gull interveni şi, urcat pe maşină, strigă:

— Trădătorul va fi judecat de către Consiliul Revoluţiei. Nu vom proceda precum cei din Khad.

Nu se prea făcu auzit, dar câţiva paznici începură să-l târască pe Seddiq spre închisoarea subterană din fundul curţii. Chiar i se înfăşurară şi rănile în cârpe. Pentru a nu rupe scara, îl împinseră, pur şi simplu, de sus. Afganul căzu cu un zgomot surd. Un mujahedin coborî după el şi-l închise. Apoi, traseră trapa şi garda personală a lui Sayed Gull, compusă din vreo doisprezece bărbaţi înarmaţi, rămase de pază.

---

[17] Seddiq la moarte!

— Sayed Gull îl luă pe Malko pe după umeri.

— Îl vom interoga mâine dimineaţă. Se va gândi până atunci la ce-a făcut şi va fi mai maleabil. Acum, să ne întoarcem la spital.

Malko privi neliniştit trapa. Prizonierul nu-şi făcea prea multe iluzii. Urma să fie executat, oricum. Atunci, cum să-l convingă să vorbească? Era poate singurul care-i putea duce la femeia misterioasă care era, până la urmă, cel mai periculos adversar al lor: ucigaşa lui Bruce Kearland. Răbdare, pentru încă vreo câteva ore…

Capitolul XV

Lama pumnalului alunecase pe o coastă. În locul în care ar *fi trebuit să* străpungă inima lui Elko Krisantem, arma atinsese doar o pleură şi secţionase câteva vase de sânge lipsite de importanţă. Turcului i se făcură mai multe transfuzii şi, cusut, se odihnea într-o cameră aproape curată. Malko se despărţi de tânărul chirurg pakistanez aproape liniştit. Sayed Gull pusese doi mujahedini de pază la uşa salonului în care se afla Elko Krisantem, pentru orice eventualitate. Cei doi bărbaţi părăsiră mirosul de eter pentru căldura otrăvitoare a nopţii.

— Mâine dimineaţă la opt, anunţă Sayed Gull. De data asta, vom şti!

— *Inch Allah!* zise Malko.

Fără ironie. Îl lăsă pe afgan şi se îndreptă către Hospital Road. Ajunse acolo în clipa în care Buik-ul alb al lui Fred Hall pleca. Malko îl opri şi urcă lângă american, în spatele aerului său epuizat, şeful staţiei locale CIA avea oarecari dubii.

— Noutăţi?

— Şi încă cum! zise Malko.

Fred Hall arătă către şofer.

— Însoţiţi-mă, voi cină la guvernator. Îmi veţi povesti acolo.

Malko închise ochii, profitând de aerul condiţionat delicios.

Căldura asta era într-adevăr inumană! Acum, Fred Hall arăta ca dintr-o revistă de modă, cu pantaloni negri şi o cămaşă brodată. Alunecaseră fără zgomot de-a lungul aleilor umbrite de arbori, până la un gard maiestuos străjuit de doi soldaţi îmbrăcaţi în roşu, care le prezentară onorul.

Cam o sută de persoane, în majoritate pakistanezi, stăteau de vorbă pe o peluză. Într-un decor ce părea importat din Anglia, un aşezământ colonial veritabil al secolului trecut.

Mesele erau pline cu Pepsi, Sprite, cuburi de gheaţă, sucuri de fructe, fără însă nici o picătură de alcool. Bărbaţii erau în cămăşi, iar femeile în sari, cu câte un voal (mai rar) ce le acoperea ochii.

Malko fu prezentat de către Fred Hall guvernatorului provinciei care părea ieşit dintr-un roman al lui Kipling, cu mustaţa lui tăiată îngrijit.

— Prietenii voştri englezi ştiu să trăiască, oftă americanul, privind în jur, la fosta locuinţă a guvernatorului britanic.

De cum li se aduse câte un suc de portocale, se retraseră într-un colţ şi Malko începu să-i povestească.

Americanul nu mai putea de bucurie.

— E fantastic, exaltă el, să fi reuşit să neutralizaţi acest commando! Când ne vom întoarce, voi transmite vestea la Washington. Cât despre prietenul dvs. turc, îl vom muta la un alt spital mâine. Iar la interogatoriul afganului vreau să asist şi eu. Din nefericire, lucrul acesta ar putea să nu fie văzut chiar bine de către pakistanezi.

Malko nu vroia să strice buna dispoziţie, dar nu putu să nu remarce:

— Femeia se află încă în libertate. Şi nu cunoaştem cheia întregii operaţiuni, încă…

Euforic, Fred Hall cântări o clipă obiecţia. Ochii săi mari scânteiau de bucurie.

— Acum liniştiţi-vă! Vom vedea ce e de făcut mâine dimineaţă după interogatoriu.

Îl abandonă pe Malko pentru a merge să salute o creatură cu un piept enorm, pe care se mula un sari roz-bombon. Curios lucru, femeile nevăzute pe străzi şi în viaţa de zi cu zi, străluceau prin eleganţă, machiaj şi chiar prin frumuseţe.

În jurul lui Malko se aflau doar trupuri strânse în sari-uri sau pantaloni foarte pe talie, ochi negri şi strălucitori. Şi, deodată, Malko văzu o siluetă mică în mov, cu nelipsitul suc de portocale în mână.

Nasira Fadool.

Îi întinsese lui Malko o mână fină cu degete îngrijite.

— Ce surpriză plăcută! Nu vă ştiam monden.

— E o întâmplare, zise Malko. Dar dvs.?

— Pentru mine e o obligaţie. Noutăţi?

O luminiţă veselă trecu prin ochii negri. Malko se retrase să îi istorisească şi ei toată tărăşenia, când o intuiţie îl străfulgera şi-l făcu să schimbe povestea.

— Încă nu am găsit nimic, zise el. Acest misterios comando a lovit din nou şi unul dintre membri ne-a scăpat.

Îi povesti cu lux de amănunte incidentul de la Green’s Hotel, omiţând să-i spună că Jamal Seddiq era în mâinile mujahedinilor.. Tânăra afgană părea că-l ascultă distrată, deşi, ca de obicei, se interesa de toate detaliile. Totuşi, părea neinteresată.

— Haideţi, zise ea, dacă nu prindem o masă, nu mai mâncăm nimic.

Invitaţii se îndreptară către bufet. Datorită arborilor din parc,

era răcoare.

Malko se lipi de Nasira Fadool, coapsă lângă coapsă. Fred Hall se afla o altă masă, dar nu-l regreta deloc. După ce-şi termină kebabul, Nasira scoase o sticlă din poşetă şi vărsă un lichid incolor în paharul ei de oranjadă.

— Doriţi? îl întrebă pe Malko.

— Ce este?

— J&B.

Oribil! Îşi dădu seama că Nasira Fadool nu era singura care-şi transforma sucul în băutură pentru păgâni.

Serviciul mesei se făcu într-un timp record. În 45 de minute, mâncaseră inclusiv desertul, colorat frumos dar cu un gust greţos. Sticla de J&B se golise, iar ochii afganei străluceau nefiresc. Când lumea începu să se ridice, ea se întoarse spre Malko şi spuse foarte naturală:

— Puteţi să-mi faceţi o favoare!

— Cu plăcere! zise el.

— Aş vrea să mai beau puţin, dar nu am voie. Aţi putea să-mi luaţi dvs. ceva de la Intercontinental?

— Sigur, acceptă Malko. Ce doriţi?

— Coniac, spuse fără să ezite. Au la bar. Îl vom bea împreună la mine, nu pot veni la hotel. Şi, oricum, aştept câteva telefoane. Atunci, pe curând.

Apăsarea mâinii ei spunea mai multe decât vorbele. Intrigat, Malko plecă să-şi caute şoferul. Nasira Fadool profita de absenţa Yasminei pentru a-şi satisface vreo fantezie, sau vreun alt gând.

Barmanul înşiră în faţa lui Malko şase sticluţe de Gaston de Lagrange, foarte scumpe şi şase de vodcă. Malko trebui să completeze un formular lung cât Biblia şi să semneze de trei ori înainte de a intra în posesia lor. Barul era absolut gol... Puse sticlele într-o cutie şi se îndreptă spre lift. Nu se prea putea concentra asupra Nasirei. În câteva ore urma să fie scos Jamal Seddiq din închisoare şi avea şanse să afle cine-l omorâse pe Bruce Kearland.

Începuse să cunoască *University Town.* Rugă şoferul să-l lase la intersecţia cu Railway Road şi merse pe jos. La primul ţârâit al soneriei, un tânăr servitor îl conduse direct în living. Mirosul îl frapă. Parcă se evaporase Shalimar în cameră; Nasira apăru şi-şi schimbase tunica pantalon cu un sari roşu mulat, ca o cămaşă de noapte.

— Iată şi coniacul dvs., zise Malko.

Ea luă cutia din carton şi o puse pe masă, cu un zâmbet

devastator.

— Mulţumesc.

Desfăcu una din sticluţe şi o bău pe nerăsuflate sub privirile uimite ale lui Malko. Tăcerea din casă era apăsătoare. Privirile li se încrucişară şi ea zâmbi ambiguu uşor ironic.

— Sunteţi decepţionat…

— De ce decepţionat?

Zâmbetul se accentua.

— Nu o faceţi pe prostul, îi zise. Credeaţi că veţi face dragoste cu mine astă seară, aici…

Greu de negat. Malko se retrase cu o piruetă.

— Multe femei se răzgândesc… zise el. Oricum, nu vă voi viola.

O luminiţă periculoasă trecu prin ochii negri ai Nasirei şi ea puse sticla pe masă.

— Acest cuvânt n-ar trebui pronunţat în faţa mea, zise ea.

Malko nu înţelegea. Nasira zâmbi silit şi spuse, ca pentru sine:

— Iertaţi-mă. Nu puteţi înţelege. Toate se leagă. Credeaţi că sunt pusă pe fapte mari, din cauza celor petrecute acum câteva seri… V-aţi păcălit, sau, mai bine zis, eu v-am păcălit: nu-mi place să facem dragoste, decât… ea ezită, câteva clipe, cu o femeie.

— Aha, zise diplomat Malko.

Nasira se ridică, ieşi şi se întoarse cu gheaţă şi cu două pahare.

Deschise o sticluţă de coniac şi una de vodcă pentru Malko, apoi umplu paharele. Şi-l ridică pe al ei.

— Pentru prietenia noastră!

Straniu toast. De data asta, ea degustă coniacul cu mai mult respect.

Malko o urmărea cu coada ochiului. Ce era cu ea? De ce această confidenţă? Până la urmă, nu sărise pe ea. Ea se apropie de linia audio Akai din bibliotecă, puse un disc şi o muzică ciudată învălui camera.

— Astă seară sunt obosită, zise Nasira. Mi-ar plăcea să fiu ca toate femeile, să pot sta în braţele unui bărbat, să mi se dea dragoste şi tandreţe…

— Şi de ce… începu Malko.

— Dacă-mi veţi propune să facem dragoste, zise cu voce egală, aş fi tentată să vă scot ochii…

Malko începu să regrete absenţa Yasminei în mod serios, cu sexualitatea ei sinceră şi secretă. Nasira Fadool se afla la câţiva

centimetri de el şi totuşi, nu o dorea deloc. Ca şi cum tânăra ar fi emis unde de rejecţie. Rareori simţise asta în prezenţa unei tinere drăguţe.

Ea mai goli o sticluţă de coniac, ascultând muzică, cu ochii închişi. Apoi întrebă deodată:

— Aţi auzit vorbindu-se de despărţirea Indiei de Pakistan?

— Sigur, zise Malko.

— Familia mea locuia în Kaşmir, nu departe de aici. Ca mulţi alţi musulmani. Aveau multe facilităţi în Kabul. Când s-a hotărât divizarea, Sikh-ii au început să masacreze toţi musulmanii care se pregăteau să fugă. Autorităţile pregătiseră un tren care pleca din Shrinagar către Pakistan, pentru cei ce reuşeau să scape. Cu pază armată. Dar trebuia să ajungi la tren. Sikh-ii dădeau târcoale peste tot… Omorând orice musulman le ieşea în cale. Bărbaţi, femei, copii… Mama mea a fost decapitată sub ochii mei şi cele două surori ale mele… Atunci am reuşit să fug doar eu. Un Sikh mă urmărea. M-am ascuns în toaleta bărbaţilor, din gară, înnebunită. Aveam 13 ani, dar păream mai mare. Primul bărbat care a intrat era un indian, brahman, l-am explicat ce era cu mine şi l-am implorat să nu mă denunţe, ca să nu fiu decapitată, ca surorile mele… El a înţeles. Apoi, m-a luat pe genunchii lui. Nu mai văzusem un bărbat gol. Şi-a scos hainele şi mi-a arătat bărbăţia lui. Apoi, m-a posedat cu neruşinare. Am simţit ceva cedând în mine şi m-a durut atât de groaznic, încât cu greu m-am abţinut să nu strig.

Se opri să ia o înghiţitură de coniac şi spuse cu o voce plină de amărăciune:

— Iată, cum am făcut dragoste prima dată, în viaţa mea. M-am simţit murdărită, dezonorată. Când el a terminat, mi-a spus: „nu te mişca, voi veni să te iau înainte să plece trenul. Până atunci, îţi trimit un prieten”. A plecat, apoi un alt indian a venit. M-a pus să i-o sug. Nu credeam că se poate face aşa ceva. Am fost oripilată. Iar el m-a ameninţat că dacă nu o făceam, mă denunţa. Aşa că am făcut ce a vrut. L-am satisfăcut, el a plecat şi mi-a trimis un alt prieten. Şi acela a profitat de mine, îndelung; mă pişcă de burtă… Au mai venit apoi cred că vreo 12. Unul din ei m-a sodomizat. Am urlat întâi, apoi mi-am amintit de Sikh-i şi mi-am muşcat mâna… Spre sfârşit eram terminată. Burta mea era o plagă, mângâiam mecanic penisurile care mi se întindeau… A venit apoi unul care avea un sex atât de gros încât m-am gândit că mă va ucide. Preferam să mor direct. Mă rog, până la urmă am scăpat, am fugit.

Se opri din nou, cu privirea în gol, iar Malko o privi înnebunit.

— Şi apoi?

— Apoi, nu mai era nici un Sikh în gară. Armata îi alungase. Militarii păzeau trenul. Şi am reuşit să mă urc. Pe cei care mi-au făcut acele lucruri groaznice nu i-am mai văzut de atunci…

Se ridică, luă următoarea sticlă de coniac. Malko era perplex. De ce-i povestise Nasira toate astea…

— Iată cum, viaţa mea sexuală a încetat încă de atunci. N-am permis niciodată nici unui bărbat să mă penetreze. Am fost chiar îndrăgostită, o dată, dar n-am putut. Doar când întâlnesc câte o femeie care să mă înţeleagă, ca Yasmin. Ne înţelegem minunat. Cu ea, fac dragoste. Ceea ce am făcut şi acum câteva seri. Dar uneori îmi vine să urlu când mă gândesc la ce pierd…

Privea fix covorul. Malko nu ştia ce să spună în faţa unei astfel de drame.

— De ce a plecat Yasmin?

Nasira ridică din umeri.

— Are viaţa ei. Eu, pe a mea. De asta muncesc eu atât de mult şi fac o treabă de bărbat.

Nasira se ridică, clătinându-se uşor.

— Eu plec, zise Malko. O să-mi chem un taxi.

Ea nu-l mai reţinu.

*

* *

Se lumina de ziuă. O lumină violetă ce se va transforma în claritate, curând. Malko nu prea dormise. Se gândise şi se răzgândise. Şi la ciudata confesiune a Nasirei Fadool şi la interogatoriul lui Jamal Seddiq. În câteva ore, va şti…

Fără să-şi poată explica de ce, avea impresia că două evenimente se legau…

Încă din seara precedentă, un mic gând îşi făcea loc în mintea lui. O ipoteză pe care o izgonise, dar care revenea, îndărătnică.

Capitolul XVI

Jamal Seddiq îşi ridică ochii către raza de lumină ce pătrundea printre crăpăturile scândurilor. Se lumina de ziuă. Nu dormise, din *cauza* rănii şi ştia un singur lucru, că va muri. O noţiune abstractă pentru el. Brusc, trapa se ridică şi un văl de limpezime pătrunse în carcera subterană. Afganul clipi des. Doi mujahedini coborâră şi îl luară cu ei. Pe timpul nopţii fusese legat, aşa că acum doar îl târâră.

— *Boland sho, matike!*[18]

Trebuie să fi fost foarte devreme, căci marea curte era încă goală, cu excepţia a vreo şase inşi înarmaţi. Unul dintre ei se apropie de el şi îl întrebă:

— Mă cunoşti?

Jamal Seddiq îl privi cu luare-aminte şi clătină din cap.

— Nu.

— Satul Charbarjak îl cunoşti?

Jamal Seddiq nu răspunse. La Charbarjak, anul trecut, torturase şi masacrase vreo douăzeci de mujahedini şi pe familiile lor, cu ajutorul unui commando sovietic. Asta numai pentru că satul participase la jefuirea unui elicopter MI 24 prăbuşit în zonă. Tăcerea lui nu-l ajută prea mult. Interlocutorul său izbucni:

— Mă aflam la Charbarjak în ziua în care ai venit cu „shuravis”. Te-am văzut incendiindu-mi casa şi dinamitând-o. Deci vei plăti pentru această crimă. Şeful a zis să te judecăm, dar noi nu suntem de acord.

Unul dintre mujahedini tocmai descuia lacătul unui garaj din marginea curţii. Ridică grilajul din fier. Imediat, micul grup intră acolo cu tot cu prizonier. Unul dintre ei rămase afară, trase grilajul la loc şi puse lacătul, încuindu-i acolo. Fără o vorbă, mujahedinii începură să-l lovească pe Seddiq cu paturile puştilor, având feţele încrâncenate de ură. La început el strigă, dar apoi tăcu, scoţând doar un geamăt surd atunci când fu atins într-un punct sensibil. Toţi cei care se aflau acolo suferiseră din cauza lui. La un moment dat cel care părea şeful lor îşi ridică braţul, făcându-le semn să se oprească. L-ar fi omorât prea repede. Îşi

[18] Mişcă, nenorocitule!

scoase dintr-un buzunar al centurii sale un pachet în care avea nişte ace lungi din oţel. Luă unul şi cu o mişcare seacă i-l înfipse în urechea dreaptă, străpungându-i timpanul. Afganul scoase un strigăt neomenesc şi sângele începu să-i curgă din ureche. Se zvârcolea pe jos încercând să-şi scoată acul, dar având mâinile legate, era neputincios. Ghemuiţi în jurul lui mujahedinii îl contemplau tăcuţi. Chiar dacă s-ar fi auzit strigătele, erau încuiaţi. Şeful îl trase spre el şi imobilizându-i capul cu genunchiul său, îi perforă şi celălalt timpan. Un noii urlet zgudui grilajul din fier.

— Opriţi-vă! urlă Seddiq. Pentru numele lui Dumnezeu cel Atotputernic!

Mai mulţi dintre cei ce asistau ricanară. Acesta nu era de fapt decât începutul… Şeful aşteptă ca durerea să-şi facă efectul. Apoi, luând capul prizonierului între genunchii săi, se apucă să-i smulgă acele din urechi, lărgind astfel spărturile din timpane, smulgându-i strigăte oribile lui Seddiq. Aceasta mai dură încă vreo câteva minute. Şeful ştia că dacă mai insista să răsucească acele, acestea i-ar fi atacat creierul şi să-l omoare atât de repede pe Seddiq…

— Ochii, strigară mujahedinii. Să-i scoatem ochii!

Vechile cutume tribale îşi spuneau cuvântul. În secolul trecut, paştunii tratau astfel pe englezii pe care-i luau. Prizonieri în trecătoarea Khyber, omorându-i încetul cu încetul, lăsând peste tot bălţi de sânge… Mujahedinii scoaseră strigăte victorioase când şeful lor scoase un nou ac din pachetul său. Lent, astfel încât Jamal Seddiq să vadă ce i se pregătise, apropie acul de faţa lui. Instinctiv, afganul îşi închise ochii. Atunci şeful, cu degetul său mare, îi ridică pupila stângă forţat şi-i înfipse cu un gest sigur acul în ochi.

*

* *

Sayed Gull şchiopată până în fundul curţii însoţit de Malko şi făcu semn să fie ridicată trapa închisorii secrete. Era ora opt şi soarele transformase deja curtea în furnal. Unul dintre mujahedini coborî scările. Abia ajunsese jos, când un răget neomenesc tulbură liniştea, matinală. Sayed Gull înţelese într-o clipă şi se întoarse către Malko:

— Prizonierul a dispărut!

Era chiar culmea! Şeful Informaţiilor începu să strige ca din gură de şarpe, punându-şi în mişcare gărzile. Toţi începură să

alerge dezordonat prin curte. Sayed Gull chestiona pe toată lumea, înnebunit. Până la urmă spuse:

— N-avea cum să iasă! Paznicii au fost aici tot timpul, deci şi el trebuie să fie încă aici. Scotociţi peste tot.

Afganii se răspândiră în toate direcţiile. Malko sugeră:

— Mai e vreun prizonier acolo jos? Poate ştie el ceva…

Degringoladă pe scară. Treizeci de secunde mai târziu, doi mujahedini apărură cu un bătrân îngrozit pe care Sayed Gull îi interogă brutal. Celălalt îi răspunse cu o voce slabă.

— A fost ridicat de către oamenii din satul Charbarjak, anunţă Sayed Gull, care voiau să se răzbune pentru un masacru. Probabil acum îi torturează. Trebuie să-i găsim.

O nouă rafală de urlete. Mujahedinii fugiră din nou în toate părţile, dar reveniră după un sfert de oră, unul câte unul, dezamăgiţi. Nu găsiseră nimic.

— Deschideţi toate garajele, ordonă şeful informaţiilor.

Un bărbos cu turban sosi cu o uriaşă legătură de chei şi începu să ridice grilajele din fier. Malko îşi lipi urechea de tabla ondulată. Auzi un strigăt slab şi zgomotul unui obiect în cădere.

— Aici! strigă el. Sunt *aici.*

Se precipitară cu toţii. Garajul era închis cu un lacăt ca toate celelalte. Bărbosul cu chei îngenunche şi începu să probeze cheile, tremurând sub privirea îngheţată a lui Sayed Gull. Se ridică transpirat, după ce timp de cinci minute încercase toate cheile.

— S-a pierdut cheia! strigă el.

Nebun de furie, Malko smulse puşca unuia dintre soldaţi şi, după ce o încărcă, o fixă pe o latură a lacătului şi trase. Curtea se umplu de fum, iar oamenii lui Sayed Gull ridicară pe dată grilajul. Afganul intră grăbit înăuntru, urmat îndeaproape de Malko. Un cerc de mujahedini înconjurau ceea ce fusese Jamal Seddiq. Spectacolul era oribil. Capul afganului fusese transformat în perniţă de ace, cu ace lungi ce-i ieşeau din urechi, ochi, obraji, nas, buze. Partea de jos a burţii nu mai era decât o mare de sânge mai mult sau mai puţin uscat. Haina îi fusese trasă peste genunchi, iar penisul şi testiculele îi fuseseră tranşate şi acoperite apoi cu cârpe, pentru a nu i se scurge tot sângele din corp celui chinuit, înainte ca mujahedinii să fi terminat cu el. Malko simţi o sudoare rece acoperindu-l fruntea instantaneu. Când păşise dincolo de grilaj, practic făcuse un salt cu câteva sute de ani în urmă, în civilizaţie. Se întorsese în Evul Mediu… Sub privirea rece a lui Sayed Gull, autorii torturii ieşiră unul câte

unul din garaj, cu chipurile ferme, ostile, neînţelegând de ce fusese întrerupt supliciul. Malko se aşeză în genunchi lângă afganul torturat. O spumă roşiatică îi curgea încă dintre buze. Deci încă trăia!

— Chemaţi un doctor! strigă el.

Fu nevoie de vreo cinci minute bune ca un bărbos cu o trusă medicală învelită în piele să-şi facă apariţia. Nu fu şocat. Examină rănile, îi puse o întrebare în dari lui Sayed Gull. Se mai aplecă o dată asupra rănitului, apoi îi făcu un lung comentariu lui Sayed Gull, pe care acesta i-l traduse lui Malko.

— Va muri! A pierdut prea mult sânge.

Se apropiară câţiva paznici, care-i rezemară capul muribundului de câteva turbane, îi dezlegară mâinile, în timp ce medicul scotea cu grijă acele de pe unde îi fuseseră înfipte, iar Sayed Gull îi adresă cuvântul. Seddiq însă nu răspunse. Deodată, Malko realiză că acesta avea timpanele găurite!

— Strigaţi mai tare! îl sfătui pe Sayed Gull, care urlă.

Buzele rănitului se mişcară uşor. Răspundea. Sayed Gull îşi ridică privirea.

— A avut ordin să ucidă patru persoane; le-a ucis.

— De ce?

Strigăt. Un murmur drept răspuns.

— Nu ştie. A executat ordinele. La Kabul i s-a spus că dacă acei oameni vor dispărea, el va fi recompensat.

Lui Malko îi era teamă de un asemenea răspuns. Jamal Seddiq era prea frustrat pentru a fi pus la curent. Îi mai rămânea o singură şansă.

— Primea ordine de la o femeie, aici la Peshawar. Cine e?

Deşi nu înţelegea dari, îşi dădu seama ce răspunsese:

uriaşul nu avea habar.

— Trebuia să o revadă?

— *Baleh!*[19]

Unul dintre singurele cuvinte pe care le cunoştea Malko.

— Când?

— *Fardah!* Astă-seară.

Inima lui Malko începu să bată cu repeziciune. Respiraţia gigantului era agonizantă. Trebuia să moară dintr-o clipă în alta. Buzele nu i se mai mişcau. Sayed Gull îi urlă în ureche:

— *Khodjas? Khodjas?*[20]

---

[19] Da.

[20] Unde? Unde?

Jamal Seddiq mai făcu un efort şi spuse alte câteva cuvinte.

— În bazar, la a cincea strigare a muezinului. În raionul pentru bijuterii. Magazinul albastru din faţa moscheii...

Horcăi şi capul îi căzu într-o parte. Pata de sânge de sub el se mărise. Se golea. Sayed Gull îi aruncă o privire indiferentă.

— Va muri.

Malko nu făcu nici un comentariu. Sayed Gull scotoci în tunică şi scoase un pistol negru a cărui ţeavă o potrivi în urechea stângă a lui Jamal Seddiq şi trase. Capul acestuia tresări scurt şi uriaşul încetă să mai sufere.

— Allah să-l ierte, zise Sayed Gull. A făcut destul rău. Acesta fu necrologul ucigaşului.

Sayed Gull se întoarse către Malko cu ochii scânteind.

— O vom prinde pe această femeie, zise el.

*

* *

Noaptea cădea peste bazar, dar căldura era la fel de mare. Malko se opri în faţa unui magazin de bijuterii unde un ucenic se chinuia să facă un colier. Vitrina expunea bijuterii din argint ale nomazilor iordanieni, ajunse acolo cine ştie cum. Malko trecu prin faţa magazinului albastru de lângă moscheea Mahabat Khan. Nu era nimeni acolo în afară de proprietar, întins pe un covoraş. Malko îşi privi ceasul. În zece minute muezinul avea să-şi cheme credincioşii la rugăciune pentru ultima dată în ziua respectivă. Nu trebuia ca femeia să-l găsească acolo. Era vizibil ca o muscă într-o cană cu lapte. Coborî către banca Habib şi urcă în maşina lui Sayed Gull alături de alţi doi mujahedini. Rassoul plecă să supravegheze magazinul în locul său. El era mai puţin bătător la ochi. Vocea ascuţită a muezinului se auzi la ora prevăzută pătrunzând până în cele mai întunecate unghere ale bazarului. Secundele se scurgeau încet. Malko ştia foarte bine că Sayed Gull pusese la punct foarte bine planul de bătaie, totuşi tremura de nerăbdare. Povestea asta le dăduse deja destulă bătaie de cap... Trei minute mai târziu îl văzu pe Rassoul apărând cu un pas grăbit.

— Sunt trei femei în magazin, anunţă el. Au venit separat şi toate poartă văl.

Chestie neprevăzută. Se îndreptară către magazin. Cu siguranţă că femeia cu care Jamal Seddiq avea întâlnire era deja acolo. Prezenţa lor poate că ar fi declanşat ceva, în faţa magazinului. Malko zări doi oameni ai lui Sayed Gull, rezemaţi de

zidurile moscheei. Trecu încet prin faţa boutique-ului şi văzu înăuntru trei femei: două în negru şi una în verde, uitându-se la bijuterii. Unul din oamenii lui Sayed Gull veni către ei şi Rassoul traduse:

— Ce facem? Nu avem decât o singură maşină.

— Bine, zise Malko. Urmăriţi-o pe prima care iese. Rassoul pe a doua, iar eu pe a treia. Trebuie să aflăm unde locuiesc.

Când terminară de vorbit, una dintre femei ieşi şi se îndreptă spre ei. Mergea încet, uitându-se prin vitrine şi până la urmă intră în alt magazin de bijuterii. Nu se punea problema să o răpească în plină stradă căci ar fi provocat un mare scandal. Dacă era ea ucigaşa lui Bruce Kearland, se servea de aceste circumstanţe. Mai trecu un sfert de oră. Se înnopta. Celelalte două femei ieşiră în acelaşi timp din magazin dar se despărţiră imediat. Una o luă către Malko. Iar cealaltă coborî, spre piaţă. Malko intră repede într-un alt magazin lăsând-o pe prima să treacă în faţa lui, verificând dacă era urmărită de Rassoul, apoi ieşi, grăbindu-se să o ajungă pe femeia în verde. Aceasta traversă fără să se grăbească şi luă o ricşă de pe Cinema Street. Din fericire, maşina îl aşteptase. Urmărirea ricşei se făcu fără prea mari probleme. Doi kilometri mai încolo ricşa coti pe Arbab-Road, o stradă comercială şi opri în faţa unui service. Malko văzu femeia coborând şi intrând într-un fel de alee pietruită, pierzându-se printre clădiri. Malko opri maşina şi o luă la fugă după ea. Se întunecase de-a binelea şi cu greu îi mai putea distinge silueta. O zări totuşi oprindu-se şi vorbind cu cineva, apoi plecând repede. Malko se grăbi şi el. Cel cu care vorbise femeia se ridică dintr-o dată şi începu să cânte la flaut. O muzică halucinantă. În clipa în care Malko ajunse în dreptul lui ceva ieşi dintr-un sac şi se ridică în aer, barându-i trecerea. O cobră regală ce avea cel puţin un metru jumate. Malko încercă totuşi să înainteze şi imediat şarpele se ondulă ameninţător spre el.

— Lasă-mă să trec! strigă Malko.

Dar nu fu înţeles. Furios, scoase o bancnotă de zece rupii şi o aruncă fachirului. Imediat cântecul se schimbă. Şarpele coborî treptat, se întinse, iar stăpânul său îl luă şi-l băgă la loc în sac. Malko fugi în continuare pe alee până ajunse pe Khadim Shaheed Road. Acolo se opri. Nenumărate ricşe şi taxiuri se aflau parcate în zonă. Probabil femeia în verde era departe. Scăpase de urmărire în cel mai original mod posibil. Se întoarse la maşină. Între timp şoferul Mitsubishi-ului vorbise cu fachirul şi aflase ce se întâmplase. Fachirul stătea acolo zilnic de la ora cinci după-

amiază, căci primea mâncare de la un restaurant vecin. Femeia îi spusese că o inoportuna un străin şi că voia să scape de el fără scandal… Cobra făcuse restul. Malko era aproape deznădăjduit. Deci femeia pe care o urmărise era cea căutată, iar acum ea era liniştită căci misiunea fusese îndeplinită şi ea scăpase cu bine din toată afacerea. În timp ce se îndrepta către Alianţa Islamică, Malko încerca disperat să găsească un indiciu. La ce bun să le ancheteze pe Nasira sau pe Meili? N-avea nici o probă, iar Conferinţa Şefilor Militari începea peste trei zile. Închise ochii şi încercă să se concentreze. Lowgar. Era legătura dintre victime. Dar unde ducea aceasta? Deodată înţelese. Nu avea încă o pistă, dar era o zonă neexplorată… Se aplecă spre şofer:

— Hospital Road! Consulatul American!

Capitolul XVII

Fred Hall era dărâmat. Îşi scoase ochelarii de miop şi-şi frecă ochii înroşiţi cu un gest maşinal. Nu era iritat doar din cauza aerului condiţionat, ci şi din cauză că era alergic. Nici Malko nu se simţea mai bine. După zece zile de anchete presărate de cadavre, să se afle exact în punctul din care plecase, era destul de rău!

— Ce vom face? întrebă americanul. Nici măcar nu pot să anulez această conferinţă pe care eu însumi am organizat-o. Pe de altă parte, dacă ruşii dau. Vreo mare lovitură, voi înţepeni la Biroul din Langley pentru tot restul zilelor mele. Sau chiar mai rău.

— Unde sunt lucrurile lui Bruce Kearland? întrebă Malko. Când s-a întors din Lowgar, nu avea nimic la el. Nici măcar o fotografie.

Şeful staţiei îl privi curios.

— Nu ştiu. De ce? Ce legătură ar avea?

— Toată această afacere are legătură cu Lowgar. Poate am fi găsit vreun indiciu printre *lucrurile lui Bruce.*

Fred Hall încruntă din sprâncene.

— Aşteptaţi! Cred că i le-a încredinţat Yasminei, pe când trăia cu ea la Islamabad. Toate ar trebui să se afle acolo. Nu trebuie decât să i le cerem. Pot trimite un telex cuiva de la ambasadă.

— Aş prefera să acţionăm cu mai multă discreţie, zise Malko şi să mergem direct acolo, de exemplu. Cât mai repede cu putinţă. Dacă nu mă înşel, aceasta este ultima şansă pe care o mai avem.. Nu prea ne permitem nici o imprudenţă…

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Fred Hall punându-şi din nou ochelarii.

— M-aţi înţeles foarte bine, zise Malko. Sunt sigur că femeia în roşu care l-a omorât pe Bruce Kearland avea o legătură cu el. Inutil să mai discutăm pe această temă…

Americanul avu o tresărire.

— Doar nu vă gândiţi la Yasmin…

— Yasmin, nu, zise Malko.

Îşi lăsă fraza neterminată. Fred Hall încercă un râs forţat.

— Doamne, l-aţi ascultat pe Sayed Gull! În cinci minute îmi veţi spune că Nasira Fadool l-a ucis pe Bruce. E ridicol.

— Poate că aşa e, recunoscu Malko. Dar ea ştia totul de la Yasmin. Ori, la mujahedini nu e nici o femeie, deşi Sayed nu e foarte sigur în această privinţă. Şi apoi, ceva mi-a dat de gândit. Ieri seară, părea veselă într-un mod straniu, aproape uşurată. S-a cherchelit chiar, în prezenţa mea. Ga şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Şi asta chiar când commando-ul îşi terminase treaba. Desigur, asta ar fi putut fi o simplă coincidenţă.

— Vedeţi, zise americanul, Nasira se află în biroul meu chiar în momentul în care era asasinat unul dintre „obiective” la Islamabad. Asta nu e suficient pentru a vă convinge?

— Ba da, sigur, admise Malko. Dar aş prefera să o iau pe Yasmin prin surprindere şi mai ales aş prefera ca Nasira să nu afle nimic despre această deplasare.

Fred Hall se înroşi violent.

— Ascultaţi, eu nu amestec afacerile cu sentimentele niciodată…

La rândul său Malko îl privi intrigat de felul de a vorbi al americanului.

— Vreţi să spuneţi…

— Bine, bine, zise americanul. Nu trebuie să facem o dramă din asta. Şi oricum, asta nu are nimic a face. De altfel, am jurat să nu spun nimănui nimic…

Creierul lui Malko fierbea. Printr-o întâmplare, îi picase în mână piesa care-i lipsea din puzzle.

— O veţi vedea astă-seară? întrebă el cu o voce egală.

— Da. Aşa cred, răspunse ezitant americanul.

— Vă cer două lucruri, zise Malko. Primul: nu spuneţi nimic despre conversaţia noastră. Şi dacă ea aduce vorba despre mine, spuneţi-i că sunt cu Sayed Gull. Acum, daţi-mi cheile de la Buick-ul dvs.

— De la Buick-ul meu! zise Fred Hall, nevenindu-i să creadă. Dar am nevoie de el.

— Nu la fel ca mine, îi răspunse Malko.

— N-aş vrea să folosiţi o maşină de-a noastră. În cazul în care aţi fi prins, nu trebuie să se facă vreo legătură cu CIA. E o regulă.

— Credeţi, poate, că pakistanezii şi-ar imagina că lucrez pentru belgieni? întrebă Malko ironic. Oricum ar trebui să ne spălăm rufele murdare, în familie… Trebuie să plec la Islamabad imediat. În interes de serviciu.

Se sfidară câteva secunde, apoi cu regret, Fred Hall îşi scoase cheile din buzunar.

— Dacă Nasira vă întreabă ce aţi făcut cu maşina, spuneţi-i că

e în pană.

— Totuşi! protestă şeful staţiei. De ce vă legaţi mereu de ea? Mai e şi chinezoaica aceea, Meili, pe care o suspectaţi. Aţi găsit şi un cartuş asupra ei.

— Nu o mai suspectez. Pe mâine!

Fred Hall nu-l mai însoţi. Malko se urcă la volanul Buick-ului alb şi dădu drumul aerului condiţionat. Era minunat. Deschise torpedoul: un pistol automat de calibru 45 îi căzu în mână. Îl cercetă să vadă dacă e încărcat: mai avea un glonte. Îl puse la loc şi plecă spre Alianţa Islamică; înainte de a porni către Islamabad mai avea două lucruri de făcut: să vadă cum se simţea Elko Krisantem. Şi să se asigure că celelalte două femei fuseseră scoase din culpă. În timp ce conducea îşi zise că poate se pripise. E adevărat că mai multe indicii duceau la Nasira Fadool, dar existau şi elemente care o dezvinovăţeau. Nu-şi rezolvase încă dilema în momentul în pare opri. În faţa drapelului afgan spălăcit care flutura pe clădirea Alianţei Islamice.

*

* *

Atmosfera era tensionată în micile birouri. Chiar şi zâmbitorul Rassoul avea un aer descurajat şi nasul mai turtit ca niciodată. Sayed Gull se ridică şi-i strânse mâna lui Malko, grav.

— Nu am decât veşti proaste, anunţă el. Am verificai identitatea uneia dintre cele două femei. E o brava mamă a şaisprezece copii! Cât despre cealaltă, i-am pierdut urma la hotelul Intercontinental.

Lui Malko I se păru că nu auzise bine.

— La Intercontinental?

— Absolut, afirmă Sayed Gull. La ieşirea din bazar a luat un taxi până la hotel. Apoi s-a amestecat printre invitaţii unei recepţii date la piscină. Acolo, cel care o urmărea a pierdut-o. Poate că doar se refugiase acolo. Erau mai multe femei îmbrăcate ca ea.

Malko deschise gura ca să spună ceva, apoi o închise sub privirea intrigată a lui Sayed Gull. Ar fi fost o indiscreţie. Preluă controlul, puţin cam dezorientat.

— Cum se simte Elko Krisantem? întrebă el.

Afganul se destinse imediat.

— Cum nu se poate mai bine. Tocmai am vorbit cu doctorul. S-a refăcut. Dar e încă slăbit. Doctorul v-a rugat să nu-l vizitaţi astă seară, ci doar mâine. Acum nu se poate face mai mult pentru el.

Stă singur într-o cameră – cea rezervată şefului mujahedinilor.

— Vă mulţumesc, zise Malko. Acum cred că mă voi odihni şi eu, voi reflecta asupra lucrurilor care ar mai fi de făcut…

Sayed Gull îşi puse ochelarii, cu fruntea brăzdată de griji.

— Sunt foarte neliniştit, zise. „Shuravis” au cu siguranţă un plan. Dar ce putem *face* acum?

Malko îi întinse mâna cu un zâmbet încurajator.

— Să ne rugăm lui Allah!

Afganul îl urmări din priviri în timp ce ieşea din birou, întrebându-se dacă glumise sau nu.

*

* *

Meili întredeschise uşa, apoi o deschise larg, recunoscându-l pe Malko şi faţa i se lumină.

— Ce surpriză plăcută…

— Pot să intru?

Ea îi făcu o reverenţă în glumă. Abia intrat în cameră, Malko se repezi la dulap, din care scoase hainele una câte una. Imediat ajunse şi la ceadorul negru pe care i-l arătă lui Meili:

— Asta purtaţi în magazinul de bijuterii?

Chinezoaica nu-i răspunse imediat. Se înroşi brusc şi şuieră cu o voce imperceptibilă:

— Da.

— De unde ştiaţi despre întâlnire?

— Ştim ce se întâmplă la Sayed Gull. Avem informatori.

Vorbea cu o voce calmă, controlată, iar privirea ei îşi pierduse toată vioiciunea. Malko o privi drept în ochi. Era o chestie de încredere. Şi hotărâtoare.

— Sunteţi înarmată?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Cu ce? insistă el.

Scotocind în poşetă, ea scoase la iveală un pistol-stilou asemănător celui cu care fusese ucis Sholam Nabi.

— De unde l-aţi cumpărat?

— De-aici din bazar, îi răspunse, cu două sute de rupii. Şefii mei nu ştiu despre el. L-am cumpărat mai mult ca să mă distrez. Vânzătorul mi-a dat şi o cartuşieră, din care am pierdut deja o parte, fiindcă mi s-a vărsat în poşetă.

— Vă mulţumesc, zise Malko. Nu vă întreb pentru cine lucraţi, ci doar ce căutaţi în Peshawar.

Pentru prima dată de la începutul discuţiei Meili zâmbi.

— Acelaşi lucru pe care îl căutaţi şi dumneavoastră. Suntem foarte neliniştiţi din cauza acestei conferinţe. Ne e teamă ca nu cumva să fie sabotată. Ar fi foarte rău şi ne-ar distruge munca de mai multe luni.

Parcă recita. Malko îşi ascunse uşurarea. O altă mică piesă apăruse în puzzle. În secret, era fericit. Dar mai avea multe de făcut.

— Bine, îi zise. Vă mulţumesc pentru cooperare.

Ea îl lăsă să plece, cu ceva ce semăna a tristeţe în ochii ei migdalaţi.

*

* *

Şoferii pakistanezi păreau că se antrenează pentru raliul da la Mans şi în mod evident considerau drept ofense personala prezenţa altor vehicole pe şosea... Malko îşi petrecea timpul învârtind brusc de volan pentru a evita diferitele coliziuni frontale. În decurs de o oră epuizase toate rugăciunile ştiute îl engleză şi în germană. În timp ce se strecura printre camioanele şi autobuzele multicolore îşi spunea că era pe cale să descopere secretul lui Bruce Kearland.

*

* *

Fred Hall privea corpul graţios al Nasirei întins lângă el şi încerca în zadar să-şi imagineze vreo fantezie incitantă. Mai mare ruşinea, tocmai el care la simpla vedere a unei tinere lua foc, să nu-i poată aduce un omagiu cât de modest celei de lângă el. Ea pusese o casetă la video şi urmărea distrată un film. Americanul încercă să-şi alunge din minte gândurile neplăcute care îl urmăreau.

— Eşti obosit? îl întrebă tandră Nasira, sărutându-i pieptul.

De obicei aceste mângâieri îl înnebuneau. Acum însă nu simţea nimic. Nu dorea decât să fie singur! Ca şi cum l-ar fi simţit, Nasira se ridică şi spuse:

— Nu-i nimic dragule! Munceşti mult. Mâine va fi mai bine.

Fred Hall îi fu recunoscător pentru înţelegere. Se îmbrăcă repede şi sună să-şi cheme un taxi, în timp ce metresa lui dispăru discret în baie. Ca prin minune maşina sosi în cinci minute. Nasira şi Fred Hall se îmbrăţişară în grabă, iar ea încuie poarta. Cum rămase singură se repezi în baie şi îşi clăti cocktailul de creme pe care şi-l introducea în vagin de fiecare dată înainte de venirea amantului ei pentru ca acesta să nu se îndoiască de

bunele ei sentimente. Apoi se îmbrăcă la repezeală şi formă un număr de telefon.

— Camera 312, vă rog.

Lăsă să sune mult, apoi închise şi apelă serviciul interurban. După vreo zece minute o operatoare îi răspunse.

— Aş dori un număr la Islamabad.

— Apel în aşteptare, anunţă o alta cu voce indiferentă.

— Mulţumesc, anulez.

Nasira Fadool închise. Nu-i mai rămânea decât o soluţie. Vechiul Volkswagen verde. De data asta, cursa contra cronometru nu era în avantajul ei.

Capitolul XVIII

Malko întoarse brusc de volan pentru a evita un autobuz ornat cu beculeţe multicolore, care la rândul lui depăşea un camion. Roţile sale muşcară asfaltul şi pentru câteva clipe avu senzaţia că pierduse controlul maşinii, în timp ce volanul îi sărea în mâini. Până la urmă reuşi să preia controlul. Noaptea, circulaţia pe ruta Peshawar – Islamabad era aproape la fel de intensă ca ziua. Cu tot cu măgari, pietoni şi căruţe. Se apropia de marele pod peste Ind şi mai avea de mers încă vreo două treimi din drum. Cu fiecare kilometru îi creştea tensiunea nervoasă. Se convinsese acum că ipoteza lui era bună. Şi că se îndrepta spre finalul aventurii sale.

Încerca să se menţină la 130 la oră, viteza maximă posibilă pentru condiţiile de drum. De-abia trecuseră două ore când văzu panoul ce indica Rawalpindi-Islamabad. Cele două oraşe se întindeau pe kilometri întregi de-a lungul unui platou neted ca-n palmă, decupat între meandrele râului Soan. Se mândrea cu excelentul său simţ de orientare şi, studiindu-şi harta îşi dădu seama că se afla la Mail în Rawalpindi, trecu prin faţa Intercontinentalului şi o luă pe Airport Road. Aeroportul se afla exact între cele două oraşe gemene, circulaţia era calmă şi nici un pieton. În cele din urmă ajunse pe un bulevard drept, interminabil. Doi poliţişti pakistanezi supravegheau intersecţia, rezemaţi de motocicletele lor albe. Minune, vorbeau engleză. Îi dădură explicaţiile pe care le ceruse.

— Mergeţi până la capătul străzii Kyaban-E-Suhrawardi, îi explică unul dintre ei. Apoi faceţi stânga pe al treilea bulevard şi iar stânga pe prima stradă. Casa pe care o căutaţi trebuie să se află pe lângă Ambasada Iordaniei.

Plecă. Capitala administrativă a Pakistanului părea un mare parc prin care fuseseră decupate străzi rectilinii, străjuite ici şi colo de clădiri futuriste. Un fel de Brasilia. Oraşul era împărţit pe bucăţi, cu numere şi litere, exact ca un campus... La fiecare intersecţie, nenumărate panouri indicau numele oamenilor care locuiau pe strada respectivă. De cum intră în cartierul rezidenţial, nu mai văzu pe nimeni, erau doar aliniamentele de vile pierdute în verdeaţă, fără numere, fără nume. Allah trebuie să fi fost tare bine dispus în ceea ce-l privea, căci găsi Ambasada

Iordaniei imediat, datorită drapelului care flutura sub clar de lună şi cu două santinele în grădină. Alături se afla o vilă albă înconjurată de o mică grădină. Şi, din nou minune, avea un număr vizibil: 66. Era vila Yasminei Munir!

Parcă Buickul într-un loc mai retras, scoase Coltul pe care şi-l strecură în buzunar şi sună. Căldura nu era atât de grea şi de sufocantă ca la Peshawar. După vreo trei minute, apăsă din nou pe butonul soneriei, însă fără rezultat... Făcu înconjurul casei, nu văzu nici o maşină şi se întoarse la uşă în care începu să bată foarte tare. În sfârşit, o lumină se aprinse şi uşa se deschise, iar în cadrul ei apăru un pakistanez cu ochelari groşi, cu o bâtă în mână şi cu picioarele goale.

— O caut pe Yasmin Munir, zise Malko.

— Nu este aici, zise servitorul. Ieşită.

Şi poc, îi trânti uşa în nas, fără a-i da răgaz lui Malko să mai spună ceva. Era ceea ce se numea ospitalitate orientală. Malko se întoarse la Buick, dădu drumul aerului condiţionat şi se instală. Dacă Yasmin ieşise, trebuia neapărat să şi intre la un moment dat. Totul era să aibă răbdare.

*

* *

Pâlpâirea albă a două faruri lumină geamul din spate al Buickului, smulgându-l pe Malko din reveria în care se adâncise, ascultând cântece urdu la radio. Coborî. Un vechi Austin Princess oprea în spatele lui. Şoferul se dădu jos şi se precipită către portiera din spate, pe care o deschise.

O femeie coborî la rândul ei din maşină. Când trecu prin dreptul farurilor şi putu să-i vadă faţa, Malko o recunoscu pe Yasmin, mai seducătoare că niciodată, îmbrăcată în violet, cu părul strâns. Singură, iar asta simplifica lucrurile. Ieşi din umbră în clipa în care ea intra pe poartă, iar ea se întoarse auzind paşi. Scoase un mic ţipăt, apoi, recunoscându-l pe Malko, se opri, cu cheile în mână.

— Dar ce căutaţi aici?

— În primul rând, plăcerea de a vă revedea, zise galant Malko, iar apoi, un alt element pe care mi-ar plăcea să vi-l explic.

— Intraţi, zise Yasmin. Aţi avut norocul ca serata la care eram invitată să fie plicticoasă, căci dacă n-ar fi fost aşa, m-aş fi întors mult mai târziu.

Tunica ei violetă, închisă în mai mulţi nasturi, îi cobora până la genunchi, mulându-i-se aproape indecent pe trup. Ea îl conduse

pe Malko într-un living spaţios cu pereţi albi, decoraţi cu tablouri moderniste şi cu covoare şi se instalară pe o canapea în formă de semilună.

Reveneau la civilizaţie. Un perete întreg era ocupat de un televizor, un video Akai şi de o combină audio hi-fi. Alături, o măsuţă din sticlă abunda în sticle de gin, coniac şi whisky J&B. Părul ridicat deasupra cefei îi dădea Yasminei un aer aproape sever, dezminţit însă de ochii imenşi şi languroşi şi de gura cărnoasă pe care îşi dori să o muşte. Ea îşi aprinse o ţigară, îşi încrucişă picioarele, instalată atât de aproape de Malko... Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei.

— Deci?

Fiecare gest al ei era o micuţă capodoperă a unei lascivităţi involuntare. Mătasea îndoită pe coapsele ei cărnoase îi atrase privirile lui Malko.

— Voiam să vă vorbesc de prietena dvs., Nasira, îi răspunse.

Yasmin îşi ridică sprâncenele.

— Nasira, zise ea puţin. Tulburată, de ce?

— Mă întreb dacă nu cumva lucrează pentru Khad, aruncă Malko. Şi dacă nu este implicată direct în moartea lui Bruce Kearland.

Privirea Yasminei Munir păru să se aplece. Apoi schiţă o grimasă ce se vroia surâs şi care-i destinse frumoasa ei gură.

— Aţi înnebunit! Nasira! să lucreze pentru ruşi! Dar ea şi-a petrecut întreaga viaţă culegând informaţii despre Rezistenţă şi ajutându-i pe americani.

— Ştiu, răspunse Malko. Dar asta ar putea fi o acoperire.

Yasmin dădu din cap cu o mină neîncrezătoare.

— Nu ştiu cine v-a putut băga în cap aşa ceva, dar răspund pentru Nasira, ca de mine însămi.

— Nimeni nu mi-a băgat nimic în cap, zise Malko. Vă gândiţi la Sayed Gull, nu-i aşa? E vorba doar de coincidenţe şi de indicii pe care le-am descoperit eu însumi. Ştiu foarte bine că Nasira colaborează de multă vreme cu CIA.

Tânăra îi aruncă o privire ascuţită, dar nu făcu nici un comentariu. Păru contrariată brusc. Ceea ce era normal, date fiind relaţiile pe care le întreţinea cu Nasira Fadool. Malko profită pentru, a mai introduce un mic pion în joc.

— Cunoaşteţi trecutul Nasirei ca şi mine, zise el. Nu vă surprinde totuşi faptul că are un amant?

Întrebarea o lăsă pe Yasmin fără voce, apoi întrebă repede:

— Cine e?

— Fred Hall.

Yasmin avu un zâmbet relaxat.

— Fred! El este doar îndrăgostit de ea. E vorba doar de o complicitate intelectuală.

— Nu contează, i-o tăie Malko. Nu asta e esenţial.

Yasmin trăgea din ţigară oarecum agasată.

— Doar n-aţi venit de la Peshawar în plină noapte pentru a-mi spune că Nasira lucrează pentru ruşi, zise. Trebuie să aveţi şi un alt motiv, presupun.

— Exact, zise Malko. Cred că sunteţi în pericol de moarte.

De această dată, Yasmin tresări de stupefacţie.

— Eu! De ce?

— Din cauza lui Bruce Kearland.

— Dar a murit.

— Tocmai, zise Malko. A fost omorât pentru că deţinea o informaţie periculoasă pentru sovietici. Ceva despre o operaţiune în curs, sau în pregătire. Cinci alte persoane au fost omorâte de către un commando venit de la Kabul, după părerea mea, pentru acelaşi motiv. Legătura între toate aceste crime este misterioasa femeie în roşu care l-a asasinat pe Bruce Kearland practic sub ochii mei şi care ne-a tot scăpat printre degete. Ea dădea ordinele commando-ului. Mă. Întreb dacă nu cumva acea femeie e Nasira.

— Dar e o prostie, spuse sec Yasmin. Nu puteţi şti asta cu siguranţă.

O simţea fierbând de furie.

— Poate, zise Malko. Dar am ajuns la concluzia că toate aceste crime aveau o legătură cu Lowgar. Cei patru bărbaţi asasinaţi se luptaseră acolo şi Bruce Kearland trecuse şi el pe acolo.

— Acum doi ani, observă Yasmin.

— E-adevărat. Dar cred că misterul datează cam din acea perioadă. Am căutat documentele pe care le-ar fi putut avea Bruce în acea perioadă. N-am găsit nimic. Fred Hall mi-a spus atunci că ar trebui ca ele să se afle la dvs. Iată de ce am venit astă-seară. Căci dacă într-adevăr aveţi aceste documente, cei care l-au eliminat pe Bruce şi alţii, vor dori să se debaraseze şi de dvs.

Yasmin fuma nervoasă. Furia din ochii ei negri fusese înlocuită de incertitudine.

— Ce documente căutaţi?

— Nu ştiu exact, zise Malko. Fotografii, note. Nu aveţi nimic de genul ăsta?

— Ba da, cred că am câteva fotografii, spuse Yasmin după o scurtă ezitare. Dar nu ştiu prea bine unde se află.

— Trebuie să le găsiţi, zise Malko. Asta ar putea fi foarte important. Conferinţa Şefilor Rezistenţei are loc în 48 de ore.

— Da, înţeleg, zise Yasmin, dar cred că vă înşelaţi. Oricum, sunt doar câteva fotografii de-ale lui Bruce în Lowgar, aşa cum a făcut peste tot acolo, în ţară. Pot să vi le caut.

— Da, vă rog.

Yasmin încruntă din sprâncene în faţa insistenţei lui.

— Doar nu vreţi acum?

— Aş prefera.

Ea izbucni în râs.

— Ascultaţi, mi-e somn şi n-am nici un chef să cotrobăi în plină noapte prin cutii vechi. Voi face asta mâine dimineaţă. Nu pleacă până atunci nicăieri.

Malko simţi că nu o putea convinge.

— Bine, zise el. Eu rămân aici. N-aş vrea să se mai întâmple ceva.

— Am paznic, observă tânăra femeie.

— Nu e un paznic care să vă protejeze, îi răspunse. Rămân.

— Dacă doriţi, spuse tânăra. Dar nu vom sta aici toată noaptea.

Îşi stinse ţigara în scrumieră, se ridică şi trase maşinal de tunică, ceea ce avu ca efect un tremur al sânilor, sub mătasea violetă. Privirile li se încrucişară şi Malko ştiu ce urma să se întâmple. Se ridică şi o luă în braţe, trăgând-o către el. De data aceasta, Yasmin reacţiona mai puternic decât de obicei. Buzele li se uniră, el îi mângâie formele prin mătase, în timp ce ea gemea uşor. Renunţând să-i mai scoată tunica, îi trase doar pantalonii de pe ea, descoperind lungile picioare brune. O posedă cu aceeaşi plăcere. Avea impresia că se scufundă într-un fagure de miere.

*

* *

Malko era întins în întuneric, iar părul Yasminei era împrăştiat pe pieptul lui; tânăra femeie dormea ca un copil, de-a curmezişul patului. El însă nu reuşea să adoarmă. Cadranul ceasului său indica ora patru dimineaţa. Brusc, un zgomot îl făcu atent. Venea de undeva de la etaj, unde se afla livingul. Se repeta, la intervale regulate de timp. Imediat, Malko simţi că pulsul i se accelerează. Un zgomot sec, puternic, tulbură liniştea. Acum era clar. Una

dintre ferestre, care dădea în grădină, tocmai era pe punctul de a fi forţată. O scutură uşurel pe Yasmin, care deschise ochii. Îi suflă în ureche:

— Cineva încearcă să intre sus. Nu aprindeţi lumina şi nu vă fie teamă.

Ea rămase tăcută câteva clipe, apoi se ridică şi-şi puse pe ea o rochie de casă al cărei cordon îl strânse nervoasă. Malko îşi luase şi el pantalonii pe el şi pistolul în mână. Aşteptară cu urechile ciulite. Se auzeau distinct scârţâielile parchetului. Cineva mergea chiar deasupra lor. Yasmin ascultă atent, apoi se întoarse spre Malko.

— Sunt în living.

— Rămâneţi aici, zise ei, mă duc în recunoaştere. Măcar ştia la ce să se aştepte. Yasmin trecu prin faţa lui, îndreptându-se spre scări.

— Mă duc eu, zise ea.

Nu mai apucă să o oprească. Deschisese deja uşa, iar acum urca scările. Malko o urmă desculţ. Răcoarea marmurei îl înfiora. Se opriră la intrarea în cameră. Apoi o luară către birou. Lumina unei lanterne îi opri. Posesorul lanternei se afla probabil în birou. Cu o voce gâtuită. Yasmin întrebă:

— Cine e acolo?

Nici un răspuns. Malko nu se zărea în spatele ei. Ea aprinse lumina şi rămase stupefiată văzând chipul obosit al Nasirei ce ţinea în mâna stângă lanterna, iar în dreapta – un pistol. Câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Yasmin privea fix la arma din mâna prietenei ei. Malko o simţea că voia să se întoarcă spre el, dar, din fericire, nu o făcu.

— Nasira, ce faci aici?

Intrusa nu-i răspunse imediat. O văzu căutându-l din priviri. Probabil că văzuse maşina afară.

— Nu vezi? o întrebă rece.

Yasmin dădu din cap.

— Nu.

— Prietenul nostru Malko nu e aici?

— Nu. De ce?

Yasmin părea din nou stăpână pe sine. Malko o simţi.

— Mincinoaso! zise amuzată Nasira. Nu eşti decât o femeie în călduri. Cum te atinge un bărbat…

Yasmin făcu un pas înainte şi repetă ferm:

— Ce faci aici la ora asta, cu o armă?

Nasira Fadool strânse uşor pistolul şi-i răspunse placid:

— Caut ceva de care am nevoie. Apoi plec. Te sfătuiesc să nu scoţi o vorbă despre vizita mea…

Yasmin se mai apropie încă puţin de birou…

— Ce cauţi?

— Nu te priveşte. Stai pe loc!

Vocea îi devenise seacă. Deşi avertizată, Yasmin înaintă şi scoase un strigăt:

— Cine este bărbatul acesta? Ce face?

Malko se lămuri. Nasira nu era singură. Auzi zgomotul unei cărţi trântite pe jos, brutal. Biroul era percheziţionat de către însoţitorul nevăzut al Nasirei. Aceasta spuse blând:

— Ascultă, Yasmin, nu-ţi fie teamă. Afacerea asta însă, te depăşeşte. Am nevoie de un obiect de-aici, care pentru tine este lipsit de însemnătate. Îţi voi explica eu altădată. Acum lasă-mă!

Yasmin nu răspunse, privind încremenită la biroul devastat. Tumultul continuă. În acea clipă, Malko fu convins că Nasira încerca să o împuşte pe Yasmin. Era imposibil să lase un martor atât de important să vadă ce căuta.

Nu avea de ales. Degetul lui ridică piedica pistolului şi un clic metalic se auzi.

— Ce e asta?

Vocea Nasirei, care-şi îndreptase arma spre Yasmin. Lipindu-se de perete, cu arma ţintită către Nasira, Malko strigă:

— Nasira. Aruncă arma!

Nasira trase două focuri ca o profesionistă, cu genunchii uşor îndoiţi, ţinând arma cu ambele mâini. Yasmin plonjă pe canapea cu un ţipăt de groază. Malko o voia vie pe Nasira, cu tot cu complicele ei. Trase în tavan.

O altă detunătură se auzi imediat şi el se aruncă spre scări. Surprins, o văzu pe Nasira făcând un pas în faţă, apoi căzând.

Yasmin urlă.

Complicele Nasirei o împuşcase pe aceasta în spate. Fereastra era deschisă. Bărbatul fugise prin grădină. Yasmin se aruncă peste trupul neînsufleţit al prietenei ei.

— Nasira! Nasira! Ce-i cu tine?

Murise. Atât.

Malko traversă biroul în fugă, sări în grădină, gonind nebuneşte după cel are scăpase. Sări peste grilaj şi se urcă în maşină, după care porni în trombă.

Complicele Nasirei se afla mult în avans faţă de el. Treceau pe roşu, evitau camioanele în ultimul moment, totul în goana nebuna a morţii.

Malko încercă să tragă în cauciucurile celui urmărit, dar nu nimeri.

Trecură prin dreptul unui grilaj, iar cel urmărit claxonă nebuneşte. Încerca să avertizeze pe cineva. Apăru pe stânga o clădire albă cu o stea roşie luminoasă pe fronton: Ambasada Sovietică! Deci pe ei încerca să-i avertizeze.

Malko încercă să-l depăşească, dar nu reuşi. Într-un colţ al grilajului ambasadei, se ridica uşor uşa unui garaj. Cel urmărit vină brusc spre acel intrând. Mai departe, Malko nu înţelese ce se întâmplase. Maşina nu încăpuse prin deschizătură. Se auzi o trosnitură şi Mazda urmărită rămase blocată. Coborî din maşină şi se îndreptă precaut spre maşina complicelui Nasirei.

Fu îngrozit. Uşa garajului avusese efectul unei ghilotine, şoferul zăcea decapitat, într-o baltă de sânge, pe banchetă. Era o imagine atroce.

Auzi strigăte în spate. Nu mai avea timp. Încercă să deschidă o portieră, dar nu reuşi. Inspecta interiorul maşinii circumspect. Nimic. Văzu într-un târziu un obiect dreptunghiular pus pe jos. Era un album foto învelit în piele maro. Îşi strecură mâna prin geamul deschis şi îl luă.

Auzi brusc un zgomot în spate şi când se întoarse, văzu un soldat pakistanez care-l privea interogativ. Auzi iar strigăte în urdu şi în rusă. Era încercuit!

Deodată se auzi un sunet surd. Şi Mazda luă foc. Soldatul pakistanez scăpă puşca şi începu să se tăvălească, încercând să stingă flăcările care îi ardeau hainele.

Malko se ridică de unde-l trântise impactul exploziei şi o luă la fugă către maşină. Porni în trombă, o luă către estul oraşului, neoprind la nici un punct de control ivit în drum. Lumina incendiului se micşoră în retrovizoare, până când nu mai rămase din ea decât un minuscul punct roşu. Puţin mai încolo încetini, după ce se asigură că nu era urmărit. Drumul se întindea în faţa lui, drept şi sinistru, străjuit de un lanţ muntos pe partea stângă. Privi albumul foto de pe bancheta maşinii; de-abia aştepta să-l deschidă. Probabil că în el urma să găsească secretul morţii lui Bruce Kearland.

Capitolul XIX

Malko încetini şi apoi opri în faţa vilei Yasminei. Toate ferestrele erau luminate. Două maşini ale poliţiei pakistaneze erau oprite în faţă. Ezită. Era jenant să răspundă la anumite întrebări. Pe de altă parte, Nasira fusese împuşcată de către complicele lui, iar Coltul lui Fred Hall nu era în cauză. Se grăbea să cerceteze prin albumul de fotografii şi doar Yasmin îl putea ajuta. Puse Coltul la loc în torpedou, ieşi din Buick, închise albumul în portbagaj şi apoi sună.

Îi deschise un poliţist. Privirea lui stupefiată îl măsură pe Malko, cu picioarele goale şi părul vâlvoi. Malko afişă cel mai graţios surâs din lume.

— Eram aici în momentul agresiunii, zise el. Am urmărit cu maşina pe unul dintre agresori, dar nu am reuşit să-l prind.

Intră şi se întâlni cu Yasmin în living. Repetă din nou povestea. Un poliţist în civil care se afla lângă ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— Exact, zise ea. Domnul Linge era oaspetele meu aseară, când am auzit zgomotul şi a intervenit plin de curaj, încercând să-i prindă pe criminali.

Patru poliţişti în uniformă inspectau livingul, luând măsuri, cercetând impactul glontelui. Paznicul care îi deschisese aştepta, cu mâinile stinghere pe lângă corp.

Trupul Nasirei Fadool, acoperit cu o draperie, se afla exact în locul unde o găsise împuşcătura. Poliţistul în civil se întoarse spre Yasmin şi-i spuse respectuos:

— Nu vă mai deranjăm mult timp. Mă voi întoarce mâine dimineaţă pentru a vă consemna depoziţia. Acum doar vom *lua cadavrul şi* vă voi lăsa pe unul dintre oamenii mei de pază, în grădină, în cazul în care criminalii se întorc… Un alt poliţist îi luă numele lui Malko şi-i ceru să treacă în ziua următoare pe la poliţie.

O ambulanţă, chemată de către poliţişti, sosi în grabă. Poliţiştii se retraseră, luând cu ei şi corpul neînsufleţit al Nasirei Fadool.

Rămaşi singuri, Yasmin şi Malko schimbară o privire. Plină de înţeles. Tânăra se lăsă să cadă pe canapea, ţinându-şi capul în mâini.

— E oribil, gemu ea, încă nu-mi vine să cred! Cât de teamă mi-

a fost! Credeam că nu vă mai întoarceţi. Nu eu am chemat poliţia, ci iordanienii de la ambasada vecină.

— N-are importanţă, zise Malko.

— Nu l-aţi găsit pe fugar?

— Ba da, zise Malko, dar n-am vrut să vă spun asta de faţă cu poliţiştii. Vor afla oricum, curând. Îl cunoşteaţi?

Yasmin dădu din cap.

— Nu. Mai mult, abia l-am văzut acum. Ştiu doar că era străin, că nu era pakistanez.

— Exact, spuse Malko, era sovietic.

Îi povesti pe scurt ce se întâmplase. Yasmin ascultă îngrozită. Neîncrezătoare? Frângându-şi mâinile.

— Nu înţeleg, spuse din nou. Cum a putut Nasira să vrea să mă omoare pe mine, prietena ei, care…

Se opri, respiră şi-l privi drept în ochi pe Malko.

— V-am spus despre dubiile mele, zise el. Nasira Fadool lucra cu KGB-ul şi cu Khadul de multă vreme. Dacă asta vă consolează, ea a abuzat şi de Fred Hall, fiindu-i chipurile amantă. Am dovezile.

Yasmin îşi ridică brusc fruntea.

— Ea! Dar ea ura bărbaţii!

— S-a forţat, zise Malko. Acum mă grăbesc să înţeleg. Am recuperat ceea ce veniseră să caute. Aşteptaţi-mă.

Ieşi, se duse la Buick, luă albumul din portbagaj şi Coltul din torpedou. Mai avea patru gloanţe. În cazul în care adversarii reveneau cu un contraatac în forţă îşi dorea să nu fie luat prin surprindere. Puse albumul îmbrăcat în piele între iei şi-l deschise.

— Iată, zise el. În aceste pagini ar trebui să descoperim secretul morţii lui Bruce Kearland.

Examină prima pagină: fotografii ale lui Bruce cu Yasmin, în faţă la Taj Mahal. Tânăra se tulbură.

— E adevărat, nu-mi aminteam de aceste poze. Albumul era la Bruce. Mi l-a lăsat înaintea ultimei lui plecări, împreună cu alte lucruri.

Începură să răsfoiască împreună albumul. Încet, încet, de la o pagină la alta, frustrarea lui Malko creştea. Toate fotografiile îl reprezentau pe Bruce. Singur, cu Yasmin, sau cu alţi oameni, în Europa, la Paris, în India, în Pakistan, în Afganistan. Yasmin se tulbură din nou când ajunseră la o serie de fotografii ale ei, în care era goală, întinsă. Evident, urma să facă dragoste şi mai purta încă ciorapii şi pantofii. Malko se excitase deja.

Singura serie în care Yasmin nu apărea, era cea a fotografiilor

făcute în Afganistan. În acelea, Bruce era de nerecunoscut, cu turban şi cartuşiere, cu paştuni în jurul său, cu toţii înarmaţi. Apoi, reveneau la Peshawar. Avea chiar o poză cu guvernatorul şi cu Yasmin.

Malko închise albumul, dezamăgit. Ruşii erau nebuni? Sau, dacă nu, atunci la ce bun să rişte atât de mult pentru un obiect lipsit de valoare? Malko regretă că nu scotocise prin buzunarele mortului din maşină.

Ridică ochii către Yasmin.

— Nu v-a lăsat altceva?

— Nu, nu cred.

Era de neînţeles. Malko luă din nou albumul de la început, pagină cu pagină, verificând dacă nu cumva avea paginile lipite, trecându-şi unghia pe sub fotografii, pentru a vedea dacă nu era nimic prins dedesubtul lor. Nimic. Yasmin se aplecă şi-şi puse capul pe umărul lui Malko.

— Nu putem aştepta până dimineaţă? Nu mai pot...

Plecară în dormitor şi ea se aruncă în pat îmbrăcată. Malko se întinse lângă ea. Puse albumul sub pat şi strânse bine pistolul în mână. Prea mulţi morţi plătiseră deja pentru acest album, aparent nevaloros. Ultima era Nasira Fadool, ucisă cu sânge rece de către complicele ei, pentru a nu cădea vie în mâinile lor.

Nu putea să adoarmă. Revăzu în minte toate ipotezele posibile. Poate că erau ascunse microcipuri în album. Dar de ce să i se fi făcut lui Bruce Kearland atâta râu? El nu încerca să scoată albumul din ţară, ci doar îl păstra ca suvenir. Faptul că-l lăsase la Peshawar demonstra că nici măcar nu-i acorda atâta importanţă.

Îi rămăseseră mai puţin de 48 de ore pentru elucidarea misterului.

*

* *

Laborantul de la Ambasada Statelor Unite din Islamabad puse albumul din piele pe birou.

— Îmi pare râu, domnule, l-am examinat la microscop, cu raze X, chiar şi cu detectorul electromagnetic. Nimic anormal. Nici o fotografie nu a fost decupată şi apoi lipită iar. Nu lipseşte nici o pagină.

Malko, Fred Hall – venit de la Peshawar şi Şeful Serviciilor de Informaţii din Islamabad schimbară între ei priviri descurajate.

— Domnilor, începu Roger Green dând din cap, nu înţeleg! Aş

dori o explicaţie, totuşi, am fost convocat de către responsabilul cu siguranţa pakistaneză din cauza celor petrecute azi-noapte la ambasada sovietică. Numărul Buickului a fost înregistrat de către ruşi, care ne acuză că l-am fi asasinat pe unul dintre consilierii lor, Vladimir Kopalov.

Malko se aştepta la asta. Replică imediat, sec:

— Vă voi da un raport scris. A fost un accident şi ar trebui să-i anunţăm că acel consilier tocmai comisese un omor. Un martor poate depune mărturie în afară de mine – Yasmin Munir.

Şeful staţiei avu un gest de nerăbdare.

— Nu se va ajunge până acolo. Nu cred că pakistanezii vor să se afle astfel de lucruri. Voi avea totuşi o discuţie cu omologul meu sovietic pe teren neutru. Pentru a pune lucrurile la punct. Dacă unul din agenţii lor şi-a depăşit atribuţiile, ăsta. Nu e un motiv să declanşăm cel de-al treilea război mondial.

— Chiar dacă. Nu m-aş fi dus să recuperez albumul, sublinie Malko, accidentul tot s-ar fi petrecut. N-am avut nimic de-a face…

Americanul îl fixă cu o expresie ambiguă pe chip:

— Ghinionul, zise el, e că spatele maşinii lui Kopalov nu a fost complet distrus. S-a găsit urma unui glonte de calibrul 45 în aripa stângă… Pakistanezii nu sunt proşti. Oricum, asta se aranjează.

— Cred că au avut mult de furcă, de-au apelat la ambasade, comentă Fred Hall. Pakistanezilor nu le plac astfel de treburi.

— Dacă vreţi să vă mai distraţi, zise Roger Green, nu mai folosiţi o maşină a ambasadei şi o armă de serviciu. E cam evident; lăsaţi-i pe ruşi să facă asta.

Ca şi cum Malko ar fi avut de ales… Discuţia se terminase. Malko îşi luă albumul şi ieşi, alături de Fred Hall. Abia rămaşi singuri, americanul întrebă neliniştit:

— N-aţi spus nimic despre mine şi Nasira. Sper?

— Nu, zise Malko. Sunt sigur că aţi fost manipulat. Din nefericire, asta nu-l va mai aduce înapoi pe Bruce Kearland ca să spună că ea vă era amantă.

Fred Hall scutură din cap.

— Ce lipitoare! S-a folosit de mine. Când mă gândesc cum l-a omorât ea pe Bruce şi cum s-a folosit de tot ce-i spuneam!

Malko îi bătu uşor pe umăr.

— E o poveste veche şi se poate întâmpla oricui. Acum, însă trebuie să rezolvăm misterul acestui album. Dacă nu vom reuşi, toţi cei care au murit, o vor fi făcut-o în zadar.

Fred Hall avu un gest descurajat.

— Sunt sec! Nasira e moartă, Yasmin nu ştie nimic. Cât despre prietenul nostru rus, l-am verificat: era căpitan din KGB, din al Doilea Directorat. Acum el a încălcat regula care spunea ca membrul nici unei „Rezidentia” să nu se implice în vreo afacere activă. A fost desigur acoperit de către superiori, ceea ce înseamnă că afacerea noastră îi interesează direct pe cei de la KGB, nu numai Khadul.

— Iar aşa sunt confirmate atacurile elicopterelor asupra lui Bruce Kearland, observă Malko.

— Da, dar asta nu ne dă şi cheia misterului. Aceea e aici, în album. E legat de Lowgar, aşa cum aţi, spus.

— Când vin delegaţii dumneavoastră?

— Poimâine.

Luară liftul şi coborâră în parcare. Malko îi înapoiase Buick-ul lui Fred Hali şi închirie un Mercedes cu aer condiţionat, hotărât să-l păstreze până la sfârşitul sejurului. Oricum, nu era atât de cald ca la Peshawar. Malko se îndreptă spre Khyaban-E-Shurawardi. Urma să ia masa cu Yasmin, înainte de a se întoarce la Peshawar.

Pe când trecea prin dreptul unei pancarte ce anunţa construirea unei noi Curţi de Justiţie în mijlocul unui teren viran, văzu în retrovizoare o maşină mare, neagră cu geamuri fumurii, Cinci kilometri mai încolo, când vină pe Constitution Avenue, văzu aceeaşi maşină în spate. Era urmărit! Deci ruşii nu renunţaseră. Preţiosul album era ca o bombă. Îl luă sub braţ şi coborî din maşină, sigur că urmăritorii lui vor încerca să i-l ia. Yasmin îl aştepta, îmbrăcată într-un sari galben, foarte palidă, dar degajând acelaşi magnetism sexual. Malko o dori. Un parfum uşor plutea în jurul ei.

— Încă nu mi-am revenit după cele întâmplate. Nu-mi vine să cred că Nasira se aliase cu ruşii care i-au invadat ţara…

— Probabil că i-au promis un post cheie, zise Malko. Aşa se face în mod frecvent. În plus, Khabulii nu au fost niciodată în favoarea obscurantismului musulman.

Yasmin oftă:

— În fine, toate s-au dus, acum. Ce coşmar!

— Încă nu s-a terminat, zise Malko. Veţi veni cu mine la Peshawar, imediat.

Îl privi stupefiată.

— Dar e imposibil! Am un dineu astă-seară la ambasada Indoneziei. Rămâneţi. Mergem împreună.

— Nu, zise Malko. Trebuie să mă întorc la Peshawar. Şefii

Rezistenţei sosesc în două zile. Ori, aici, sunteţi în pericol de moarte. Sovieticii încă mai vor albumul. Ei nu ştiu la cine e, la mine sau la dumneavoastră. Şi poate că deţineţi vreo informaţie vitală. Sunt în stare să vă omoare.

Îi povesti episodul cu maşina neagră. Ea se lasă să cadă pe canapea.

— Dar e oribil! De ce să nu anunţăm poliţia pakistaneză?

— N-ar ajuta la nimic, zise Malko. Pregătiţi-vă de drum. Plecăm imediat.

*

* *

Era imposibil de verificat dacă fuseseră urmăriţi în circulaţia haotică de pe ruta Islamabad-Peshawar. Malko se tot uita în retrovizoare, la maşinile din spate. Încerca să evite eventualele împuşcături. Coltul lui Fred Hall era la îndemână, cu un glonte pregătit, iar albumul se afla pe genunchii Yasminei, alături. O fotocopie a lui se afla, bineînţeles, la Ambasada Statelor Unite, iar Fred Hall luase şi el o copie la Peshawar. Yasmin privi gânditoare apele Indului, în timp ce-l traversau pe podul grandios de deasupra. Un fort antic, construit de englezi, încă mai domina fluviul..

Maşinal începu să răsfoiască albumul de pe genunchi.

— Într-adevăr, nu înţeleg, zise ea. Cunosc toate aceste fotografii, nu e nici una nouă.

— Eu nu înţeleg nici atât, comentă Malko. Dar au fost omorâţi atâţia oameni pentru acest album, încât îmi închipui că are el o valoare. Doar că noi nu ne dăm seama.

Intrare în Peshawar. Avu o tresărire când trecu prin faţa cinematografului Ferdous. Avusese oare Khadul timp să trimită o nouă echipă de ucigaşi? Ruşii nu puteau acţiona totuşi direct. Aşa ceva nu se făcea.

Privi în jur în holul de la Intercontinental, dar nu văzu nimic suspect. Yasmin îşi găsi uşor o cameră lângă a lui, pentru a salva aparenţele. După ce se instală şi Yasmin, ieşi, luând cu sine şi preţiosul album. Ultimul care ar fi putut să-l ajute era Sayed Gull. Ştia că *afganul* va savura triumful modest din afacerea Nasira Fadool.

*

* *

Într-o linişte mormântală, Sayed Gull răsfoia albumul, privind fotografiile lui Bruce Kearland şi ale Yasminei cu mare interes.

Apoi americanul apăru în ţinuta paştun, iar Şeful Informaţiilor se aplecă atent asupra fotografiilor.

Într-un colţ al biroului, Asad, uriaşul cu mâini umede şi Rassoul, urmăreau scena în linişte. Sayed Gull avu bunul simţ să nu menţioneze numele Nasirei, deşi ştia tot ce se întâmplase.

Malko interveni.

— Puteţi identifica toate persoanele care erau cu Bruce Kearland?

Sayed Gull dădu din cap:

— Nu ştiu. Aici, îl ştiu pe acesta – care servea drept legătură cu Peshawarul. Pe ceilalţi, însă, nu-i cunosc. Mujahedinii veneau rar aici, la Peshawar.

— Iar grupul acela? întrebă Malko.

Deasemenea o poză de familie unde Bruce Kearland surâdea lângă un mujahedin, cu două RPG 7 la brâu, înconjurat de mulţi alţii, aşezaţi în genunchi în jurul său.

— Acesta trebuie să fie Si Ahmed, zise Sayed Gull, pare şeful, dar nu sunt sigur, nu l-am întâlnit personal niciodată.

Făcură la fel la toate paginile albumului. Dar până ajunseră la ultima nu descoperiră nimic!

— Si Ahmed vine la conferinţă?

— Cred, zis, e Sayed. Fusese rănit şi se odihnea de vreo două luni, când am auzit eu ultima oară de el, dar se pare că va veni. L-aţi putea cere lui explicaţii… Dar, după cum îl cunosc, nu există mistere în viaţa lui.

Închiseră albumul. Malko era din ce în ce mai frustrat. Se convinsese că acele fotografii de luptă conţineau misterul. Cele cu Yasmin n-aveau nimic de-a face. Dar care era secretul? Luă albumul şi-l băgă într-o geantă gri.

Sayed Gull îl privea gânditor.

— Sunt şi eu ca şi dumneavoastră, zise. Nu înţeleg. Poate că femeia asta avea ordine precise. Albumul are un secret. Voiau poate să-l descifreze. Dacă vreţi vă pot da o escortă din cei mai buni oameni ai mei.

Malko nu putu să-l refuze. Deşi, dacă lar fi ascultat pe Sayed Gull, n-ar fi ajuns acolo. Şeful Informaţiilor dădu un ordin şi Rassoul ieşi odată cu Malko. Apoi plecară împreună de la Alianţa Islamică, urmaţi de Mitsubishi, în care se aflau cinci mujahedini. Era delicios să călătoreşti în Mercedesul climatizat, la adăpost de praf şi căldură. Merseră în bazar şi Malko îşi cumpără cu 150 de rupii un album asemănător cu al său. Apoi, o luară pe Hospital Road, pentru a pune la punct un ultim detaliu.

*

* *

Albumul autentic se afla în siguranţă în portbagajul lui Fred Hall, dar Malko reapăru la Intercontinental, ţinându-l ostentativ sub braţ, pe cel luat din bazar, ale cărui pagini erau goale. Nu trebui decât să aştepte. Ce? Nu ştia. Toate piesele puzzle-ului erau la el, în afara celei mai importante. Sovieticii puseseră la cale o acţiune pentru a se descotorosi de Şefii Rezistenţei reuniţi la Peshawar. Cei asasinaţi, inclusiv Bruce Kearland, erau piedici în calea acelui plan. În albumul recuperat de Malko era un element periculos. Deci Malko deţinea o informaţie care putea compromite iremediabil planul sovietic. Ceva de-o importanţă vitală, pentru care nu ezitaseră să folosească mai mulţi agenţi, printre care şi Nasira, agenta KGB din Islamabad.

Era ceea ce în Informaţii se numea un caz „non-conformist”. Ori se rezolva, ori se anula operaţiunea.

După eforturile depuse, erau şanse ca sovieticii să încerce mai degrabă să rezolve situaţia. Atacându-l pe Malko.

Capitolul XX

Malko sări din pat cu gâtul uscat de nelinişte. Un soare strălucitor îi inunda camera. Deschise fereastra şi un val de aer fierbinte îl lovi peste faţă. Trebuie să fi fost pe puţin 50 grade C, poate chiar 60 acolo unde se ţinea reuniunea Şefilor Rezistenţei, pe marea câmpie dintre Peshawar şi munţii trecătoarei Khyber. Trecuseră 24 de ore de când se întorsese de la Islamabad şi nimic nu se clintise. Ca şi cum adversarii săi s-ar fi aflat în impas din cauza dosarului „non-conformist” pe care el îl reprezenta. Era enervantă liniştea asta din partea unui mare serviciu ca K.G.B.-ul.

O bătaie uşoară se auzi în uşă. Era Yasmin, îmbrăcată într-un sari pudic, cu văl.

— Vă pot însoţi? întrebă timidă, cu o strălucire puternică în ochii negri.

— Sigur, zise Malko. Îmi veţi fi traducătoare. Dari-ul pe care îl vorbesc nu e suficient, asta-i clar.

În ciuda aparentei lui detensionări, era încordat ca un arc, cu nervii întinşi la maximum. Ce se va întâmpla? Mercedesul său cu aer condiţionat şi cu doi paznici asiguraţi de Alianţa Mujahedinilor, aştepta în faţa hotelului.

Mai avea o ultimă şansă, îşi zise Malko: ca Si Ahmed, şeful luptătorilor din Lowgar, să-i poată da vreo explicaţie legată de fotografiile din album. Sayed Gull îi promisese că-l va contacta de cum va ajunge în Peshawar, pentru a-l întâlni înainte de conferinţă. Peshawarul era mai animat decât de obicei şi merseră vreo 20 de minute până la drapelul spălăcit – simbol al Rezistenţei Afgane.

Sayed Gull aştepta la postul de pază.

— Vine Si Ahmed, anunţă el. L-am prevenit că doriţi să-l vedeţi urgent.

Aşteptându-l, se instalară în postul de gardă, decorat cu fotografii vechi ale regelui Zahed Khan, cu câte un ceai prea dulce şi de-a dreptul ritual, în faţă.

Mujahedini îi aruncară priviri ostile Yasminei, drapată în văluri, pudică precum o fecioară. Vederea unei femei îi înnebunea…

Erau deja la a treia ceaşcă de ceai. Când un bărbos tras la faţa, burduşit de cartuşe, cu pistol la brâu şi kalaşnikov pe umăr

îşi băgă capul pe uşă şi-l interpelă pe Sayed Gull. Acesta, după o scurtă discuţie, se întoarse spre Malko.

— E unul dintre oamenii lui Si Ahmed. Spune că şeful lui e foarte obosit după călătorie, că nu a prea dormit din cauza elicopterelor sovietice şi că se odihneşte acum. Propune să ne întâlnim la locul reuniunii, după-amiază.

— Bine, zise Malko uşor dezamăgit.

N-avea de ales... Se gândea să-l cheme pe Si Ahmed la Fred Hall, căci americanul dorea să-l cunoască, dar, în aceste condiţii, era obligat să treacă doar el pe la consulat să ia albumul. Îi spuse şi lui Sayed Gull, care-i dădu imediat o escortă de 12 mujahedini, într-un microbuz.

Fu un moment de uşoară tensiune când soldaţii pakistanezi de gardă în faţa consulatului american văzură debarcând hoarda sălbatică a lui Malko... Yasmin, care ştia şi urdu, destinse atmosfera şi se ghemuiră toţi la umbră, comparându-şi armele.

Fred Hall tocmai îşi tăia unghiile. Tresări când Malko intră în biroul său:

— Aveţi noutăţi?

— Din păcate, nu.

Îl puse la curent cu schimbarea de program. Americanul oftă adânc.

— Să ferească Dumnezeu să i se întâmple ceva acestui om! E singurul atu pe care îl avem împotriva ruşilor. Când mă gândesc de câte săptămâni lucrăm şi nu avem nici un rezultat...

— Ba da, cadavre.

— Nu văd ce s-ar putea întâmpla, replică Malko. Poate că Si Ahmed ne va dezvălui ceva. De-aici mă duc la el.

Fred Hali se ghemui în faţa unui seif, pentru a scoate preţiosul album, păstrând fotocopia.

— Noroc, îi spuse. Deşi nu prea mai cred în el. Toată povestea asta m-a întors pe dos.

*

* *

După ce ieşiră din Peshawar, cotiră la dreapta, în lungul unui drum desfundat care prelungea un canal de irigaţii ce deservea marea tabără de refugiaţi de la Nasr. Un adevărat carusel. Microbuzul se zguduia din toate încheieturile şi stomacul lui Malko se învârtea ca un titirez.

În stânga lor se întindea o câmpie ocră şi plată, presărată ici şi colo de corturi sau de colibe ale refugiaţilor. Cei mai mulţi se

foloseau de apa din râu. Peisajul era grandios, cu linia albăstruie a munţilor, cam la 20 kilometri şi cu vântul care usca tot în cale. Automat, mujahedinii îşi desfăcură câte un clin al turbanelor, pe care şi-l puseră pe feţe, reuşind să semene foarte bine cu nişte fantome. Trecură prin faţa unei tabere militare pakistaneze, fără ca nimeni să-i controleze. Soldaţii nu-i învredniciră nici măcar cu o privire.

În cele din urmă, după vreo 10 kilometri, trecură un pod, păzit de o hoardă de mujahedini care le bară calea. Şeful escortei lui Sayed Gull coborî şi parlamentă cu ei, în timp ce Malko şi Yasmin stăteau în maşină. După vreo 10 minute de discuţii şi după ce-i studiară atent şi neîncrezători pe cei doi, îi lăsară să treacă.

La 500 de metri mai încolo, din nou baraj. Integriştii din Hesbi Islami, necooperanţi şi oripilaţi de vederea unei femei, chiar voalate, printre luptători. Fură necesare câteva focuri de puşcă pentru a-i îndepărta. Microbuzul mergea acum pe o pistă care traversa câmpia, printre corturi şi construcţii ale refugiaţilor. Drumul urca şi cobora, urmând albia secată a unui râu, înaintând către locul ales pentru conferinţa şefilor.

Încă un baraj! De această dată trebui ca Malko şi Yasmin să coboare din Mercedes. Cu cât se apropiau, cu atât mujahedinii deveneau mai nervoşi.

La al şaselea baraj apăru şi cortul verde ce aducea cu sediul unui circ, în care urma să se ţină conferinţa, păzit de cordon dens de mujahedini de toate felurile. Pe cort se afla o flamură cu o inscripţie neagră oferită de Arabia Saudită. Erau numai oameni cu priviri rele, care te opreau pretextând că vor să-ţi verifice actele, deşi erau analfabeţi. Era interzis să mergi mai departe cu maşina. Fură opriţi din nou lângă o masă în aer liber unde se dădeau insigne şi fluturaşi din hârtie cu ştampila viorie a Organizaţiei. Sayed Gull era şi el acolo, printre alţi responsabili şi lucrurile decurgeau normal. Malko se simţea în siguranţă cu atâtea precauţii luate. Până la urmă ruşii nu erau supraoameni, iar mujahedinii organizaseră un sistem de pază eficient…

Urmat de Sayed Gull, cu pasul lui şchiopătat, Malko, având preţiosul album sub braţ, se apropie de cort. Pământul fusese acoperit cu superbe covoare multicolore şi nenumărate perne le împodobeau marginile. Sosiseră deja mai mulţi delegaţi. De cum apărea câte un şef, era prezentat celorlalţi de către organizatori, iar escorta lui rămânea într-un colţ al cortului, în timp ce şeful respectiv era condus mai în spate, unde covoarele frumoase delimitau parcă un club privat. Mujahedinii ce serveau acolo le

aduceau ceai şi biscuiţi. Conferinţa urma să înceapă cam într-o oră.

— Si Ahmed a ajuns? întrebă Malko.

— Se pare că nu, zise Sayed Gull, dar şefii nu intră pe aici. Fac turul întâi. Haideţi să vă arăt.

Îl duse afară. Făcură şi ei turul, descoperind un fel de canal în plin deşert, străjuit de mujahedini şi o parcare, apoi, unde şefii veniţi pe Jamrud Road îşi parcaseră maşinile.

Astfel ei reuşeau să evite înghesuiala. Malko privi în jurul său. Nici un cort. Nici. Un loc unde s-ar fi putut ascunde vreun trăgător. Sigur. Se întoarseră către marele cort verde. Brusc; un mujahedin slab se precipită şi-l îmbrăţişă pe Sayed Gull, manifestându-şi zgomotos bucuria de a-l revedea.

— E unul din oamenii mei vechi! explică Sayed Gull. Bineînţeles luptă în Lowgar.

Mujahedinul luă mâna lui Malko între ale lui şi se înclină, apoi se întoarse spre Yasmin şi-şi duse mâna la inimă. Nu se obişnuia să se strângă mâna unei femei. Sayed Gull fusese deja prins în mijlocul unui grup unde discuta înfocat. Cei ce serveau treceau pe lângă ei, ducând tăvi uriaşe cu orez şi kebab.

Intimidat, mujahedinul rămase cu Malko şi Yasmin. Malko îi ceru tinerei să-l întrebe despre ce făcea. Nu voia să scape nici o ocazie. Flatat, mujahedinul se puse pe vorbit ca o moară stricată, mândru de a-şi putea povesti păţaniile.

— Luptă în Lowgar doar de o lună, spuse ea. A venit cu Si Ahmed.

— Călătoria a fost dificilă? întrebă Malko.

Yasmin traduse. Mujahedinul dădu un răspuns lung.

— Da, spuse ea, nu au prea avut ce mânca, a fost foarte cald şi foarte mult de mers. În plus, au adus cu ei foarte multă muniţie, pentru cazul în care ar fi atacaţi.

— N-au fost atacaţi de către ruşi sau de către armata afgană?

Zâmbetul mujahedinului îi răspunse înainte ca vorbele lui să o facă.

— Nu, zise Yasmin, Allah i-a ocrotit. N-au văzut nici măcar un singur elicopter rusesc.

Luptătorul continuă să vorbească, dar Malko nu-l mai asculta. O luminiţă i se aprinsese în cap. Trimisul lui Si Ahmed de dimineaţă îi declarase lui Sayed Gull că, dimpotrivă, fuseseră atacaţi de către mai multe elicoptere, că fuseseră obligaţi să meargă noaptea şi să se ascundă ziua. Se întoarse către Yasmin.

— Întrebaţi-l din nou dacă, într-adevăr, n-au avut nici o luptă

în timpul călătoriei.

Ea repetă întrebarea, iar celălalt îi răspunse cu acelaşi *zâmbet larg:*

— N-a tras nici un foc o săptămână întreagă! E o adevărată minune. A auzit că toate celelalte convoaie au fost atacate.

Malko o lăsă pe Yasmin şi plecă să-l caute pe Sayed Gull. Ceva nu se potrivea şi nu înţelegea ce anume. Îl găsi pe Sayed Gull la intrarea în cortul verde. Avea un gând nebunesc.

— De când luptă Si Ahmed? îl întrebă el.

Sayed Gull îl privi surprins:

— Nu ştiu, de vreo trei ani.

— S-ar fi putut alia cu ruşii?

Şeful Informaţiilor îl privi de-a dreptul stupefiat:

— Si Ahmed! E imposibil, l-au distrus satul, casa, i-au omorât familia, două dintre fiice. Va purta Djihadul până la ultima lui suflare. Sigur, e un şef mai mic, pentru că trăieşte într-o regiune foarte sălbatică, ce aproape că nu comunică în nici un fel cu celelalte zone. Toate armele lui şi ale oamenilor lui sunt luate ca pradă de război, de la ruşi. Dar de ce puneţi o astfel de întrebare?

Malko îi povesti despre diferenţa între cele două istorisiri şi conchise:

— S-ar zice că ruşii i-au înlesnit călătoria lui Si Ahmed. Ca şi cum ar fi vrut ca el să ajungă bine sănătos la Conferinţă, în Peshawar. Asta mă nelinişteşte. Şi, în plus, cel care a venit din partea lui azi de dimineaţă, a minţit. De ce?

Fură bulversaţi de către un grup de oameni înarmaţi. Un nou şef sosise. Sayed Gull îl prinse de braţ pe Malko.

— Haideţi să mergem la el. Nu vreau să mai aveţi asemenea îndoieli!

Privi în sus, către cer.

— Sper că „shuravis” nu vor veni să ne bombardeze… spuse tot el.

Malko privi la rândul lui către cer. Era într-adevăr o ipoteză pe care nu o luase în calcul; dar ruşii n-ar fi îndrăznit, ar fi fost o violare a acordurilor dintre ei şi Pakistan.

Trecând prin faţa marelui cort verde, văzu că grupul de şefi crescuse considerabil. Veniseră aproape toţi. Aşezaţi foarte drepţi pe covoraşele lor frumoase şi trăgând cu coada ochiului la noii veniţi. În cealaltă parte a cortului, unde se aflau gărzile, era o cu totul altă atmosferă. Paznicii râdeau, glumeau, se strigau unii pe alţii, se interpelau în glumă. Şi în mod sigur nu Pepsi-ul pe

care-l băuseră era vinovat…

În spatele cortului, vântul fierbinte îi biciui faţa lui Malko. Sayed Gull arătă către un mic grup ce cobora dintr-un Austin vechi.

— Cred că el e. Oricum, nu mai lipsea decât el.

Parcarea se afla cam 4a două sute de metri distanţă de ei.

Malko îi văzu îndreptându-se spre ei, semănând atât de bine unii cu alţii… Un bărbat *mergea* în mijloc, bărbos, cu ochelari, escortat de obişnuita hoardă de luptători cu turbane. Vântul le ridica hainele lungi. Malko simţi că pulsul i-o luă razna Era ultima lui şansă…

— Îi veţi cere să-mi acorde o întâlnire înainte de a intra în cort? îl întrebă pe Sayed Gull.

În spatele lor, Yasmin urmărea scena, cu faţa ascunsă de văl.

— Sigur, zise afganul.

Aşteptară. Si Ahmed şi cei ce-l însoţeau se apropiau. Malko nu avea ochi decât pentru el. Barba grizonată, o faţă prelungă, un maxilar puţin cabalin. Turbanul foarte tras pe frunte. Sayed Gull se apropie de noul sosit.

Malko îl examină atent pe acesta. Omul cu care Sayed Gull se pregătea să se îmbrăţişeze nu era cel din fotografia cu Bruce Kearland. Deodată, totul i se limpezi brusc în minte.

Capitolul XXI

Sayed Gull şi Si Ahmed se îmbrăţişară îndelung, sub privirile scrutătoare ale gărzilor. Schimbară câteva vorbe şi apoi Sayed Gull se întoarse la Malko, în timp ce micul grup trecea pe lângă ei.

— Si Ahmed ar vrea să staţi de vorbă imediat, anunţă el. Deja e în întârziere şi nu ar vrea să întârzie şi conferinţa din pricina lui. Vă aşteaptă în sala clubului.

Malko era livid de încordare şi furie.

— Omul ăsta nu e Si Ahmed, zise el.

Sayed îl privi neliniştit.

— Cum, dar…

— L-aţi mai văzut vreodată?

— Nu.

— Priviţi fotografia din album! Omul ăsta de lângă Bruce Kearland e Si Ahmed, sunt sigur. Asta e un impostor trimis de ruşi şi în nici un caz cu intenţii bune. Iată de ce ruşii l-au omorât pe Bruce Kearland şi pe ceilalţi! Şi-ar fi dat seama.

Malko deschise albumul la pagina unde se afla fotografia americanului cu Si Ahmed. Cei doi se aplecară asupra ei. Omul de lângă Bruce era mai corpolent, avea o faţă mai rotundă, într-o altă fotografie, unde era cu capul descoperit, se vedea o impresionantă claie de păr… Sayed Gull schimbă o privire cu Malko. Tot nu era convins. Îi făcu o propunere.

— Opriţi-l! Nu-l lăsaţi să intre în cort şi scoateţi-i turbanul.

Sayed Gull îşi ridică privirea. Si Ahmed şi oamenii lui se opriseră la postul de control, unde fiecare vizitator era controlat, ca nu cumva să aibă explozibil asupra sa. Nu şi şefii. Ei nu erau controlaţi. Puţin mai încolo, oamenii lui Sayed Gull, prosternaţi, întorşi către Mecca, îşi făceau rugăciunea.

Afganul le strigă câteva ordine, iar aceştia se ridicară imediat în picioare, deplasându-se între postul de control şi cortul verde, barând drumul lui Si Ahmed. Acesta se opri surprins. Sayed Gull şchiopătă către el şi i se adresă pe un ton răstit, în timp ce Malko îi urmărea atent expresia feţei. Surprinse o luminiţă periculoasă şi înţelese că riscau să piardă totul. Dintr-un salt, se apropie de cei doi şi-i smulse turbanul de pe cap lui Si Ahmed. O frunte bombată şi un cap chel. Sayed Gull rămase uluit. O expresie de

furie îi contorsiona trăsăturile impostorului. Îl înjură pe Malko şi îi dădu un brânci lui Sayed, încercând apoi să treacă de barajul de mujahedini. Dar aceştia nu-l cunoşteau decât pe şeful lor, aşa că puştile se încărcară, degetele se încordară pe trăgaci. Malko îşi scoase şi el pistolul, îndreptându-l spre impostor. Câteva clipe, nimeni nu mişcă. Apoi oamenii de la postul de control veniră repede pentru a rezolva situaţia de conflict ce se crease. Cel care-şi spunea Si Ahmed îşi puse turbanul înapoi pe cap şi avu o clipă de ezitare. Apoi făcu un mic ocol, ca pentru a-şi aduna oamenii să plece. Micul grup se îndreptă către parcare. Liniştiţi, oamenii lui Sayed Gull, ca şi cei de la postul de control, lăsară armele în jos. În aceeaşi clipă, ceilalţi se întoarseră şi deschiseră focul cu o rafală scurtă şi brutală. Malko se aruncase la pământ, trăgându-l şi pe Sayed după el. Cât despre Yasmin, ea era în afara traiectoriei proiectilelor. Focurile declanşară o agitaţie de nedescris în cortul verde. Oameni înarmaţi fugeau de colo-colo, neînţelegând exact ce se întâmpla. Si Ahmed înaintă către ei în salturi, acoperit de către oamenii lui. Malko şi Sayed se ridicară, iar Malko îl ochi cu pistolul său Colt.

— *Darish!*[21] le strigă.

Sayed Gull dădu un ordin oamenilor lui, apoi se întoarse şi chemă oamenii de pază. În câteva clipe, apărură două grupuri înarmate. Chipul aşa-zisului Si Ahmed se albise.

Părea să ezite. Oamenii lui îi aşteptau ordinele. Tensiunea mai dură preţ de un minut, apoi, brusc, impostorul se întoarse şi o luă la goană cu paşi mari, escortat de oamenii lui. De data asta nimeni nu mai lăsă arma din mână. Oamenii lui Sayed se aflau încă la pământ.

— Opriţi-l! strigă Malko. Trebuie să-l prindem viu.

Sayed Gull dădu ordine în dări. Mujahedinii o luară la sănătoasa, tăind câmpia pentru a ajunge mai repede în parcare.. Atunci, o detunătură puternică secţionă câmpul şi o vâlvătaie uriaşă apăru în locul celui ce se dăduse drept Si Ahmed. Un val arzător de aer clocotit îi izbi pe Malko, Sayed Gull, Yasmin şi pe toţi cei care se mai aflau prin preajmă. O latură a cortului verde se prăbuşi, iar în acea clipă Malko se aruncă la pământ. Când deschise ochii, văzu un nor galben de praf urcând spre cer. Impostorul dispăruse fără urmă, împreună cu oamenii săi. Pe locul unde se aflase mai înainte se formase un crater uriaş. Malko se ridică, asurzit încă de bubuitul infernal. În jurul lui,

[21] Opriţi-vă!

mujahedinii. La fel de înnebuniţi, strigau şi se agitau încolo şi încoace. O văzu pe Yasmin zăcând în praf, cu un firicel de sânge şiroindu-i pe faţă. În numai câteva clipe se crease un haos total. Sayed fu ajutat de oamenii lui să se ridice de pe jos; îşi pierduse ochelarii. Îngăimă:

— Aţi avut dreptate! Vroia să arunce totul în aer…

Unul dintre organizatorii conferinţei se apropie şi Sayed Gull îi povesti cele întâmplate. Malko se îndreptă către craterul uriaş şi vomită în clipa în care văzu ceva de-a latul şoselei: era un picior uman învelit în ceea ce fusese la un moment dat şalvar albastru, care mai avea încă pe el curelele sandalei şi care după toate aparenţele, îi aparţinuse falsului Si Ahmed. Locul exploziei era presărat cu bucăţi de carne însângerate, iar cortul verde fusese încercuit de către un cordon triplu de mujahedini. Prea târziu însă, căci primejdia trecuse. Malko se ocupă de Yasmin, care nu era decât uşor rănită. Pe el îl durea capul, dar, cu toate astea, era nespus de fericit. Încă o dată, norocul fusese totuşi de partea lui. Dacă mujahedinul cu care vorbise Sayed Gull n-ar mai fi rămas câteva clipe alături de el şi de Yasmin, poate că acum nu s-ar mai simţit atât de bine. Albumul dispăruse! Începu să-l caute. Una câte una, găsi toate filele, ce fuseseră împrăştiate de explozie. Apoi fu înconjurat, felicitat în dari, engleză, urdu, paştun, i se strânse mâna de nenumărate ori… Simţi prezenţa caldă a Yasminei în spatele lui.

— Haideţi, îi zise. Nu mai pot!

Oricum, nu mai avea nimic de făcut. La ordinul lui Sayed Gull, mujahedinii inspectau câmpia, în căutare de rămăşiţe omeneşti. Şedinţa inaugurală a conferinţei fusese amânată pentru ziua următoare. Şefii Rezistenţei începuseră să plece, păziţi cu străşnicie de către gărzile lor de corp. Malko îl căută pe mujahedinul cu care vorbise mai devreme, dar nu-l găsi nicăieri. În maşina, Yasmin se lipi de el.

— Mi-a fost atât de teamă! suspină ea…

Malko privi pe geam. Norul de fum galben, ce-i servise drept unic linţoliu falsului Si Ahmed. Cădea încet.

*

* *

Fred Hall se bucura nespus şi în acelaşi timp nu-şi mai revenea din uimire.

— Avem rezultatele analizelor, zise el. Era un explozibil foarte puternic, fabricat în Cehia. Falsul Si Ahmed voia probabil să lase

bomba în cort şi apoi să plece cu cine ştie ce pretext, lăsându-şi „colegii” să moară.

— Bomba s-a declanşat în timp ce alerga.

Americanul clătină gânditor din cap.

— Ar fi destul de ciudat să se fi declanşat aşa, aiurea. Probabil că nu a funcţionat aşa cum era prevăzut. Explozia a fost provocată de la distanţă, prin unde scurte. Cineva a făcut-o intenţionat. Un alt complice, menit să-l elimine şi pe ultimul martor. Iar falsul Si Ahmed habar nu avea că bombă era dotată cu un sistem dublu de declanşare.

Malko întrebă:

— Ce s-a ales de adevăratul Si Ahmed?

— Mort, răspunse sec Fred Hall. A fost rănit în timpul unei misiuni şi lăsat în grija unor ţărani. Ruşii au aflat, prin Khad şi au pus la cale această operaţiune, după ce i-au omorât pe el şi pe oamenii lui. L-au înlocuit cu nişte transfugi originari din Lowgar, pe lângă care au mai angajat şi câţiva mujahedini autentici, dar care nu-l mai văzuseră niciodată înainte pe Si Ahmed. Ca cel cu care aţi vorbit.

— Dar Si Ahmed nu era cunoscut? obiectă Malko.

— Doar de către oamenii lui. Nu s-a mai întors în Lowgar după ce a fost rănit. Aici, Şefii Rezistenţei nu sunt cunoscuţi decât din auzite. KGB-ul şi KHAD-ul au făcut o serie de investigaţii. Prin Nasira Fadool, au aflat cine anume din Peshawar l-ar fi putut identifica pe impostor, i-au eliminat pe toţi. Era foarte simplu. Apoi, bomba i-ar fi ucis pe şefii Rezistenţei.

Tăcu. Malko reflectă adânc. Dintr-o dată, un văl i se ridică de pe ochi.

— Cine mai ştia de fotografii în afară de dvs. şi de Bruce Kearland? întrebă el. Cine le-a făcut, în primul rând?

Americanul stătu pe gânduri, încercând să-şi amintească, apoi îi răspunse:

— Ei bine, cred că Yasmin, pentru că ea era mereu cu Bruce.

— Atunci… zâmbi ironic Malko, Yasmin…

Fred Hall înlemni.

— Cee? Şi Yasmin?

— Da, Yasmin, care era intimă cu Nasira Fadool, zise Malko şi care era la curent cu tot ceea ce făceam. Probabil că ea a condus maşina commando-ului, atunci, în Islamabad, oferindu-i astfel un alibi Nasirei. Femeile cu văl seamănă foarte bine între ele. Cât despre album, ştia foarte bine unde se afla, dar i-a lăsat timp Nasirei să vină să-l ia. Evident, nu luase în calcul posibilitatea de

a da greş. Acum îi înţeleg calmul din seara aceea. De fapt, nu fusese în pericol… iată de ce a acceptat atât de repede să devină amanta mea. Şi să cineze cu mine, în prima seară. Ca să afle când şi cum se întorcea Bruce Kearland, pentru ca Nasira să-l poată omorî…

Americanul îndreptă un deget către el.

— Dacă e aşa cum spuneţi, de ce nu a distrus albumul?

Malko prevăzuse întrebarea.

— Din două motive, cred. Primul: credea că toată lumea va uita de existenţa lui. În al doilea rând, e şi ea femeie. Probabil că a fost îndrăgostită de Bruce la un moment dat şi încă mai ţinea la el. Ca orice femeie.

— Dar cum a fost convinsă?

— Întrebaţi-o pe Nasira Fadool. Yasmin este o femeie senzuală…

— Bine. Deci, trebuie să punem mâna pe ea, zise Fred Hall.

— Din câte o ştiu eu, e deja cam târziu. În mod normal, ar trebui să mă aştepte la hotel.

— Să mergem acolo!

Câteva clipe mâi târziu, Mercedesul închiriat gonea pe Hospital Road. Malko trecu grăbit pe lângă portarul cu barbă portocalie şi se Opri în faţa recepţiei. Văzu cheia de la camera Yasminei. Recepţionera îi zâmbi amabil.

— Doamna a plecat la cumpărături în bazar, îl anunţă.

*

* *

Se înnoptase demult, iar Yasmin nu mai apărea. Malko îi scotocise prin bagaje, dar nu găsise nimic. Meili plecase şi ea din hotel, abandonându-şi „studiile”. O va mai întâlni poate, prin ştie ce colţ al lumii. Sau nu. Tocmai servea ceaiul cu Sayed Gull în holul hotelului, când apăru Rassoul gâfâind emoţionat. De cum dispăruse tânăra. Sayed Gull îşi trimisese oamenii în căutarea ei.

— I-am dat de urmă, zise el frecându-şi nasul. A plecat cu un camion care transporta ceai, acum patru ore, împreună cu un copil, spre Kabul.

Pentru a ajunge la punctul de frontieră Torkham, nu era nevoie de mai mult de două ore. Probabil că Yasmin trecuse deja dincolo. Rolul ei luase sfârşit, iar ruşii o scoseseră din Pakistan.

Sayed Gull zâmbi.

— Nu mai contează, oricum. Complotul ruşilor a fost dejucat şi acesta e singurul lucru care are importanţă. Mai bine, haideţi la

spital. Prietenul dvs. vă duce dorul.

Se uită la ceas. Avea timp să se abată pe la spital, să-l vadă pe Elko Krisantem. A cărui rană se vindeca destul de greu. Politicos, urcă în maşina lui Sayed, abandonându-şi Mercedesul cu aer condiţionat. Asad stătea în faţă, lângă şofer şi ţinea în braţe o cutie mare din carton, inscripţionată cu caractere arabe, de culoare roşie.

— E un cadou pentru Krisantem? întrebă Malko.

Sayed Gull zâmbi.

— E un cadou, dar nu pentru prietenul dvs. Vreţi să-l vedeţi?

— N-aş vrea să fiu indiscret, răspunse Malko.

— Vă rog! Îl trimit doctorului Najib, la Kabul.

— Ce-i trimiteţi? îl întrebă surprins de această solicitudine.

Fără să-i răspundă, Sayed Gull se aplecă, luă cutia pe genunchi şi o deschise. Malko văzu o bilă mare, învelită într-o folie neagră.

— Am reuşit să găsim capul celui ce se dădea drept Si Ahmed. Nouă nu ne foloseşte, dar poate că doctorului Najib i-ar plăcea să-l revadă pe colaboratorul său.

Închise cutia mulţumit, iar Asad râse.

Malko îşi spuse că începuse să se familiarizeze cu umorul paştun: nici măcar nu-i venise să vomite la vederea ţestei hidoase.

Sfârşit

Cuprins

Capitolul I.....5
Capitolul II.....17
Capitolul III.....24
Capitolul IV.....32
Capitolul V.....41
Capitolul VI.....51
Capitolul VII.....59
Capitolul VIII.....67
Capitolul IX.....75
Capitolul X.....81
Capitolul XI.....90
Capitolul XII.....99
Capitolul XIII.....106
Capitolul XIV.....113
Capitolul XV.....121
Capitolul XVI.....127
Capitolul XVII.....134
Capitolul XVIII.....140
Capitolul XIX.....148
Capitolul XX.....156
Capitolul XXI.....162
Cuprins.....168